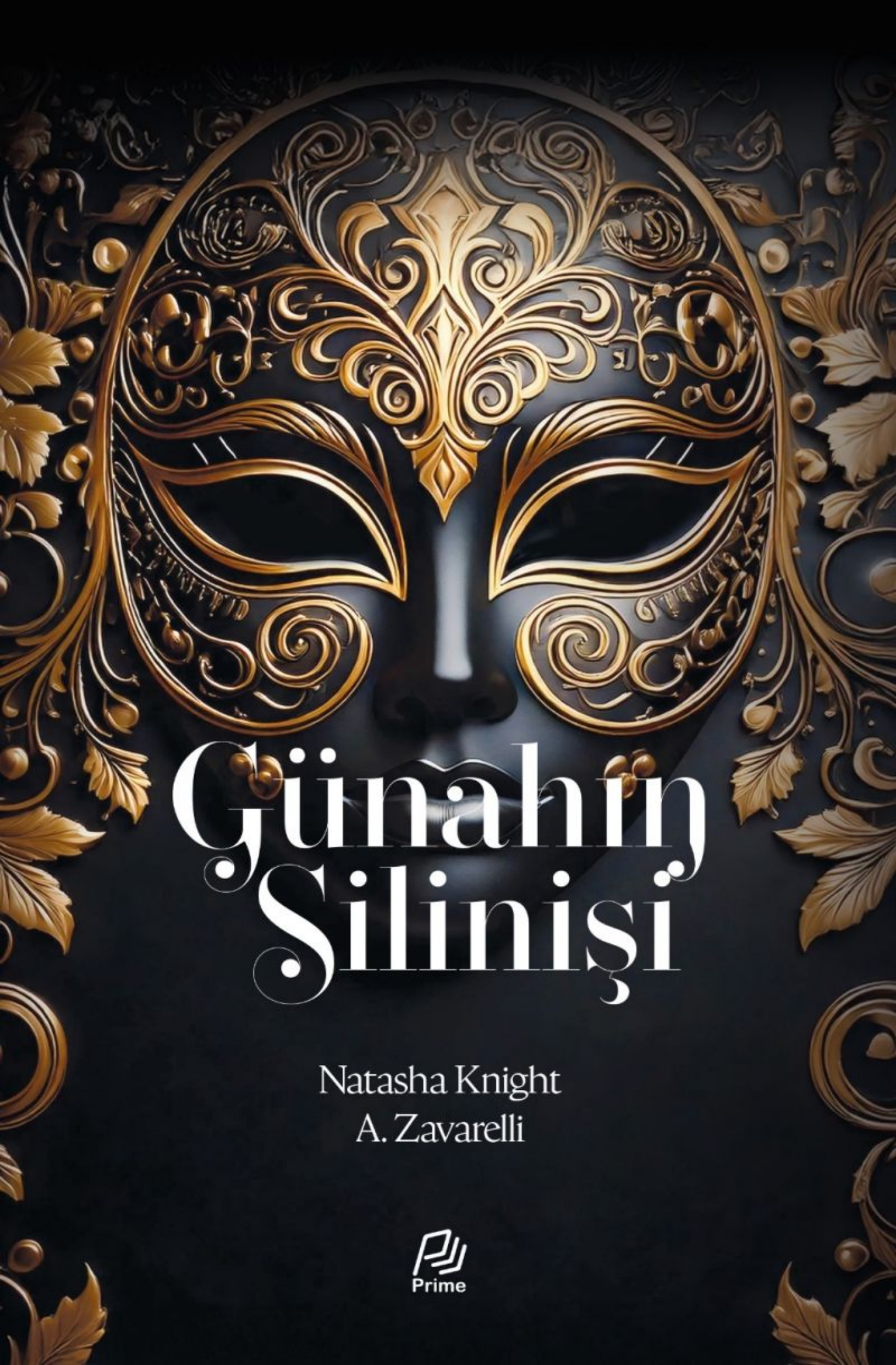

Günahın Silinişi

Natasha Knight
A. Zavarelli

Günahın Silinişi

Natasha Knight
A. Zavarelli

Ayısığı Kitaplığı

Ninova

İçerik Uyarısı

**Bu kitap, bazı okuyucular için rahatsız edici
veya tetikleyici olabilecek unsurlar içermektedir.**

**Zorla evlilik, güç dengesizliği, intikam temalı
psikolojik manipölasyon, fiziksel ve duygusal istismar, şiddet,
cinsel içerikli sahneler
ve karanlık temalar gibi unsurlar barındırmaktadır.**

1

IVY

Neredeyse kör olmuş gibiydim.

Bağlı olan bileklerimle göz bandıma dokunmak için uzandım. Bu tamamen içgüdüsel bir hareketti. O an kolumda bir el hissettim. Sıradan bir el değildi bu; güçlü ve buz gibi soğuktu. Burnuma deri kokusu dolduğunda bunun çıplak bir el değil, eldiven olduğunu anladım.

“Devam et!” diye emretti.

Onaylarcasına başımı sallasam da ne demek istediğini anlayabildiğimden emin değildim, çünkü sadece titriyordum. Rutubet kokusunun kemiklerime kadar işlediği o yerde, çıplak ayaklarımın altındaki taş soğuk, ayak parmaklarımın aralarına dolan toprak ıslaktı. Genzimi yakan bu rutubet kokusunun içinde bir de orman kokusu alıyordum. Bu mümkün müydü? Neredeydim ben?

“Neler oluyor?” Beni bu mahzene benzeyen yere getirdiğinden beri bu soruyu belki de yüzüncü kez soruyordum.

“Ben buradayken göz bandını çıkarmaya kalkarsan, kollarını yine arkadan bağlamak zorunda kalırım ve inan bana bunu asla istemezsin.”

“Tamam, çıkarmayacağım,” diye kabul ettim, cevabımı beklediğinden emin olmasam da. Söyleyeceğim hiçbir şeyin umurunda bile olmadığından emindim.

Elbisem mahvolmuş olsa da en azından hâlâ giyiniktim.

Beni buraya getirmesinin üzerinden saatler mi geçmişti, yoksa günler mi? Santiago’nun şık bir akşam yemeği için özenle hazırlanmış resmi yemek odasının zemininde can çekişerek yatmasının üzerinden saatler ya da günler geçmişti. Yemek odası da mahvolmuştu; en güzel kristaller, ışıklar söndüğünde yaşanan kaos sırasında paramparça olmuş, masalar ve sandalyeler devrilmişti.

O ölmüştü.

“Santiago nerede?” diye sordum, doğru bir cevap vermeyeceğini bilerek. Beni buraya getirdiğinden beri, kendi söylemesi gerekenler dışında benimle neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı. “Neredeyim ben?”

Hareket ettiğini duydum ve onu göremesem de sesini takip edebileceğimi düşünerek başımı çevirdim. Bana dokunmama-ya özen gösteriyordu. Bunu bildiğim için, kıyafetlerinin bana sürtündüğünü hissedecek kadar yakınımda olduğunu fark edince ürperip geri çekildim.

Ama ağır metal kapıyı açtığını duyduğumda, takılıp düşebileceğim bir şey olmadığını bildiğim halde kollarımı açarak kapıya doğru koştum; o geri gelmeden önce göz bandını çıkarmayı başarmıştım.

“Bekle!” diye bağırdıktan sonra güçlü ellerini omuzlarıma sertçe yerleştirerek beni geri çekti. Parmakları çıplak tenime batıyor, bedenim sarsılarak durmaya zorlanıyordu.

Gözyaşlarım göz bandıma bulaşmış bir halde, “Lütfen!” diye

haykırdım. “Sana yalvarıyorum! Lütfen bana neler olduğunu söyle!”

Boğazının derinliklerinden bir inilti çıkardı. Bu ses, başına aldığı bir belasıymışım ya da bana ayıracak vakti yokmuş gibi hissettirdi.

O zaman beni kaçırmamalıydı.

“Santiago...” dedim. Adını söylerken boğulacakmış gibi olunca boğazımı temizledim. “Kocam...” Bir duraklama daha. “O...o...” Devamını getiremiyordum.

“Ye! Eğer yemeğini yemezsen, fareler gelip yiyecek.”

“Fare mi?” derken paniğe kapıldım.

“Bunu istemezsin.”

Beni geriye doğru yürütürken küçük kemirgenlerin iskeletleri ayakkabılarının altında çıtırdıyor, çıplak ayaklarımın tabanlarını kesiyordu. Dizlerimin arkası, üzerinde kokuşmuş, eski bir şilte bulunan metal karyolanın çerçevesine çarptı ve buna aldırış bile etmeden beni aniden aşağı itip serbest bıraktı.

Sessizce oturmaya devam ettim, çünkü bu adamla kavga edemeyeceğimin ve etsem de bu haldeyken ona galip gelemeyeceğimin farkındaydım. Yanımdan uzaklaştığını duydum. Sanırım kapıya doğru gidiyordu. Beni tekrar bu karanlıkta yalnız bırakacaktı. Belki de bunun için ona minnettar olmalıydım; yapmasından korktuğum hiçbir şekilde bana dokunmamıştı.

Kapı, eski olduğu her halinden belli olacak şekilde gıcırdayarak kapandı. Neredeyse gitmişti.

“Lütfen bana sadece iyi olup olmadığını söyle,” diye fısıldayarak yalvardım. “Eğer... yaşıyorsa tabii.”

Durduğunu fark ettiğimde göz bandının arkasından dev bedeninin silüetini seçebildim: En az Santiago kadar büyük ve bir

o kadar da güçlü görünüyordu. Denesem bile onu aşip buradan kurtulamazdım.

“Onun hayatta olup olmadığını umursadığına inanmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Ben... O...” diye kekeledim.

Yaklaşan adımları hızlandığında geriye doğru hareket etmeye çalıştım ama sert bir hămleyle eldivenli eli boğazıma dolarken sırtım nemli taş duvara çarptı.

“Ölü...” dediğinde bunun bir soru mu yoksa gerçeğin ta kendisi mi olduğundan emin değildim.

Ellerim kolunun üzerindeydi ama eminim beni boğmak ya da boynumu kırmak istese çok az çaba harcaması gerekecekti. Boynum tıpkı ayakkabılarının altındaki ölü farelerin kemiklerinin çıtırtısı gibi çıtırdardı.

“Öyle mi?” diye sorarken neredeyse boğuluyordum.

“Kendi iyiliğin için Santiago’nun ölü olmamasını dilemelisin.”

düzenleme:
avesta

2

IVY

Kilidin döndüğünü duyar duymaz göz bandını alnıma doğru kaldırdım. Kalbim hızla çarpıyordu; en azından bileklerimi bu defa önümden bağlamıştı. İlk başta arkamdan bağlıyordu. Dizlerimi iğrenç şiltenin üzerine çekip bileklerime sarıldım, kalın ip zaten tahriş olmuş bileklerimi dayanılmaz şekilde acıtiyordu. Ormanın zeminindeki küçük kare pencereden soğuk bir esinti geldiğinde ürperdim. En azından kısmen yerin altındaydım ve bir pencerem vardı. Bir kapıya çıkan merdivenlerden anladığım kadarıyla burası bir açık hava mahzeniydi.

“Eğer yemeğini yemezsen, fareler gelip yiyecek.”

Bakışlarımı parmaklıklılı pencereye çevirdim. Oradan mı geleceklerdi? Kare alanın etrafında herhangi bir delik olup olmadığını görebilmem mümkün değildi, çünkü etraf çok karanlıktı. Ama yerdeki kemiklerine kadar çürümüş küçük hayvan cesetlerine bakılırsa, olduğundan emindim.

Mercedes’in benim için seçtiği elbise, kir ve yırtıklarla dolu bir harabeye dönüşmüştü.

Küçük masanın üzerindeki tepsiye baktığımda, altında kat-

lanmış bir battaniye olduğunu gördüm ve hemen tepsiye doğru koştum. Tepsiyi karyolanın üzerine bıraktıktan sonra battaniyeyi açıp üzerime sardım. Oldukça sert dokulu, battaniye bile sayılmayacak bir şeydi. Bir nakliyecinin mobilyaları korumak için ya da belki bir boyacının yerlere boya damlamasını engellemek için kullanacağı türden bir şeydi ama şimdilik işime yarıyordu.

Tepside küçük bir kâse çorba, bir parça ekmek ve bir bardak su vardı.

Önce bir yudum su içtim ama sonra tekrar vereceğinden emin olmadığım için suyu hemen bitirmemem gerektiğini düşünerek bardağı yere bıraktım. Kâseyi elime aldığım anda neden koku alamadığımı fark ettim: Çorba soğuktu. Kaşıkla uğraşmadan kâseyi dudaklarıma götürüp hafifçe eğdim. *Sıcak olsa iyi olurdu* diye düşündüm; bu çorba ılık bile sayılmazdı. Yine de içtim. Fareleri ya da diğer hayvanları cezbetmek istemiyordum ve zayıf düşmemek için bir şeyler yemem gerekiyordu.

Kâse küçük ve yarıya kadar dolu olduğundan hızlıca bitirip tepsiye koydum ve bir parça bayat ekmek kopardım. Onu yedikten sonra kalanını sonraya bırakıp altı basamaklı merdivenlerden yukarı çıktım. Kiler, toprağın altına inşa edilmişti. Kilitli olduğunu bildiğim halde kapıyı açmayı denedim. En az bir asırlık olması gereken bu çelik kapıyı kıracak gücüm tabii ki yoktu.

Küçük pencereye dönüp yukarı baktım. Güneş batıyordu ve hava çok yakında zifiri karanlık olacaktı. Bu, burada bilincimin yerinde olduğu ilk gece olacaktı. Ne kadar zamandır dışarıda olduğumu merak ediyordum.

Pencere ulaşamayacağım yükseklikteydi; deneyeceğimden değil. Benim için bıraktığı kovayı aldım –sanırım tuvalet olarak kullanmam için bırakmıştı– ve üzerine çıkmak için ters çevirdim. Yukarı tırmandım ve dışarıyı zar zor da olsa görebilmek için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Parmaklıklarda ve hücremdeki duvarlarda kalın yosun tabakaları oluşmuştu.

Hücrem.

Derin bir nefes aldıktan sonra, hissettiğim paniği ve kaçınılmaz baş dönmesini engellemek için gözlerimi kapattım. Demir parmaklıklara sıkıca tutunduğumda, buz gibi ve nemli olduklarını fark ettim. Baş dönmem geçer geçmez tekrar aşağı inip şiltenin üzerine oturdum, ayaklarımı yukarı çekip battaniyenin altına kıvrıldım.

Santiago ölmüş müydü? Hayır. Öldüğünü söylememişti; kendi iyiliğim için onun ölmemiş olmasını dilememi söylemişti ve bence bu da hayatta olduğu anlamına geliyordu.

O zaman Santiago'ya ne olmuştu ve şu anda neredeydi?

Partiye ait tüm detayları düşünmeye çalıştım: Colette'le sohbetimizi, şık giyimli insanları, yemekleri, şampanyayı ve –bunu düşündüğüm için kendimden nefret etsem de– Santiago'nun ne kadar yakışıklı görüldüğünü...

Malikânedeki odamı düşündüm: Genişletilmiş küçücük pencereyi, Antonia'yı ve onun sonsuz şefkatini. Başımı dizlerimin üzerine düşürdüm; önceki yaşananlar ne kadar kötü olsa da artık her zaman daha da kötülerinin yaşanabileceğini biliyordum. Mesela bu kesinlikle daha kötüydü.

Orada benden nefret edildiğini biliyordum. Ama ne olursa olsun Santiago'yla benim aramda bir şey vardı: Karanlık, kar-

maşık, tarifi mümkün olmayan bir şeydi bu. Onu her zerremde hissediyordum.

Yanaklarıma süzülen gözyaşlarımı dizlerime sildikten sonra battaniyeyi yüzümü örtecek şekilde yukarı çekip gözlerimi kapatmak için uzandım. Fareleri ya da etrafımı saran iskeletleri, kısacası içinde bulunduğum bu mezarlığı düşünmek istemiyordum.

Santiago'yu düşündüm.

IVY

Birbirine çarpan metallerin sesini duyduğumda irkilerek uyandım. Dışarıdaki böceklerin ve diğer hayvanların gecenin sessizliğine eşlik eden seslerinden farklıydı bu. Bir süre sonra karanlık dağıldı ve kilit döndüğünde doğrulup şafağın gölgeli ışığında gözlerimi kısarak kapiya doğru bakmaya çalıştım.

Gördüklerim karşısında nefesim kesildi ama yaşadığım bu şaşkınlık nerede olduğumu unutmamdan kaynaklanmıyordu.

Beni kaçırın kişi, kapüşonunu çekmiş, koyu renkli peleriniyle kapının girişinde duruyordu. Santiago'nun düğünden önceki gece yatak odama nasıl girdiğini ve yarı uykulu bir halde onu karşımda görünce Azrail olduğunu sandığımı hatırladım.

O pelerinler beni hâlâ korkutuyordu. Ve Azrail pelerinli bu adam da bir istisna değildi.

Kocaman gövdesinin ardında, doğmakta olan güneşin ışığı sık ağaçların arasından usulca süzülüyordu.

“Ne dedim ben?” diye sordu adam, ben alnımdaki göz bandını gözlerime indirmek için çabalarken; ellerim sesindeki derin tınından dolayı titriyordu. Güçlkle kontrol etmeye çalış-

tığı nefret ve tehdit, her zararsız kelimesinde bile kendini belli ediyordu.

Göz bandının kumaşı nemliydi. Aşağı doğru çekiştirdiğim için bir gözümün tamamını kapatmamıştı ama gözlerimi kapalı tutuyor ve fark etmemesini umuyordum.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum. Saatin kaç olduğunu sormak üzereydim. Hangi gün olduğunu. Santiago'nun nerede olduğunu. Neler olduğunu. Ama bunların hiçbirini so-ramadan, devasa elleriyle kolumu kavradı ve korkuyla haykırıp içgüdüsel olarak elinden kurtulmaya çalıştım. Cüssesine göre anlam veremediğim bir şekilde sessiz hareket ediyordu.

“Sessiz ol!” diye emrederek kollarımı kaldırdı. Elleri deri eldivenlerden dolayı soğuktu, kollarımı yukarı kaldırıp beni parmak uçlarımda tuttu ve bileklerimdeki ipleri tepemdeki bir şeye sabitledikten sonra beni bıraktı.

Burada beni bu şekilde bağlayabileceği bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Ama şimdi asılı duruyordum ve ayak parmaklarım yeri sıyrıyor, ipler ağırlığımla birlikte bileklerimi tahriş ediyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum, arkama geçip ellerini göz bandının üzerine koyarken. Bir an için benden uzaklaşmıştı ama hemen sonra göz bandını tekrar gözlerimin üzerine çekti. Bandı sıkıca düğümlerken saç tellerimi çekiştiriyor, canımı acıttığını söylememe rağmen tek bir kelimemi bile umursamıyordu.

Bantla işini bitirdikten sonra tam önümde durmak için yürüdü. Onu hissedebiliyordum. Çok yakınımdaydı ama bana dokunmuyordu; ne yaptığını merak ediyordum. Sanki sadece beni izliyormuş gibi hissediyordum ve bu çok sinir bozucuydu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

“Neyi?” diye cevaplarırken kafam karışmıştı.

“Nasıl yaptın?” diye sordu bu kez.

“Anlamıyorum. Neyi nasıl yaptım?”

Homurdandı. “Bana kalsa, kırbacımın ucundaki itirafı senden almam uzun sürmezdi.” Durakladığında benden uzaklaştığını hissettim. “Ama şanslısın ki bir söz verdim.”

“Ne?” Sesim bu iki harfi bile zor tamamlayarak kesildi. Burada olma nedenim bu muydu? Beni bu yüzden mi buraya neredeyse asmıştı? Beni kırbaçlayacak mıydı?

“Neler oluyor? Santiago nerede?” diye sorduğumda, bir parmağını göğsümün ortasına koyup beni iterken kendi sesimde yükselen paniği duyabiliyordum. Bu panik, ayaklarımı yere basmak ve bileklerimdaki gerginliği hafifletmek için çabalama-yardımcı oluyordu.

Hareket etmeye başladığında farklı sesler duydum: Önce içerideydi, sonra dışarı çıktı. Açık kapının ardında bir kadının fısıldadığını duydum. İyice dinlediğimde bu sesin bir kadına ait olduğundan emin oldum. Duyduğuma yemin edebilirdim. Biraz daha dikkatle dinlemeye çalıştığımda onun sesini daha net bir şekilde duymaya başladım, artık bir fısıltı değildi.

“Sana buraya gelmemen gerektiğini söylemiştim. Eve geri dön. Hemen.”

Kadın bir kez daha fısıldayarak konuştu. Duyabilmek için kendimi zorluyordum, çünkü artık daha da sessiz konuşuyordu.

“Burada görebileceğin bir şey yok,” dedi adam. “Git.”

Sesini yükseltmemişti. Neredeyse kadını sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi konuşuyor, benimle konuştuğu birkaç seferden daha ılımlı bir ton kullanıyordu.

Yanıma döndüğünde bir kovanın çingirtisini duydum: Dün

gece istemediğim halde kullanmak zorunda kaldığım kovaydı bu; ya onu kullanacaktım ya da bir köşeye işeyecektim.

“Neler oluyor?” diye sordum bir kez daha. “Lütfen bana neler olduğunu anlat.”

Cevap vermedi. Sonra bir kez daha yaklaştı. Beni ipi gevşetebilecek kadar kaldırırken bir kolunu gövdeme dolamıştı, sonra bileklerimi çözmeye başladı. Beni yere bıraktığında ise yüzümü kendine çevirdi.

“Kollarını uzat!” diye emretti.

Dediğini yaptım. Artık biliyordum ki istediklerini yapmazsam zorla yaptıracaktı.

Birkaç dakika sonra ip çözüldü ve bileklerim serbest kaldı. Beni bırakır bırakmaz kaçmaya çalıştım ama ayağım kovaya takıldı ve devrilip gürültüyle yuvarlandı. Gözlerim hâlâ bağlı olduğu için onu göremeyecek olmama rağmen onunla yüzleşmek için döndüm. Acıyan bileklerimi ovuşturdum.

“Bitti mi?” diye sordum, bir an için beni özgür bırakacağına inanarak. Ama bunu düşünürken bile ne kadar aptalca bir soru olduğunun farkındaydım.

Güldü. Karanlık bir kıkırdamaydı bu.

“Üstünü değiştireceksin. Sabun ve su getirdim. Kendine çeki düzen ver.”

“Ne için?”

“Mahkeme için,” dedi uğursuz bir ses tonuyla.

Sözleriyle karnıma bir yumru otururken, “Ne? O da ne?” diye sordum yavaşça.

Homurdanıyor, neredeyse başını salladığını görebiliyordum. Merdivenlere doğru yürüdüğünü duydum.

“Bekle!” diye bağırdım arkasından.

Söylediğimi nasıl dikkate aldığını anlayamadığım bir şekilde durdu.

En son sorduğumda neler olduğunu bilsem de sorumu tekrarlamadan edemedim.

“Santiago! O... iyi mi?”

Uzun bir sessizliğin ardından merdivenlerden çıkmaya başladı ve ardından kapının gürültüsü duyuldu. Sıçramama neden olan bu sesle, zaten hızlı atan kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi hızlandığını hissettim. Sonra adımlarının altında ezilen dalların ve yaprakların çıtırtısını duydum. Görebilmek için aceleyle göz bandını yukarı kaldırsam da sadece botunun pencerenin önünden geçtiğini, siyah pelerinin kenarının yere sürtündüğünü gördüm; sonra tekrar yalnız kaldım. İnsanların yaşaması için tasarlanmadığı kesin olan bu mahzende derin bir sessizliğe hapsedildim.

Soğuk suyla elimden geldiğince yıkanmaya çalıştım; sabun kalıbını banyo fırçasının kıllarına sürttükten sonra, vücudumda bıraktığı tüyleri umursamadan keselendim. Az da olsa üzerimdeki kirden arınmak istiyordum. Saçlarımdaki kiri temizlemek için soğuk suyu başımdan aşağı döktüğümde bunun büyük bir hata olduğunu anladım. Saçlarım anında yarı nemli bir düğüm yığınınına dönüşüp daha da üşümeme neden oldu. Havlu yerine sadece küçük, kare bir bez ve kıyafet olarak da kolları kabarık, yüksek yakalı, bileklerinde firfir detayı olan uzun beyaz bir elbise bırakmıştı. Eski moda bir gecelik ya da o zamanlarda elbiselerin altına giyilen türden bir parçaya benziyordu.

Bu tuhaf elbiseyi, söylediklerini ve kendimi hazırladığım şeyi kafamda birleştirdiğinde, içimde inanılmaz bir huzursuzluk hissettim.

Mahkeme.

Üzerimdeki bu törensel kıyafet bana geçmişteki cadı mahkemelerini hatırlattı ve Cemiyet'in törenlere düşkünlüğü de bilinen bir gerçektir.

Hâlâ çıplak olan ayaklarımı karyolanın üzerine çekip battaniyeye sarıldım. Ayakkabılarım olmadığı için ayaklarım çok üşüyordu. Bir parça ekmek yiyip ikinci bir kâse soğuk çorbayı daha içtim. Bu sefer bir de elma vardı, onu da hemen mideye indirdim. Suyum bitmişti. Burada oturmuş, çaresizce onun dönmesini bekliyordum. Endişeliydim. Burada oturduğum süre ne kadar uzarsa, olanlarla ilgili kafamda senaryolar uydurmak için de o kadar çok vaktim oluyordu. Santiago'nun gördüğüm son halini düşünmeye çalışıyordum. Daha da ileri gidip en kötü senaryoları düşünmeme izin veremezdim; o ölmemişi ve buna inanmak zorundaydım. İyi ama ona ne olmuştu ve şu an ne yaşıyordum?

Sonunda dışarıdan gelen ayak seslerini duyduğumda uyukluyordum. Doğrulduğumda, anahtarın kilide girdiğini duymadan önce hızla hareket eden bir gölgenin pencerenin önünden geçtiğini fark ettim. Kapı itilerek açılmadan önce göz bandını indirmeyi unutmadım. Bandın arkasından gözlerimi biraz olsun açabilmek için daha gevşek bağlamıştım; böyle olduğunda en azından şekilleri seçebiliyordum.

İçeri girdiğinde durdu. Saatin kaç olduğunu merak ediyordum. Şu an zifiri karanlıktı. Ama ağaçların gölgesi de etrafın daha karanlık görünmesini sağlıyor olabilirdi. Aralıklarla uyuduğum için zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum.

“Kalk!” dedi.

Ayağa kalkıp battaniyenin şiltenin üzerine düşmesine izin verdim.

Bana bakıp başını salladığını gördüm. “Güzel. Kollarını uzat!” Bunu söylerken bana doğru yürüdü ve karyolanın üzerine ne olduğunu anlamadığım bir şey attı.

“Önce bana kocamdan bahset. Onun –”

“Pazarlık yapmıyoruz,” diyerek sözümü kesti. “Kollarını uzat dedim! Yoksa onları yine arkandan bağlarım.”

Başımı yüzüne doğru eğdim. Üzerinde hâlâ pelerini vardı ama kapüşonu çekmemiş olsa bile göz bandının arkasından bu karanlıkta yüz hatlarını görmem neredeyse imkânsızdı.

Kollarımı uzattığımda, bileklerimi bağlarken eldivenlerinin derisi tenimde aynı ürpertiye bıraktı. Acaba onları bana dokunmak zorunda kalmamak için mi takıyordu? Bileklerimi sıkıca bağladıktan sonra karyolanın üzerine attığı şeyi almak için eğildi. Aldığı şeyi omuzlarımın üzerine yerleştirdiğinde, bunun bir pelerin olduğunu fark ettim. Ağır yün, boynumu tahriş ediyor ve dayanılmaz şekilde yayılan küf kokusundan eski olduğu anlaşılıyordu. Pelerinin boğazımdaki tokasını kapatıp kapüşonunu başıma geçirdi.

Kalp atışlarım hızlandı. Koluma girip beni kapıya doğru götürürken tetikteydim. Yine de ona göre çok yavaş hareket ediyordum.

“Hadi yürü!”

“Ayağım,” dedim taş basamakları tırmanıp nemli çimlere doğru yürürken.

“Ödenmesi gereken küçük bir bedel,” diye cevap verdi, ben daha fazlasını söyleyemedim.

Beni sert bir tutuşla yönlendirdiğinde duvara çarpmamaya izin vermeyeceğine güvenmek zorundaydım ama çok geçmeden çimenli zemin yerini çakıl taşlarına bıraktı. Bir araba motorunun çalıştığını duyduktan sonra bir kapı açıldı.

“Bin!”

Arabaya binmeye çalışırken koltukların deri kokusu burnu-

ma doldu ve kaloriferin kuru ama rahatlatıcı sıcaklığını hissettirdi. Sonra yanıma oturup kapıyı kapattı. Bir an sonra şoför olduğunu düşündüğüm biri daha bindi ve arabanın vitesinin değiştiğini hissettirdi. Kısa süre sonra yola çıktık.

IVI'm merkezine gidiyorduk. En azından Mahkeme'nin orada olduğundan emindim. Orada neler olduğunu sanırım bana ilk söylediğinde bile biliyordum: Kuralları çiğneyen üyeler sorgulanıyor, yargılanıyor ve nihayetinde mahkûm ediliyordu. Dünyadaki hiçbir mahkemede kabul görmeyecek kuralları olduğuna, hatta yasadışı olduğuna bile emindim; bu tür şeyler IVI faaliyetlerini engellemiyor gibi görünüyordu. Cemiyet, yasalardan bağımsız, kendi kendini yöneten bir organizasyon ve hatta neredeyse tek başına bir ülke gibiydi.

Hazel yakalandığı Mahkeme'ye gönderilecek ve nasıl cezalandırılacağına karar verecek olan muhtemelen yüz yaşma yaklaşmış üç adamın huzuruna çıkmak zorunda kalacaktı. Onun dışında bir duruşma yoktu. *Sadece ceza*. Burada işler böyle yürürdü. Babamız kızını korumak için orada bile olmayacaktı ve Abel'in da ona yardım etme şansı yoktu.

Ben de mi aynı kaderi yaşayacaktım? Ama neden? Neden Mahkeme'ye götürülecektim ki? Ne yapmıştım? Suç olarak gördükleri şey neydi?

İçimi bir ürperti kaplarken başımı çevirip beni esir alan kişiye baktım.

"Ne yaptığımı düşünüyorsun?" diye sordum usulca. Çünkü cezalandırılıyordum. Ya da cezalandırılacaktım. Beni o hücrede tutuyordu, ta ki... Santiago'yla işler sonuçlanana kadar.

Bu da onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Ya da ölmüş de olabilirdi.

Kalbim sıkışuyordu.

Bana döndü. O kadarını görebiliyordum. "Zehrin kaynağını bulduk," dedi sadece. "Zehir mi?" diye sorarken ağzım kurudu.

"Zekice hazırlanmış. Ama *yeteri kadar* zekice değil."

Araba IVI'nın kapısından içeri girdiğinde, üşümeme aldırış ediyormuşçasına pelerini titreyen omuzlarıma daha sıkı sararken sessizliğe gömüldü.

Içeri girer girmez göz bandını çıkardığımda kapüşonumu indirdi. Pelerinim kıpkırmızıydı.

Gözlerim loş ışığa alışırken ona baktım ama kapüşonunun altında görebildiğim tek şey siyah bir maskenin sert yüzeyiydi.

Uzun bir süre beni inceledikten sonra önümdeki geniş ve dolambaçlı merdivenden yukarı doğru yürürken her adımı etrafımızda yankılanıyordu.

Birinin boğazını temizlediğini duyup arkama baktığımda iki adamın orada durduğunu gördüm. Kaçarsam uzağa gidebileceğimi ya da nereye gideceğimi bildiği için bu önlemi aldığını sanmıyordum ama en azından kaçma ihtimalimi ortadan kaldırmak istediği kesindi.

Arkama bakıp onun köşeyi dönmesini izledikten sonra derin bir nefes alarak peşinden gittim.

Bu yerleşkeyi biliyordum ama daha önce bulunduğum herhangi bir bölümünde değildik. Burası daha karanlık, daha soğuk ve daha boştu. İlk kattaki pencereden dışarıya, aşağıdaki küçük avluya bakmak için durakladım. Orada tek bir platform ve bir direk vardı.

Panik tüm bedenimi ele geçirdiğinde sendeleyerek arkamdaki adamlardan birinin kaya gibi sert göğsüne çarptım.

“Ben...” Başımı sallayıp ondan uzaklaştım. Bu adam da bana dokunmamaya özen gösteriyordu ve artık kendimi dışlanmış hissediyordum. Hepsi bana dokunmaktan kaçınıyordu. Peşimden gelmiyor, sadece dengemi sağlamamı bekliyordu. Parmaklıklı pencereden platforma bir kez daha baktığımda tarih derslerinde öğrendiğim bazı bilgiler zihnimde canlanmaya başladı: Mahkûm kadın ya da erkeklerin, pencerelerinin önünde kurulan darağacım nasıl izlediklerini ve idam edilecekleri yeri nasıl gördüklerini düşündüm.

Belli ki burada infaz yapmıyorlar, dedim kendi kendime. Bu, çok ileri bir adımdı. Ama diğer Orta Çağ cezalarını düşündüğümde infaz yapmamaları içimi rahatlatmaya yetmedi.

Arkamdaki adam boğazım temizlediğinde merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim; sonraki üç pencereden dışarı bakmamaya çalıştım. Sonuncusuna ulaştığımda, beni esir alan üç kişinin, üzerinde IVI amblemi bulunan koyu renkli ahşaptan oyulmuş devasa bir kapının önünde beni beklediğini gördüm.

“Hadi,” dedi hareket etmeyi bıraktığımda.

Önüne yaklaştığımda çıplak ayaklarım soğuk taşın üzerinde hareketsizce duruyordu. Pelerinin tokasını açtı ve omuzlarımdan iterek yere düşmesine izin verdi. Bakışlarının üzerimdeki tuhaf giysiye düştüğünü gördüğümde ne kadar savunmasız olduğumu bir kez daha anladım. Bu elbisenin altında ne kadar da çıplaktım.

Santiago’yu zehirlediğimi düşünüyorlardı. O ölmüş müydü? Bu yüzden mi buradaydım?

Bana ne yapacakları konusu, kafamın içinde dönüp duran

“Öldü mü?” sorusunun yankısından sonra ikinci sırada yer alıyordu.

İçeriden tokmak sesine benzer bir ses geldiğinde ve kapılar açıldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Dairesel büyük odayı gördüğümde ağzım kurudu. Ortada bulunan yüksekçe bir kürsünün üzerinde üç adam –Cemiyet üyeleri, yani yargıçlarım– aynı ahşaptan yapılmış ve kapılar kadar süslü oymalar içeren büyük bir masanın arkasında oturuyordu.

İki yanında daha alçak bir seviyede, tıpkı duvarlar ve zemin gibi taştan yapılmış, arkasında boş sandalyeler bulunan büyük bir korkuluk vardı. Ortada, bir adamın küçük kapıyı açtığı ahşap bir kürsüye doğru yürüdüm ve kapıyı tekrar kapatmadan önce içine doğru bir adım attım.

Tören. Cemiyet buna bayılıyordu.

Midem bulanırken ağzımdaki kuruluğu gidermeye çalıştım. Kapılar kapanırken, arkamdan ve üstümden bir ses duydum. Bakışlarımı geriye doğru kaydırduğımda orada tek bir tanığın oturduğunu gördüm. Çünkü o tam da böyle biriydi. Davamın tanığıydı.

Mercedes.

Bu mesafeden bile gözlerinin ne kadar kırmızı ve yüzünün ne kadar solgun olduğunu görebiliyordum. Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülüğünü hissediyordum.

Düşündüklerim doğrudu: O gitmişti. Santiago ölmüştü.

Tokmak vurulduğunda irkilerek Konsey üyeleriyle yüzleşmek için döndüm.

SANTIAGO

Yavaşça bir yudum al.”

Üzerimde yankılanan ses tanıdık olsa da gördüğüm şey yalnızca bulanık bir şekilden ibaretti. Ritmik bir bip sesi, yakından tanıdığım ve asla unutamayacağım bir koku. Dezenfektan. Soğuk metal. Kuşkusuz uzaklarda bir yerde bir pencere pervazına tünemiş, ölmekte olan çiçekler.

Bir hastane odasımdaydım. O kadarını anlamıştım.

Konuşmaya çalıştığım sırada biri yatağımı düzeltiyor, beni daha dik bir pozisyona getirmeye çalışıyordu. Dudaklarıma bir pipet çarpıyor, duyduğum tanıdık ses beni cesaretlendirmeye çalışıyordu.

“Duyularını geri kazanman biraz zaman alacaktır. Şimdilik rahatlayabilir, bir şeyler içmeye çalışabilirsin. Seni hastanenin en güvenli bölümüne yatırdık. Dışarıda silahlı korumalar var ve Dr. Rousseau’nun gözetimi altındasın. Çok iyi ve güvenilir el-lerdesin, Santiago.”

Dr. Rousseau ismi, zihnimde dolaşan karmaşık düşüncelerde bir gerçeklik payı olduğunu doğruluyordu. Her şeyin bir rüya olduğunu düşünmüştüm. Maskeli Gala. Altın ve siyah tonlarda

giydiği elbisesiyle bir hayal gibi süzülen karım. Yarım kelebek maskesi, tepedeki ışıkların yumuşak parıltısı altında göz kamaştırıyordu. Kan kırmızısı rujuyla baştan çıkarıcı bir kadına benziyordu. Ve beni öptüğünde bu rolün hakkını vermişti; beni önce yatağa düşüren, müdahale edilmediği takdirde ölümüne sebep olabileceğinden emin olduğum bir öpücük.

Eğer Dr. Rosseau benim doktorumsa, bunun başka bir açıklaması olamazdı. IVI onu sıradan vakalar için çağırmazdı. O bir zehir uzmanıydı. Lazer keskinliğinde gözlere ve en ince biyolojik tehditleri bile ayırt etme yeteneğine sahip bir toksikoloji uzmanıydı. Alanının en başarılısıydı ve beni rahatsız edebilecek basit bir şeyi tedavi etmek için gelmiş olamazdı. Onun varlığı zehirlendiğimin kanıtıydı ve bunun karımın eliyle yapıldığından şüphe duymamak için hayal gücümü zorlamam gerekiyordu. Dudaklarıyla demek daha doğru olur.

Üzerimde ağırlık yapan battaniyelerin eteklerine uzanarak onları üzerimden atmaya çalıştım. Kolum yanıma düşmeden önce onları sadece bir santim sürüklemeyi başardım. Hissettiğim güçsüzlüğü anlamak çok zordu. Bu daha çok bir trenin çarpması ve günlerce sürüklenerek yoluma çıkan her türlü nesneye çarpmamın göstergesi olabilecek türden bir güçsüzlüktü. Daha önce de benzer karanlık zamanlarda vücudumun sınırlarını fark etmem gerekmişti ama Moreno ailesi benden geriye kalanları yok etmeye devam ederken daha fazla sessiz kalıp bekleyemezdim.

Karımı görmem gerekiyordu. Gözlerimin içine bakıp bu günahını itiraf etmesine ve daha önce hiç yalvarmadığı şekilde benden merhamet dilemesine ihtiyacım vardı. Dizlerinin üzerine çöktüğünü, o güzel, zehir dolu dudaklarından yalanlarını

kusarken parmaklarımın boğazını kavradığını hayal ederken içimde yükselen öfke, kararlılığımı daha da körüklüyordu. Bu başa çıkmakta zorlandığım bir hırs gibiydi. Kendimi yatağımın sınırlarından kurtarmak için bir girişimde daha bulunduğumda mantığım devre dışı kalmış gibiydi.

“Rahatlamalısın,” dedi yatağımın yanındaki ses. “İntikam için daha çok vaktimiz var. Şimdilik acele etmemelisin. Bir yudum suyla başlayalım.”

Bir yudum su bile istemiyordum. Karımı görmem gerekiyordu. Kan ve intikam için yanıp tutuşuyordum. Göğsümdeki bu sızıyı hiçbir şey geçiremezdi. Ölümünden döndüğümü gördüğünde Ivy’nin yüzünde oluşacak dehşetten başka hiçbir şey benden asla kaçamayacağının kanıtı olamazdı. Hayatta ya da ölümden, dünyanın sonuna kadar onun peşini bırakmayacaktım. Onu arayıp bulmak ve hak ettiği cezayı vermek için şimdiki zamandan –yaralarım hâlâ tazeyken– daha uygun bir zaman yoktu.

Ancak tüm kararlılığıma rağmen bulanık görüşüm ve güçsüz bedenim bana engel oluyordu. Hayatta olabilirdim ama karımın bana verdiği hasarın boyutunu bilmiyordum. Ne kadar denesem de sesim konuşmama izin vermiyordu. Kaslarım ve yorgunluğum, bozulmuş bir yayın telleri kadar zayıf hissettirerek beni yatağa hapsediyordu. Hareket etmeye çalışıyor ama başaramıyordum; bir yandan inkâr edilemez gerçekle yüzleşmeye çalışırken bir yandan da yanımdaki monitör giderek büyüyen hayal kırıklığımı yankılıyordu.

Ivy benden kolayca kurtulabileceğini düşünmüştü. Mercedes başından beri haklıydı. Ivy beni kendine çekmiş, ona karşı zayıf düşmemi sağlamıştı. Onda hiç var olmayan, kurtarılmaya değer bir şey olduğunu düşünmeme sebep oldu. Şimdi bir has-

tane yatağında hiç beklemediğim ihanetini düşünürken, gerçeklerin karanlığında boğulmak zorunda kalmıştım.

Elimi sıvazlayıp serum iğnesini çekerken dudaklarımdan acı dolu bir homurtu çıktı. Kendimi bu hastane odasından kurtarmaya kararlıyım, ancak tam da kalkmaya çalışırken bir çift el beni yatağa yatmaya zorladı. Golyat'la savaşıyor da olabilirdim.

Zayıf düşmüştüm.

Sessiz öfkeme rağmen saniyeler içinde serum iğnesini yeni bir yere yerleştirip damarlarıma sakinleştirici gönderdiler.

“Tekrar hoş geldiniz.” Gözlerimi kırıştıtarak açtıktan sonra tavana odaklanırken çarpık bir ses tarafından selamlandım.

Görüşüm iyileşmiş, artık etrafımdaki odanın ayrıntılarını seçebilecek hale gelmişim. Karanlık, soğuk ve kalm duvarlara bakılırsa burası kıyamet günü yaşanacak yıkıma bile dayanıklıydı. İVI merkezlerinden birinde olduğumu biliyordum ama hangisi olduğundan emin değildim. Şehir genelinde birkaç tıbbi tesis ve ülke genelinde yüzlerce tesis bulunuyordu. Bir de İVI'ya ait dünya çapındaki lokasyonların olasılıkları vardı ki bu da beni herhangi birinde olabileceğim sonucuna götürüyordu.

Beni iyileştirmeye ve eski gücüme kavuşmama yardımcı olmaya çalıştıkları her acı verici ameliyattan sonra iyileşme sürecim boyunca benzer duvarlara bakarak kendi payıma düşenden daha fazla zaman geçirmiştim. Bir daha asla hastaneye gelmeyeceğime yemin etmişim. Bir daha asla bu odalardan birine adımımı atmayacaktım. Ama işte buradaydım.

Yanımdaki sesin bana Dr. Rosseau'nun gözetimi altında ol-

duğumu söylediğı ilk günden bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. O zamandan beri gücümde, görüşümde ve kas kontrolümde bazı iyileşmeler oldu. Ancak beni çoğu zaman uyuttukları için ne ölçüde iyileştiğimi bilmek zordu. Çünkü her hareket etmeye çalıştığımda başarısızlıkla karşılaşırıyordum ve düşüncelerim yüksek sesle haykırırken onlara sesimi çıkaramıyordum.

Buradan çıkmama engel olmaya çalışan herkesi paramparça edeceğimden şüphelendiklerine emindim ve haklılardı da.

Bakışlarımı yavaşça yatağımın yanındaki adama çevirdiğimde çok güvendiğim bir arkadaşın tanıdık yüzüyle karşılaştım.

Lawson Montgomery. Ya da IVI'daki pozisyonu sebebiyle bilinen adıyla: Yargıç.

Neredeyse her gün yanımdaydı. Birkaç kez onunla konuşmaya çalıştım ama neye ihtiyacım olduğunu söyleyemesem de anlamış gibiydi; ben tamamen iyileşene kadar Ivy ve Mercedes'in onun gözetiminde olması görevini üstlenmişti. Bu da karımı kaçamadan yakaladığı anlamına geliyordu.

Bu haberi duyduğumda rahatlamıştım ama bu rahatlama hızla acıya dönüşmüştü.

O bir haindi. Aklımda buna dair hiçbir soru işareti yoktu. Bundan emindim ve o anı tekrar tekrar hatırlamaktan başka yapacak çok az şeyim vardı. O öpücük. Bana hevesle bahsettiğı o ölüm öpücüğü.

Lanet olası, zehirli Ivy.

Günlerdir burada, lanet bir deli gibi hastane yatağına bağılı halde yatırıyordum; öfke ve hayal kırıklığı arasında gidip gelirken aklımı kaçırarak gibi oldum. Kendime bana bunu yapmasına

nasıl izin verdiğimi sorup duruyordum. Bunun olacağını nasıl öngöremedim?

Bunun tek bir cevabı vardı: O bir Moreno'ydu. Evlilik cüzdanımızda ne yazarsa yazsın gerçek buydu –derisine işlediğim damgadan bağımsız olarak. Onu sonsuza dek bir engerek yapacak o kusurlu genleri taşıyordu. Ve şimdi bundan hiç olmadığım kadar emindim.

Karımın ölümü benim ellerimden olacaktı. Güneşin her sabah doğacağından ne kadar eminsem, vücudundaki son yaşam kırıntısını çekip aldıktan sonra mezarına tüküreceğimden de o kadar emindim. Acı çekmeyi bildiğini sanıyordu ama henüz ahlaksızlığımın gerçek boyutunu ya da neler yapabileceğimi hiç deneyimlememişti. Hayatı ellerimin arasında kayıp giderken dudaklarımda onun kanını tadana kadar huzur bulmayacaktım.

Çocuklarımı doğuracaktı. Ve son nefesine kadar sefaletten başka bir şey bilmeyecekti. Düşüncelerimin sessiz yalnızlığında kendime verdiğim söz buydu. Her geçen günü atlatmamı sağlayan tek teselli buydu; ona dönebileceğim zamanı bekliyordum. İçimdeki şeytan yeniden doğmuştu.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Yargıç. “Yüzünden okunuyor, Santiago. Ama sana şunu söylemeliyim ki, henüz onu mahkûm edebilecek bir kanıt bulamadık. Yerleşkeyi aradık. Çantasını. Arabanı. Malikâne de dâhil olmak üzere, o akşam gittiği her yeri karış karış aradık. Ama hiçbir şey bulamadık.”

Yatağımın başucundaki suya uzandım; bardağı dudaklarıma götürürken ellerim titriyordu. Günler sonra ilk kez dudaklarımı hareket ettirip sözcükler oluşturmayı denedim ve gerçekten işe yarıyordu. Boğazım kuruduğu için rahatsız olsam da cevaplarımı almakta ısrar ederek devam ettim.

“Bugün sakinleştirici yok mu?” diye sorabildim.

Yargıç başını yana eğip, “Kendi sınırlarını aşmaya çalışmadığın sürece yok,” diyerek omuz silkti.

“Bana her şeyi anlat,” diye mırıldandım. “Bilmem gerek.”

Ne diyeceğine karar vermeye çalıştığını belli eden şekilde kısa bir süre beni izledikten sonra, “Dr. Rosseau’dan temiz raporu alana kadar burada kalacağına dair bana söz verersen her şeyi anlatırım. Sana sakinleştirici vermelerini istemekten yorulmaya başladım,” dedi.

“Söz veriyorum,” dedim ve niyetimi yanlış anlamaması için bakışlarına aynı derinlikle karşılık verdim.

Buradan bir an önce ayrılmak istediğime şüphe yoktu ama haklı olduğunu görebiliyordum. Beni bu halde görmesine izin vermek, Ivy’ye sadece daha fazla zevk verirdi. Bu, bir saniyeliliğine bile olsa beni incitebildiğimi düşünmesine izin vermek anlamına da gelirdi. Sanki böyle bir güce sahip olabilirmiş gibi...

“O geceye dair hatırladığın son şey ne?” diye sordu Yargıç.

“Ivy beni öptükten sonra yere yığıldım,” diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

Başını sallayıp nereden başlayacağını düşünürken ellerini kucağında birleştirdi. “Dr. Rosseau’nun orada olması hayattaki en büyük şanslarından biriydi. Sağlık görevlileri seni götürürken çıkan kargaşayı duydu ve seninle birlikte hastaneye geldi. Olanları duyduğu gibi tedavi işlemlerine başladı. Seni hemen soydular ve ruj izlerini inceleyerek cildini temizledi. Yağlı olduğunu söyledi, ki bu da diğer belirtilerinin yanı sıra beklenmedik bir şeye işaret ediyordu.”

“Neydi o?” diye sordum.

“Birçok üst düzey suikastta kullanılan kimyasal bir sinir gazı.”

“Sinir gazı mı?” diye sordum inanamayarak.

Kulağa doğru gelmiyordu. Sinir gazı Ivy’nin eline nasıl geçmiş olabilirdi?

“ABD’de onlarca yıldır yasaklanmış durumda ve söylenenlere göre askeri stoklarda olanlar bile imha edilmiş. Ancak çoğu şey gibi karaborsada satın alınabiliyor. Gaz olarak ya da senin durumunda deri yoluyla vücuda nüfuz ediyor. Şüphelenilmediği sürece nadiren test edildiğinden, masum bir dokunuş bile alıcı için ölümcül olabilir. Neyse ki Dr. Rosseau hastaneye vardığımız gibi içgüdülerinin sesini dinlemiş ve sana iki kez kalp masajı yapmış. Sana bir atropin iğnesi ve bir kas gevşetici verdi ve solunumunu düzene sokmayı başardılar.”

Başını eğerken Yargıç’m sesi hiç alışık olmadığım bir şekilde fısıltıya dönüştü. “Bu sefer zor kurtuldun, Santiago. Eğer Dr. Rosseau orada olmasaydı cenazeni planlıyor olacağımızdan eminim. Aslında kurtulamayacağından da oldukça emindim.”

Sözleri kurşun gibi ağırlaşarak üzerime çökmüştü. Ölümden ikinci kez kıl payı kurtulduğum gerçeğini düşünmekten ve nedenini sorgulamaktan kendimi alamıyordum. Neden hâlâ burada, etten, kemikten ve karanlıktan oluşan bu yamalı çerçeveye hapsolmuş durumdaydım? Çünkü şu anda, gittiğimde katlanmak zorunda kalacağım gerçeği göz önünde bulundurduğumda, ölümün bu gerçeklikten kaçmak için bir fırsat olabileceğine inanıyordum.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Öğrendiklerimi sessizce sindirmeme, sorularımı dile getirmeden önce bir süre düşünmeme izin veriyordu.

“Ivy’nin kullandığı bir panzehir bulamadınız mı?”

“Hayır,” dedi başını sallayarak. “Birden fazla doz enjekte et-

miş olmalı. Ama nereye atmış olabileceğine dair hiçbir belirti yok. Onu evimde emniyete aldığım da rujunun büyük bir kısmı silinmişti ki eğer rujunu silmeye çalıştıysa, sana bunu kasıtlı olarak yapmış olabilir.”

“Peki o zamandan beri herhangi bir hastalık belirtisi göstermedi mi?”

“Hayır.”

Ses tonundan onun suçluluğunu sorguladığı anlaşılıyordu ama ben hiçbir şüphe duymuyordum. “O zaman birisi ondan kurtulmasına yardım etti. Bana bunu yapabilmesi için ihtiyaç duyduğu her şeye ulaşmasına yardım etti.”

“Eğer bunu Ivy yaptıysa tek mantıklı açıklama bu.”

“Nerede olduğunu ve kimlerle temas kurduğunu öğrenmek zorundayım.”

“Bu konuyu araştırıyoruz,” diye beni temin etti.

“Ne olursa olsun, yine de Mahkeme’yle konuşmak istiyorum. Ve Mercedes’le.”

Yargıç, kız kardeşimin adının geçtiği yerde rahatsız olduğunu belli eder bir şekilde kıpırdanırken içim cız etti. “Ne?”

“Hiç.” Kirli sakalını kaşıdı. “Mercedes benim evimde. Son derece güvende ve emniyette. Seni ziyaret etmesine izin vermediğim için çok kızgın.”

“Ona sadece talimatlarımı yerine getirdiğini söyleyebilirsin. Ya da kendim söylerim.”

“Savaşıyor, Santiago,” dedi dikkatlice. “Mercedes’in her zaman güçlü görüldüğünü ve bunun için çok çaba sarf ettiğini biliyorum ama bu hafta onun nasıl yerle bir olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Seni kaybedeceğini düşündü ve bunu düşünmek bile Mercedes’i mahvetti.”

Keskin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Mercedes konusunda haklıydı. Kendini ne kadar güçlü göstermeye çalışsa da bir gün ailemiz gibi beni de kaybedebileceği korkusunu gizleyemiyordu. Anne ve babamız öldüğünden beri ailesinden geriye kalan tek kişi bendim. Son zamanlarda Ivy'ye o kadar odaklanmışım ki kız kardeşimin iyi olup olmadığından emin olmak için yeterince vakit ayırmamıştım. Çok yetenekli ve güçlü görüldüğü için onu unutmak kolaydı. Ama içten içe ailemizin kaybından dolayı korkmuş, kırılmış ve derin bir travma geçirmişti.

“Buradan çıkınca onunla ilgileneneğim,” diye cevap verdim huysuzca. “Yokluğumda onu yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim.”

Karanlık ve tereddütsüz bakışları benimkilerle buluştu. “Onunla her zaman ilgileneneğimden emin olabilirsin. Bundan asla şüphe etme.”

SANTIAGO

Santi...” Odaya girer girmez kız kardeşimin gözleri yaşlarla dolarken, onu kollarıma almadan önce kendimi toparlamak için çok az zamanım olmuştu.

Bana öyle sıkı sarıldı ki duygularını bu kadar rahat belli edebilmesini her zamanki gibi garipseyerek ona beceriksizce karşılık verdim. Duygularını iyi ifade eden bir adam olmasam da sevgi dedikleri duygunun içimde var olduğunu anlamamın tek nedeni kız kardeşimdi. Onun için bir an bile düşünmeden adam öldürebilirdim. Onu her ne pahasına olursa olsun koruyacaktım ve ona zarar vermeye cüret eden herkesin üzerine cehennem ateşi yağdırabilirdim. Sevginin bana mantıklı gelen tek açıklaması buydu.

Geri çekildiğinde, gözlerinin atlındaki akmış makyajı siliyor, sessizce hıçkırıyordu. Yargıç haklıydı; Mercedes perişan olmuştu ve vücudunun ne kadar zayıf görüldüğünü fark etmemek imkânsızdı.

“Yemek yemiyor musun sen?” diye sordum.

“Hayır!” Ağlama krizi şiddetlenmiş, yatağın yanındaki sandalyeye yığılmıştı. “Sadece Yargıç’ın zoruyla birkaç lokma ye-

mek için kendimi zorluyorum. Aklımı kaçıracığımı sandım, Santiago. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilememek beni mahvetti. O pislik beni senden uzak tuttu, ondan nefret ediyorum. Nefretim o kadar büyük ki onu bıçaklayabilirim!”

Sözleri son derece dramatik olsa da ses tonu endişelenmemi gerektirecek inandırıcılıktan yoksundu. Gözümden kaçmayan bir detay daha vardı: Doğrudan gözlerime bakmıyordu. Bunun yerine yüzünü gizlemeye çalışarak başını eğiyordu; bu çok da ona ait bir hareket olmadığından, bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini şimdilik bilemiyordum.

“Yargıç sadece ona verdiğim talimatları yerine getiriyor,” dedim. “Seni koruyor. Onun işini olması gerekenden daha zor hale getirme.”

“Daha zor...” diye mırıldandı. “Çıldırıldığımda bundan zevk alıyor. Sanırım hasta herif beni disipline etmekten keyif alıyor.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak Yargıç’m onu tam olarak nasıl disipline ediyor olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Uygunsuz bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini çok iyi biliyordum. Yine de sormazsam kardeşimi koruma görevimi yerine getirmemiş olurum.

“O... sana dokunmadı, değil mi?”

Mercedes yanaklarında tuhaf bir kızarıklıkla bana baktı. “O sadistin bana dokunmasına izin verir miyim sence? Tanrım, bunu düşünebildiğine göre gerçekten uyuşturulmuş olmalısın.”

“Kafam gayet yerinde,” diye cevap verdim kuru bir sesle. “Aslında Dr. Rousseau yarın taburcu olabileceğimi söyledi.”

“Yani eve gidebilecek miyiz?” diye sordu umutla. “Her şey normale dönecek mi?”

“Şimdilik. Ama Ivy’den uzak duracaksın. Bu konu tartışmaya kapalı, Mercedes. O tehlikeli biri.”

“Ivy mi?” diye sordu ve tuhaf bir sinir gösterisiyle başını bir kez daha eğerek ellerini birbirine kenetledi.

“Evet.” Kaşlarımı çatarak, “Onu gördün mü?” diye sordum.

Bunu neden sorduğumu bilmiyordum ama Mercedes kaskatı kesildiğinde aptalca bir soru olduğunu anladım. Kana susamış olmasını bekliyordum ve muhtemelen karımla ilgili planlarım konusunda bir kez daha kardeşimden azar işitecektim. Ama Yargıç hakkındaki sinir patlamasından sonra öfkesi dizginlenmiş gibi görünüyordu.

“Yargıç, bizi evinde ayrı ayrı yerlerde tuttu,” dedi. “Ama Mahkeme benden onun duruşmasında tanık olmamı istedi.”

Sesinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. Bu tonlamayı daha önce duyduğumu sanmıyordum ama tanık olma düşüncesi onu tedirgin etmiş olabilirdi.

“Standart prosedür bu,” dedim.

Onaylarcasına çenesini salladı.

“Olaydan önce birlikte gittiğiniz her yeri yazmanı istiyorum. Ivy evimize adım attığından beri birlikte gittiğiniz her yeri. Ne kadar önemsiz olursa olsun her ayrıntıyı. Hepsini istiyorum.”

“Tamam,” diye sessizce cevap verdi.

Boğazını temizlemeden önce derin bir sessizlik çöktü.

“Suçlu olduğuna inanıyor musun?”

“Kesinlikle,” dedim çenemin kasıldığını hissederek. Gözlerimdeki gerginliği fark etmemesini umarak başımı çevirdim. Ama bu, alçak sesle fısıldadığı bir sonraki sorusunu duymama engel değildi.

“Onunla ne yapacaksın?”

“Fikirlerim değişmedi,” diye cevap verdim soğukkanlılıkla.
“Günahlarının bedelini ödeyecek. Hem de kanıyla.”

Ayaklarımı karyolaya uzatıp kollarımı dizlerime dolamış, başımı soğuk taşa yaslamıştım. Mahkeme'nin huzuruna çıkıp neyle suçlandığımı duymamın üzerinden kaç gün geçtiğini bilmiyordum. Dört ya da beş gün geçmiş olabilir miydi? Bir hafta mı? Ya da iki? Tek ışık kaynağım olan o küçük pencere ve güneş ışığının düzgün bir şekilde içeriye sızmasını engelleyen ağaçlarla bunu söylemek imkânsızdı.

Onu öldürmeye çalıştığımı düşünüyorlardı.

Onu öldürmek için dudaklarıma zehir sürdüğümü ve sonra da öptüğümü düşünüyorlardı.

Ve ben hâlâ şoktaydım.

Kendimi zehirlemeden bunu nasıl yapabileceğimi sordum ama beraberinde panzehir de kullandığımdan bahsederek bunu reddettiler. Söyledikleri zehrin adını bile bilmiyordum. Nasıl bir şey olduğuna, nereden bulunacağına ya da nasıl kullanılacağına dair herhangi bir fikrim yoktu.

Ama söylediklerimi kabul etmeyip saçma bir şekilde bu görüşmenin gerçek bir duruşma değil, ön hazırlık amaçlı bir bilgi toplama görevi olduğunu iddia ettiler.

Sanırım gerçek duruşma gününe kadar sabırla beklemem gerekiyordu.

Ama hiçbirinin gerçeklerin peşinde olduğunu düşünmüyordum. Birinin zehirlenmesi için zehirleyen birine ihtiyaçları vardı ve ben de bu profile uyuyordum. Mercedes dâhil birçok tanık beni kocamı öperken görmüştü. Ayrıca tanık ifadeleri yanlış olsa bile reddedilemez başka kanıtlar da vardı.

O “tanıklar” yalan söylemişlerdi.

Onu daha önce hiç öpmediğim gibi o gece de öpmemiştim.

Bunu yapmak istesem bile bana izin vermezdi.

Santiago beni birkaç kez öpmüştü ama ben onu hiçbir zaman öpmemiştim. Önce buna izin vermeliydi. Bu detayı bilmiyorlar mıydı?

Gözlerimden akan yaşları kolumla sildim. En azından beni esir alan kişi döndüğümünden beri beni bağlamamıştı. Hâlâ yalınayak ve o beyaz elbisenin içindeydin ama elbise artık beyaz değildi. Bu yerde hiçbir şey temiz kalamazdı.

Biri Santiago’yu öldürmeye çalışmıştı. Bu düşünce aklımı başımdan aldı.

Ya o kişinin ben olduğumu düşünmeleri? Böyle bir suçlamayı aklım almıyordu.

Tüm bunlardan daha önemli bir gerçek vardı: Santiago yaşıyordu.

Bir yanımda rahatlamıştı. Eğer kendime karşı dürüst olmam gerekirse başka bir şey daha vardı: içimdeki umut kıvılcımı... Kapı her açıldığında kalp atışlarımı hızlandıran, adını koymaya cesaret edemediğim bir his.

Başımı salladım.

Tanrım, benim neyim vardı böyle?

Gerçek hayatta söz konusu Santiago ve ben olduğumda, ne bir umut ne de isimsiz, saçma sapan başka bir şeyin kıvılcımı vardı. Hayatta olduğu için rahatlayabilirdim. Ama sadece bunun için rahatlayabilirdim. Bu da yalnızca insan olmanın getirdiği bir rahatlama olabilirdi. Ondan nefret etsem bile bu onun ölmesini isteyebileceğim anlamına gelmezdi. Hissettiğim bu umut kıvılcımı sadece özgürlüğüm içindi. Kapı açıldığında onun geleceğini umuyordum. Kocam *benim için* gelecekti.

Tanıdığın şeytan, bilmediğinden iyidir. Tüm mesele buydu. Ona karşı bir şeyler hissettiğim falan yoktu.

Santiago hayatta olmasaydı bana ne yaparlardı? Cemiyet ve onların Soylu Oğulları. Kimse için değerli olabileceğimi düşünerek kendimi kandırmıyordum ama ondan ne kadar nefret etsem de beni kocamı öldürmeye çalışmakla suçlamaları tam bir delilikti. İnanılır gibi değildi.

Ama o yaşıyordu.

Ve zihnim yine durmaksızın çalışmaya başlamıştı. Dikkatimi dağıtmak için saçlarımla oynadım. Keşke onu görebilseydim. Onunla konuşabilseydim. Tüm bunlar yaşanırken şapelde olduğumu ve ikinci gong çaldığında tuvaletlerden birinde kilitli kaldığımı ve dışarı çıkabilmek için çırpındığımı açıklayabilseydim.

Tesadüfün böylesi! Gayet makul bir hikâyeye! Onu duyabiliyordum.

Benden nefret ediyordu. Söz konusu ben olduğumda zaten her şeyin en kötüsüne inanıyordu ve bu yaşananlar bana karşı duygularını değiştirmeyecekti –en azından bana fayda sağlayacak bir şekilde değişmeyeceği kesindi.

Beni burada tutan adama da gerçekleri anlatmaya çalıştım

ama ne kadar çabalasam da hiçbir şekilde kabul etmedi. Bu korkunç yere gelirken sessizliğimi koruyamazsam ağzımı tıkamakla beni tehdit etmiş, yiyeceklerimi getirmek ve kovayı boşaltmak için odaya her girdiğinde benimle konuşmayı reddetmişti.

Ama Santiago yaşıyordu. Beni kurtarmaya gelecekti. Buna inanmak zorundaydım.

Aniden durdum, çünkü başka bir düşünce bu hiç bitmeyen düşünce döngümü kesintiye uğrattı.

Ya yanılıyorsam? Ya gelmezse? Ya hayattaysa ama Mahkeme'nin karşısına tekrar çıkana kadar beni burada çürüyerek ölmeye mahkûm bırakırsa? Ya hayattaysa ama bildiğim halinden çok farklıysa? Ya hayattaysa ama hayatında olmamı istemiyorsa? Canım yanardı...

Bu düşüncemin üzerine tuhaf bir kahkaha attım. Çok çirkindi.

Hayır. Hayatında olmamı isteyecekti, çünkü beni cezalandıran kişinin yalnızca *kendisi* olmasını isteyeceğini biliyordum.

Gözlerimi kapattığımda tüm yaşananlar, duygularım, düşüncelerim, bu izolasyon ve içinde bulunduğum karanlık, kafamı karıştırıyordu. Donmak üzere olan ayaklarımı ısıtabilmek için battaniyeyi üzerime çektim. Burası çok soğuktu. Beni esir alan kişi de bunun farkında olmalıydı ki bana ikinci battaniyeyi vermişti. İlki gibi kaba ve çirkin olsa da işe yarıyordu.

Üzerime yıktıkları suçtan dolayı Santiago da suçlu olduğumu düşünüyor muydu?

Uykuya daldıktan sonra üşüdüğüm ve kâbuslar gördüğüm için uyandım. Bu gece irkilerek uyandığımda, beni uyandıran ne gördüğüm rüyalar ne de soğuktu. Beni uyandıran şey, kilitte dönen anahtarın sesiydi.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda beynim uykusuzluk, güneş ışığı eksikliği ve uzun süreli hareketsizlik ve yetersiz beslenmeden dolayı bulanıklaşmıştı. Günde yarım kâse soğuk çorba, bir dilim bayat ekmek ve bir elma beni ayakta tutmaya yetmiyordu.

Gelen her kimse elinde bir fenerle karşımda duruyordu. İçimde bir umut kıvılcımı belirdi. Doğrudum ama pelerini ve kapüşonu fark ettiğim anda kıvılcım söndü.

Tek kelime etmeden içeri girdi. Bu alışılmadık bir şey değildi.

Göz bandını bulmaya çalışıyordum. Aşağı çekmeyi son anda hatırladım. Acaba yeni bir kumaş şeridi istese miydim? Bu artık iğrenç bir hâl almıştı.

“Ayağa kalk,” dedi.

“Ne?”

“Ayağa kalk!”

Bu farklı bir tondu. Battaniyeyi bırakıp ayağa kalkarken titriyordum. Bir daha ısınabileceğimden bile emin değildim.

“Kollar.”

“Neden? Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Kollar!”

Kollarımı ona doğru uzattım ve tanıdık ip, iyileşen ve artık kabuk bağlayan bileklerimi sardı. Sıcak gözyaşlarımın tekrar yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

“Beni geri mi götürüyorsun? Mahkeme’ye mi gidiyoruz?” diye sordum.

Cevap vermedi. İpi bileklerimin etrafından ve arasından geçirerek beni odanın ortasına, tavanda beni bağladığı halkanın olduğu yere çekti. Yüzümü kendisine doğru çevirdiğinde sırtım kapıya dönüktü.

“Hayır, lütfen... Çok yüksek... Canım acıyor...”

Ama kollarım üstümde gerildi ve daha sözümü bitirmeden beni olduğum yere sabitledikten sonra yanımdan ayrıldı. Gittiğini duyabiliyordum. Kapının kapandığını ve kilitletiğini duydum. Ardından küçük pencerenin önünden geçerken ölü yaprakların ve dalların ayaklarının altında çıtırdayışı duyuldu.

Ne yapmak istiyordu? Beni bütün gece böyle asılı bırakmazdı. Ya da belki de bütün gün...

Yüzümün yan tarafını koluma sürterek göz bandını yukarı itip gözlerimi açmayı başardım. Dönüp arkama, etrafıma baktım. En azından kovaya ulaşabilir miydim? Omuzlarımdaki acıyı hafifletmek için kovayı ters çevirip üzerine çıkabilir miydim? Bacağımı uzatmaya çalışsam da başaramadım. Sadece ayak parmaklarımin uçları yere değiyordu. Dışarıdan gelen rüzgârın sesiyle ürperdim. Yağmur yağmaya başlamıştı; hücremin ötesindeki yemyeşil zemine düşen damlaların sesi güzeldi, neredeyse bir melodi gibiydi. Başka bir yerde olsaydım her şey ne kadar da güzel olurdu. Malikânede hücre gibi hissettiğim odamda bile iyi hissedebilirdim. Şimdi oraya dönebilmek için neler vermezdim.

Başımı koluma yaslayarak uykuya daldım ama öne doğru düştüğünde sarsılarak uyandım. Omuzlarım ağrıyordu. Kolum gurulduyordu. Acıkmış ve çok susamıştım. Bitkindim. O kadar bitkindim ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Yağmur, pencerenin altındaki duvar boyunca akıyor, her zamanki gibi yosunlu ve bitkilerle kaplı yüzeyin üzerinden süzü-

lüyordu. Hapşırdım. Üşüyordum. Ne kadar zamandır burada asılıydım? Ve beni daha ne kadar zaman bu şekilde tutmayı planlıyorlardı?

Dışarıdan bir dalın çıtırdayarak kırılma sesi geldi. Yağmur sesine rağmen duyabiliyordum. Kısa bir an sonra anahtarın kilide girdiğinde çıkardığı o tanıdık ses duyuldu.

Omzumu çevirip onu görebilmek için arkama dönmeye çalıştım; beni bu şekilde asılı tutmanın ne anlamı olduğunu merak ediyordum. Kapı, paslı menteşeleri üzerinde ağır ağır gıcırdayarak açıldı. Geri döndüğü için rahatlamıştım.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” diye mırıldandım. Omuzlarım ağrımış, ayak parmaklarım uyuşmuştu.

Bu sefer feneri yoktu. Etraf zifiri karanlıktı.

Yüzümü koluma sürtsem de göz bandına müdahale etmeyi başaramadım. Bu yüzden başımı çevirip arkam ona dönük olacak şekilde bekledim. Asla onu kızdırmak istemiyordum. Ama kulağım hep ondaydı. Adımları her zaman o kadar sessizdi ki sadece ayaklarının altında çıtırdayan kemikler onu ele veriyordu.

Bana yaklaştığında yutkundum, kalp atışlarım normalden daha hızlıydı. Saçlarımı yana alıp omzumun üzerine dökülmesine izin verdi. Hiç olmadığı kadar yakınındaydı ve eldivenli parmaklarının kolumda gezindiğini hissettiğimde kaskatı kesildim. Boynumdaki nefesinin sıcaklığı ürpermeme neden oldu.

“Ben... Ne...?” diye konuşmaya başladığımda bir şey ensemi gıdıklıyor, oradaki izi kaşıyordu. Nefesim kesildi.

Yutkundum, boğazım kurumuştı; konuşmaya çalıştığımda ve ona durmasını söylediğimde tuhaf bir ses çıkardı.

Eli yan tarafımdan aşağıya, kalçamın üzerine doğru kaydı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum. Siyah eldivenli büyük elinin elbisemin kumaşını nasıl kavradığına bakarken, sesim boğazımda düğümlendi. “Ne yapıyorsun?” diye sordum bir kez daha, bu sefer daha güçlü bir sesle. Buraya geldiğimden beri gerekmediği sürece bana dokunmamıştı. Ne değişmişti?

Bu sadece zaman meselesiydi, değil mi?

Bacaklarımın, kalçalarımın ortaya çıkışını izlemeye devam ederken eldivenli elin parmakları klitorisime değdiğinde ona direnmek için kollarımın sabitlenmiş olduğu ipi çekiştirdim.

“Tanrım! Lütfen yapma! Lütfen!”

“Öyle mi?”

Donup kaldım. Gözyaşlarım bile durakladı sanki. Kolunu gövdeme dolayıp beni bir sarsıntıyla geriye, kendine doğru çekti. Sert, sıcak ve tanıdık gelen bedeni midemde binlerce kelebeğin kanatlanmasına, kalbimin çılgınca atmasma sebep oldu.

Başımı biraz çevirdim ama diliyle çıkardığı uyarı sesiyle durdum. Konuşabilmek için yavaşça dudaklarımı yaladım.

“Santiago?”

Başımın üzerine soğuk ve ağır bir şey değdiğinde nefesim kesildi; bakışlarımı tespihe çevirdiğimde haçın göğüslerimin arasında ve kolunun üzerinde sallandığını gördüm. Ayaklarım yerden kesilmişti; ağırlığımı tamamen o taşıyordu.

“Başka kim olabilir?”

Gülümsedim –neredeyse. Yani, gülümsemeye en yakın şey buydu. Kulağa çılgınca gelse de gözlerimden bu defa içimi ferahlatan yaşlar süzüldü. Benim için gelmişti! Yaşıyordu ve *benim için* gelmişti!

“Santiago! Çok korktum!” Hıçkırarak ağlıyor, ona dönmeye

çalışıyordum ama tutuşu hâlâ çok sıkıydı ve canımı acıtıyordu. Kumaşın yırtıldığını duyduğumda elbisemin boynumdan çekildiğini fark ettim, sonra diğer eli kalçamın üzerine kapanarak öyle sert sıktı ki acı içinde haykırmamı bastıramadım.

Pütürlü çenesini, yıkanmamış, kirli ve gözyaşlarıyla kaplı yüzüme sürttü.

“Öyle mi?” diye sordu Santiago.

Başımı sallarken gözlerim karanlıkta kocaman açıldı, çünkü bu iş hiç de hayal ettiğim gibi ilerlemiyordu. Beni yere indirmede ama daha önce yaptığı gibi kollarına da almadı.

Tabii ki almazdı.

Onu zehirlediğimi düşünüyordu. Onu öldürmeye çalıştığımı düşünüyordu.

“Ben yapmadım...”

Beni biraz daha yukarı kaldırdığında, adamın beni sert tutmasıyla ağrıyan kaburgalarımı ezdi. Diğer eliyle popomu tutarak bacaklarımı ayırdı. Sonra onu, sertliğini hissettim; bir parçam –hasta bir parçam– onu çılgınca arzuluyordu. Onu istiyordu...

Yanağını yanağıma dayadığında yüzünün gölgesini görebiliyordum; karanlık gözleri zifiri karanlıkta simsiyahtı. Dudaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdikten sonra kulağıma yaklaştırdı ama beni tam olarak öpmedi. Bu farklı bir şeydi.

“Ne yapmadın?” diye sordu.

Yutkundum, çünkü onun sesinde duyduğum şey, diğer adamın sesinde duyduğum aşağılamadan farklı değildi. Bu, Konsey üyelerinin duruşmam başlamadan önce kendi ön yargılarıyla beni suçlayıp aşağıladıkları sesin aynısıydı.

Aşağılama.

Nefret.

Mahkemede tereddütlü konuşan tek kişi Mercedes'ti. Şaşır-
mıştım. Gerçi Konsey üyeleri Mercedes'in yaşadığı tereddüdü
değil, duymak istedikleri gerçekleri duydular. Belki de Merce-
des'in bana karşı hiçbir sevgisi olmadığı için sadece tutunacak
dal arıyordum. "Sorun nedir tatlı, zehirli Ivy'cik?" diye sorduk-
tan sonra boynumu yalamak için başını eğdi; dudaklarını atar-
damarımın üzerine sabitleyip emerken, dudakları sıcak ve ıslak,
içime soktuğu aleti ise son derece acımasızdı.

Nefesim kesildi.

"Söyle bana," dedi alçak olsa da fısıltı gibi olmayan bir sesle.

"Ben..." Bir sonraki itişinde acıyla inledim. Kalçamı bırakıp
çenemi avucunun içine aldığı anda parmakları etime batıyordu.

"Söyle! Dedim!" Bu bir emirdi. Sesi yükselmişti. Sertti. Öf-
keliydi.

"Seni incitmek istememiştim." Doğru kelimeleri seçemedi-
ğimin farkındaydım. Tamamen yanlış bir cümle kurmuştum.
Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim... Her neyse, bir
önemi yoktu. Santiago güldü. O karanlık, çirkin kahkahayı atıp
ellerini kalçalarımın altına kaydırdıktan sonra geri çekilerek beni kaldır-
dı ve becermek için eğdi. Aslında sadece canımı yakmak içindi.

Ve yakıyordu da.

Beni bu şekilde cezalandırıyordu. Birçok cezanın ilkinin yaşa-
yordum. Bunu biliyordum. Hissediyordum. Bacaklarım titrer-
ken ve içim alev alev yanarken, ne kadar aptal olduğumu fark
ettim. *Benim için geleceğini, beni kurtaracağını düşünerek ne*
büyük aptallık etmişim.

Onun şeytan olduğunu ne zaman unutmuşum?

Şimdi onu öldürmeye çalıştığımı düşünerek bana ne yapacaktı?

İtişleri şiddetlenmiş, kalçalarımındaki tutuşu sıkılaştırmıştı; omuzlarım hareketleriyle ağrıyor, bileklerim kanıyordu.

Boşalmamıştım ve amacı da buydu. Bana sahip oluyordu ve sadece kendisi zevk alıyordu. Ona ait olduğumu bana bir kez daha gösteriyordu. Ve boşalmaya çalışırken bile öfkesini hissedebiliyordum. Nefretini hissedebiliyordum.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum, işim bitmişti. Daha önceki halimin, başıma geleceklerden bin kat daha iyi olduğunu biliyordum. Bu günden sonra bana yaşatacakları çok daha kötü olacaktı.

Son hamlesiyle beni kendine çektiğinde kasılıp titrediğini, içime boşaldığını hissettim. Nefesini ve iniltisini duyarken aramızdaki şeyin, bizi bağlayan şeyin ne olduğunu düşündüm.

Çünkü biz birbirimize bağlıydık.

Ve biliyorum ki sözünü tutacak. Beni öldürecek. Ama bunu, önce ölüm için yalvarana, merhameti yalnızca ölümde aratana kadar yapmayacak.

Eldivenli bir eli yüzüme değdiğinde akıttığım gözyaşlarını hissedip hissetmediğini merak ettim. Sanırım hissediyordu ve hiçbir şeyden almadığı kadar zevk alıyordu.

“Hayır, tatlı, zehirli Ivy’cik. Bana zarar vermedin,” dedi karanlık ve alçak bir sesle. “Ama ben sana vereceğim...”

SANTIAGO

Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Angelo, bakışlarını masamın üzerindeki viski şişesine dikerek.

Yeni paranoyam artık öyle belirgindi ki fark etmemesi imkânsızdı. Eve döndüğümünden bu yana tetikte oluşum abartılı bir hâl almıştı. Evdeki tüm yiyecek ve içeceklerin çöpe atılmasını emrettiğimde Antonia'nın beni görmekten duyduğu mutluluk kısa sürede kaybolmuştu. Menülerinin tam da benim gelişime göre planlanmış olduğunu düşününce bu durumdan dehşete düşmüş görünüyordu. Her odaya kamera yerleştireceğimi ve günlük güvenlik kontrolleri yapacağımı söylediğimde kaşlarını biraz daha çattı.

Çalışma odamda işlerime yeniden başladığımdan beri atmosfer gözle görülür şekilde kasvetliydi; getirdikleri yemekleri reddediyor, çoğunlukla sıvı diyetle besleniyordum. Bu beslenme şeklinin ruh halime pek de iyi gelmediği herkes tarafından fark edilmişti.

Angelo'nun sorusuna düz bir sesle, “İyiyim,” diye cevap verdim. “İyi bir İskoç viskisinin iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur.”

İç geçirip muhtemelen durumumla ilgili bir tavsiyede bulunmak isteyecekken bunun bir işe yaramayacağını fark ederek sustu.

“Seni hastanede ziyaret edemediğim için üzgünüm,” dedi. “Görünmeden içeri giremedim. O kanadı kilitlemişlerdi.”

“Zaten pek iyi bir arkadaş olamazdım,” dedim kuru bir ifadeyle.

“Ben öyle düşünmüyorum.”

Açılmamış bir viski şişesini kutusundan çıkarıp ona uzattım ama reddetti. Omuz silkerek masamdaki açık şişeden kendime bir kadeh daha doldurdum.

“Zehirlenmeyle ilgili soruşturmada bir gelişme var mı?” diye sordu, Ivy’den bahsetmekten kaçınarak.

Karımın beni zehirleyerek öldürmeye çalışması Cemiyet genelinde yaygın bir bilgi haline gelmişti. Üyelerin eşlerinin birçoğunun içten içe Ivy’ye hak verdiğinden ve benim gibi biriyle evlendiği için ona acıdığından şüphem yoktu. Ancak bu düşüncelerini yüksek sesle dile getirmeyecek kadar zekilerdi ve Ivy’yi çoktan yakın çevrelerinden dışlamışlardı. Cemiyet’te işler böyle yürürdü. Sadakat her zaman Soylu Oğullar’ın yanında olacaktı.

“Hiçbir haber yok, ancak konuyla ilgili zaten sürpriz bir gelişme beklemiyordum. İhtiyacım olan tüm bilgilere sahibim.”

Angelo başını salladığında yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Peki, ona ne yapacaksın?”

Kaşlarımı kaldırarak, “Sen kendi hayatındaki haine ne yapacaksın?” diye karşılık verdim.

Soruyu gayet iyi anlamıştı ve cevap vermesine gerek yoktu. Ne onunla ne de bir başkasıyla bu konunun detaylarına girmek

istemiyordum. Şimdi herkesin gözleri benim üzerimdeydi. Hepsi bu durumla nasıl başa çıkacağını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Her halükârda, hain karımı yerleşkenin ortasında boynundan asıp ölüme terk edebilirdim ve tek bir kişi bile onu kurtarmak için bana karşı gelmeye cesaret edemezdi. Ama benim gündemim her zaman karmaşıktı. De La Rosa soyadını taşıyacak vârislere ihtiyacım vardı. Ivy de bu amaç için bir araçtı ve bunun aksini düşünmesine izin vermek gibi bir hataya asla düşmeyecektim.

“Sanırım en son konuştuğumuzda bakmamı istediğin bir şey vardı, değil mi?” diyerek konuyu değiştirdim.

Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. “Vardı, ama sana yük olmayacaksa.”

“İnan bana, şu anda dikkatimi dağıtacak her türlü iş benim için bir armağandır.”

Sözlerimin üzerine Angelo uzanıp çantasından bir dosya çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. “Bu hesaplar hakkında bulabileceğin her türlü bilgi bana yardımcı olacaktır. Parayı aktaran kişiyi bilmek istiyorum ama en ufak bir ipucu bile işime yarar.”

Hesapları incelemek için dosyayı açıp dudaklarım acımasız bir çizgiyle birbirine kenetlenirken sayfaları çevirdim. Bunun, onun intikam arzusuyla ve kendisine ihanet ederek onu hapse gönderen kişinin kimliğini doğrulama isteğiyle ilgili olduğundan şüphelendim. Eğer geçmiş konuşmalarımız bir göstergeyse, bu kişiyi zaten biliyordu ama durumu çok daha karmaşıktı. Kendi kanını yok etmeden önce inkâr edilemez bir kanıta ihtiyacı vardı.

“Ne bulabileceğime bakacağım. Biraz zaman alabilir.”

Angelo ayağa kalkıp saatini kontrol etti. “İlerleme durumu görmek için belirli aralıklarla sizi kontrol edeceğim. Keşke daha uzun süre yanında kalabilseydim ama...”

“Kimsenin seni görmesini istemiyorsun.” Başımı salladım. “Anlıyorum. Şimdi özgürlüğünün tadını çıkar. Tekrar görüşürüz.”

Geldiği gibi sessizce koridorda gözden kayboldu ve sonraki birkaç saatimi bana verdiği dosyayı inceleyerek geçirdim. Kendi işlerimin zaten aksamış olmasına rağmen bana yine de odaklanacak bir şey vermişti. Dikkatimi dağıtsa da düşüncelerimin karıma kaymasını engellemeye yetmiyordu.

İki gündür onu görmeye gitmedim; onu odasına kilitlediğimden ve dışarıdan gelen her türlü ışığı engelleyerek onu birkaç mumun ışığına terk ettiğimden beri. Antonia’ya kapısını kilitli tutması, çıplak ve perişan halde kalması talimatı verdim. Ama onu tekrar gördüğümde, her zamanki gibi meydan okuyacağından şüpheleniyordum. Şimdiden gelecekti günahları için onu cezalandırmanın yeni yollarını düşünüyordum.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve kafamı kaldırdığımda Mercedes’le karşılaştım. Yüzü asıktı, bu saatte genelde yatakta olurdu ama o gece yaşananlar yüzünden hâlâ kendine gelemediği belliydi.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

“Ne zamandan beri odama girmek için izin istiyorsun?” diyerek sıırıtsam da alaycılığımı fark etmiş gibi görünmüyordu.

Onu rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadım. Sessiz ve içine kapanık görünüyordu. Akşamları birlikte yemek masasına oturduğumuzda ben içerken o da yemeğini yiyordu ama zihnen çok uzaklarda olduğu açıktı. Aklına takı-

lan başka bir şey varmış gibi görünüyordu ve kardeşimin bu durumuyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Odaya girip Angelo'nun gidişiyile boş kalan sandalyeye oturdu. Saçları arkadan örülmüş, yüzü her zamanki makyajından arındırılmıştı. Onu bu şekilde gördüğümde, herkesi inandırmaya çalıştığı şeylerin aksine birçok açıdan hâlâ çok naif olduğunu hatırladım.

"Aklında ne olduğunu söyle bana." Masamdaki dosyayı kapatıp çekmeceme yerleştirdikten sonra dikkatimi tekrar ona verdim.

Mercedes, omzunu hafifçe silkti ve oda soğuk olmamasına rağmen hırkasını bir koza gibi kendine sardı. "Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şey var."

"Benimle oyna," diye cevap verdim. "Gelmenin bir nedeni var ve buraya adım attığından beri malikânenin etrafında dolanıp duruyorsun. Sorunun ne olduğunu bilmeden sana yardım edebilmem mümkün değil."

Tek bacağını hareket ettiriyordu; bu, çocukluğundan beri yaptığını görmediğim bir alışkanlıktı ve babamız Mercedes'i bundan vazgeçirmeye çalışmıştı. Bir De La Rosa asla kırılganlık göstermezdi. Babamız bize her zaman bunu söylerdi. Hepimiz bu öğüdü fazlasıyla ciddiye aldık ama Mercedes'i bana gerçek yüzünü gösterdiği için asla cezalandırmayacaktım.

"Olan biten her şeyi sürekli düşünmeden yaşamak çok zor," dedi sessizce. "Mahkeme'nin elinde somut bir kanıt olacağına inanıyor musun?"

"Somut kanıtları olup olmamasının bir önemi yok," dedim. "Hayatta olduğuma ve onun kocası olduğuma göre son karar en nihayetinde bana bağlı. Onu kurtlara yem edebilir ya da

kendim cezalandırabilirim. Benim bu konu hakkındaki fikrimi biliyorsun. Yine de duruşmanın gereklerini yerine getireceğiz, çünkü Ivy bu süreçte yaşayacağı korkunun her zeresini hak ediyor. Ama onun gerçek yargıcı, jürisi ve celladı benim.”

Mercedes başını sallayıp yutkundu; başını eğmiş, bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. “Merhamet yok. Babam hep böyle derdi. Sanırım De La Rosa ailesinin sloganı bu.”

Beni babamla kıyasladığını fark ettiğimde içimi bir ürperti kaplasa da bunu kabul etmiyordum. Kabul edemezdim.

“Yani sen... onu öldüreceksin.” Sesi titrerken boğazını temizledi. “Ne zaman?”

Daha önce bu fikir için nasıl heveslendiği düşünüldüğünde, bu konudaki ani hevessizliği tuhaftı. “Onun yaşamasını ya da ölmesini neden umursuyorsun ki?”

Masamın ucundaki mumun titreyen alevini izleyerek koltuğunda kıpırdandı. “Elbette umurumda değil. Sadece merak ettim.”

“Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok.” Gözlerine baktım. “Saygı konusunda daha önce tutarsız davrandığımı hissettiğinin farkındayım ama seni temin ederim ki kalbimde hiçbir Moreno’ya karşı sevgi ya da insanlığa dair tek bir kırıntı bile beslemiyorum. Özellikle de beni zehirleyen birine karşı. Hak ettiği cezayı alacağından emin olabilirsiniz.”

Mercedes onaylarcasına başını salladı ama söylediklerim onu yatıştırmışa benzemiyordu. Düşüncelerini gizlemek onun yapacağı bir şey değildi ve onun iyiliği için endişelenip endişelenmemem gerektiğini bilmiyordum. Belki Yargıç gerçekten de onun şımarık tavırlarını disipline etmeye başlamıştı.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledikten sonra omzunun üzerinden bakmak için durakladı.

“Santi?”

“Evet?”

“Ben...” Sesi çatallaştı. “Seni sevdiğimi bilmeni istedim. Seni tekrar evde görmek çok güzel.”

Çılgıımı bastırmak için elimi ağzına götürdüğümde Ivy irkilerek uyandı. Oda zifiri karanlıktı ve aramızdaki tek ses, yatakta dik durmaya çalışırken güçlkle aldığı nefes sesleriydi.

“Santiago...” Adımı, kurtuluş için dua eder gibi haykırdı.

“Çıplak olman hakkında ne demiştin?” Parmaklarımı boğazının etrafına sararken kulağına hırıliyordum.

“Çıplağım,” diye tısladı. “Bütün kıyafetlerimi aldın. Çarşafsız uyumamı mı bekliyorsun?”

“Senden istediklerimi yapmanı bekliyorum!” diye cevap verdim nefesim yüzüne çarparken.

Yeterince yemek yemeden çok fazla viski içmişim ve burada tam olarak ne yaptığımı bilmiyordum. Bir an yatak odama doğru giderken, bir an sonra tökezleyerek onun bulunduğu odaya gittim.

Çarşafı elinden alıp yere attığımda titriyordu. Parmaklarımı saçlarına dolayıp onu sürükleyerek yataktan indirdikten sonra dizlerinin üzerine çökmeye zorladığımda çoktan yerde kıvrılmaya başlamıştı.

“Bir yatakta yatmayı hak etmiyorsun!” dedim öfkeyle. “Hiçbir şeyi hak etmiyorsun!”

“Santiago, lütfen...” Ellerini kalçalarımın altına götürerek karanlıkta vücudumu yoklamaya başladı. “Olanlar hakkında seninle konuşmam gerek. Beni anlamam lazım.”

Elimi çenesinin etrafına yerleştirip dudaklarını kapanmaya zorladım. “Ağzını sadece beni memnun etmek için açmalısın.”

Pantolonumun fermuarını açıp aletimi serbest bırakarak yanağına sürttüğümde itiraz edencesine mırıldandı. Tekrar saçlarına uzanıp başını arkaya doğru eğdim.

“Bana ne kadar üzgün olduğunu göster!” diye emrettim.

Çenesini serbest bıraktığımda, “Lütfen konuşmama izin ver. Konuşmak zorundayız,” diyerek itirazına devam etti.

“Konuşmak mı istiyorsun?” Onu kavrayışımı o kadar sıkılaştırdım ki neredeyse yüzünün buruştuğunu hissedebiliyordum. “Konuşalım o halde. Sana söyleyecek çok şeyim var, sevgili karıcığım. Önce ufak bir hatırlatmayla başlayalım: Ben senin sahibinim ama sen bunu unutmuşa benziyorsun.”

“Ben yapmadım...” diye inledi.

“Hayatındaki her şeyin kontrolü benim elimde,” diye cevap verdim tehditkâr bir sesle. “Babanın ölüm döşeginde yattığı o hastane var ya? Tek bir telefonla fişini çekmelerini sağlayabilirim. Kız kardeşinin okulundaki rahibeler, onun hayatını güzelleştirebilir ya da acı dolu bir hale getirebilirler. Bu kadarı da diğer her şey gibi ben belirlerim. Yaptığın her seçimin bir sonucu vardır ve bence bu seçimlerin sadece senin hayatını etkilemediğini hatırlasan iyi olur. Ailenden herhangi birinin güvende olduğunu bir an bile düşünme. Seni geride bırakıp kaçan tatlı Hazel’in bile.”

“Hayır...” diye fısıldadı, düşündüğüm kadar memnun hissettirmeyen bir çaresizlikle bana yapışırken. “Bunu yapamaz-

sın. Yapmazsın. Herkesin inanmasını istediğın gibi bir canavar olmadığını biliyorum.”

“Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!” diye hırladım tiksintiyle onu serbest bırakırken. “Hak etmediğın halde sana karşı hoşgörölü davrandım. Şimdi sadece zamanımı bekliyorum. Sen kullanılıp bir kenara fırlatılacak bir oyuncaktan başka bir şey değilsin. Seninle işim bittiğinde, emin ol senden geriye kurtarılabilecek hiçbir şey kalmayacak.”

“Sana inanmıyorum.” Sesindeki titreme beni rahatsız ediyordu. Belki de ona söylediklerimin doğru olduğuna inanmamak için devam ettirdiğı bir meydan okumaydı bu.

Artan hayal kırıklığım, aletimi acı verici bir şekilde sertleştirdi ve aletimi okşarken yüzünü halıya doğru itip onu arkadan becerme fikri cazip geliyordu. Ama istediğim bu değildi. Tüm mantıklı düşüncelere rağmen, zorlanmış olsa bile onun istekli teslimiyetini arzuluyordum.

“Ya beni memnun et ya da sonuçlarına katlan.”

Tereddüt ettiğinde gözlerimi kapattım; hükmetmek ve teslim olmak arasında savaşılan arzularımla boğuşuyordum. Ellerini üzerimde istediğimi itiraf edecek kadar sarhoştum. Sahte olsa bile onu hissetmek istiyordum. Sanki kendi özgür iradesiyle hareket ediyormuş gibi bana dokunmasından daha kötü bir ceza düşünemiyordum. Ama tahmin ettiğim gibi, boyun eğmiyordu. Ve ona bir canavarın gerçekte neye benzediğini göstermekten başka seçeneğim yoktu.

Bir hırıltıyla beni durdurmak için uzandığında aletimi pantolonumun içine geri sokmaya başladım.

“Dur...” dedi yalvarırcasına. “Lütfen...”

“Lütfen ne?” diye sordum huysuzca.

“Yapacağım...”

Sesi zor duyuluyordu ve istediklerimi yapmasını beklerken zaman durmuş gibiydi. Tereddütle elini aletimin etrafına sara-na kadar birkaç uzun dakika geçti.

“Ağzın.” Sesim boğuk çıkmıştı ve birbirimizi göremesek de gözlerimi kapatmıştım.

Onu aletimin etrafında hissediyor, sertleşen aletimin ucunu dudaklarına götürürken kararsız davranıyordu. Dilini dışarı çıkarıp aletime değdirdiğinde dişlerimi sıkarak nefes verdim. Çok yumuşaktı. Çok yavaş hareket ediyordu. Başını tutup aletimi zorla boğazma sokmak istiyordum. Ama hareket edemiyor, beni ağzına çekmesinin verdiği hisle felç olmuş gibi hissediyordum.

Kafasını tutup aletimi alabildiği kadar derine ittiğimde göğsümden bir inilti yükseldi. Öksürmeye başladığında bacaklarımı tırnaklayıp nefes nefese kalana kadar daha derine ittim. Nefes almasına izin vermek için uzaklaşırken ona kısa bir mola vermeyi planlasam da karım kararlı bir şekilde beni bir kez daha ağzına aldı; ağzı sertliğime karşı sıcacık, adeta kadife gibiydi. Şimdiden boşalma dürtüsü beni ezerken hayalarım vücuduma doğru çekiliyordu.

Ellerime yaslanana kadar saçlarını okşadığımı fark etmedim.

Beni ağzına alırken dudaklarından dökülen yumuşak ses. Bacaklarının arasından yükselen kendi uyarılmasının tatlı kokusu. Bu bir oyundu. Hepsi bir oyundu. Aramızdaki bu dinamiğin sapkınlığından hoşlandığını asla kabul etmezdi. Önümde diz çöküp emirlerimi zorla yerine getirmenin onu ıslattığını düşünmek saçmalıktı. Çünkü bu doğru olamazdı. Beni tekrar baştan çıkarmaya çalışıyordu. Bu çılgınlığın tek açıklaması buydu.

“Bu kadar yeter,” dedim aletimi dudaklarının arasından kurtarmaya çalışırken.

“Hayır!” Bana yapıyor, adeta yalvarıyordu. “Daha iyisini yapacağım. İzin ver deneyeyim.”

Görünüşe göre onu motive etmenin bir yolunu bulmuştum. Ve değerli ailesini kurtarmak için kendini bu kadar gönüllü bir şekilde alçaltması beni çok kızdırıyordu. Ama beni bir kez daha içine çektiğinde bu düşünceler aklımdan uçup gitti. Aletimi ağzına alırken diliyle beni çıldırtıyordu.

Saçlarını kavrayıp onu durdurmak için savaşıırken kalçalarımı öne doğru itiyordum. Ama yapamıyordum. Tırnakları kalçalarımın batarken onun sıcacık ağzına girip çıkma isteğini durduramıyordum.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bir noktada temel arzularımın devreye girdiği ve söz verdiğim gibi ağzını kullanırken çenesini parçaladığımdı. O da boyun eğmişti. Her santimimi kabul ediyor, bir kez bile itiraz etmiyordu; aletimi ağzını doldururken öksürüp çırpınırken bile.

Kaslarım titremeye başladığında ve gerilim kırılma noktasına ulaştığında, son saniyede dudaklarının arasından sıyrılıp çıplak göğüslerinin üzerine boşaldım. Boşalmamın gücüyle göğsüm kabarmış, boğazımdaki yumru başka bir arzuya boyun eğmeden önce altımdaki zehirli yaratıktan tökezleyerek geri çekilmeme zorluyordu. Biraz daha devam edersem onu öpmek, ona dokunmak ya da ona asla hak edemeyeceği bir nezaketle yaklaşmak gibi zayıflıklara kapılabilirdim.

“Santiago?” Ben kapıya yönelirken arkamdan seslense de aletimi pantolonuma sokarak yanından uzaklaşmaya devam ettim. “Onlara bir şey yapmayacaksın, değil mi? İstedğin her şeyi yaparım.”

Tek cevabım sessizlik oldu.

Mahzenden daha iyi,” dedim kendi kendime yüzüncü kez. Hatta bininci kez.

Kalkıp banyoya gittim. Elektriğin, dolayısıyla ışığın olduğu tek yer orasıydı. Benim odamda da elektrik vardı ama birkaç aydınlatma armatüründe ampul yoktu. Buraya ilk geldiğimden beri aydınlatmaların durumu böyleydi. Bu benim cezamın bir parçası değildi. Biliyordum, çünkü Santiago insanların ona bakmasından hoşlanmıyordu.

Kocam hakkında ne bildiğimi düşündüm. Pek bir şey bilmiyordum; en azından kesin olarak bildiğim hiçbir şey yoktu. Yine de birbirimize bağlı olmamız çok tuhaftı; karanlık bir yerde kilitlenmiş, bu garip, karanlık hikâyeyi canlandırıyorduk.

Işık loş olsa da bana her gün verilen üç mumdan çok daha iyiydi. Her gün verildiğinden de emin değildim. Hangi gün olduğu ya da ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da sanki haftalar geçmiş gibi geliyordu. Antonia'nın getirdiği yemekler ya da tutarlı olmasa da kocamın ziyaretleri dışında zaman kavramını korumanın bir yolu yoktu. Çok kısa bir süre için izin verilen pencereden gelen ışık tekrar kapatıl-

dığından, buraya ilk geldiğimde sahip olduğum küçük odanın lüksüne bile sahip değildim.

Daha doğrusu buraya ilk *getirildiğimde*. Asla isteyerek gelmemiştim.

Ampulün loş ışığında yüzüme su çarptıktan sonra aynadaki yansımama baktım. Kilo vermiştim. Yüzümden anlaşıyordu. Uyuduğum halde gözlerimin altında koyu halkalar oluşmuştu. Yüzüm Santiago'nun dövmele yarısına benzemeye başlamıştı.

Acı bir gülümsemeyle geri çekilip küçük göğüslerime ve incecik karnıma baktım. Ne kadar zayıflamış olduğumu düşündüm. Hem gerçek hem de mecazi anlamda ne kadar kırılgan olduğumu...

Vücudumdaki çürükler, kollarım, karnım, bacaklarım ve kalçalarım boyunca koyu maviler, morlar ve sarılardan oluşan bir desen oluşturmuştu. Santiago'nun bunları gördüğünü düşünmüyordum. Burası o kadar karanlıktı ki görmesi imkânsızdı. Görseydi ne düşünürdü merak ediyordum. Umurunda olur muydu? Bu onun suçuydu. Hepsi onun suçuydu. Bana fiziksel olarak zarar vermesi beni daha az zorlardı; çünkü burada ışsız, hareketsiz ve kilitli kalmak, bana ya da aileme ne yapacağına dair artan endişeyle birleşince, tehlikeli bir noktada baş edemeyeceğim bir huzursuzluk hissetmeme neden oluyordu. Kalçamda hâlâ sızlayan yaraya dokunmak için biraz döndüm. Şifonyerin kenarına çarpmıştım.

İlk yardım çantasını çıkarıp bir pamuğa antiseptik döktükten sonra yaranın üzerine koyduğumda irkildim. Aslında enfeksiyon kapmasına izin verip acıma bir son vermeliydim. Onu, bana ölene kadar işkence etme zevkinden mahrum bırakmalıydım.

Ama bu sadece bir hayaldi. Kendi canıma kıyarsam Evange-line'e ne yapacağını sadece Tanrı bilebilirdi. Bir de Hazel vardı. Onu bulabilir miydi? Bulursa ne yapar?

Pamuğu atıp ellerimi yıkadıktan sonra ışığı açık bırakarak yatak odasına döndüm ve oturup beklemeye başladım. Artık tek yaptığım buydu. Antonia'nın gelmesini bekliyordum, onunla birkaç kelime de olsa konuşabileceğim için mutluydum. Benimle konuşmasına izin verilmediği hissine kapılsam da her şeye rağmen konuşuyordu.

Santiago'nun gelmesini de bekliyordum. Beni becermesi ve acımasızca aşağıladıktan sonra çekip gitmesi için...

Midem bulanmaya, yanaklarım gözlerimden süzülen sıcak yaşlarla ıslanmaya başlasa da onları hemen sildim.

"Mahzenden daha iyi," dedim bir kez daha, anahtarın kilide girdiğini duyduğumda battaniyeleri üzerime örtmek için toplarken.

"Yemek vakti, canım," dedi Antonia kapıyı açarken.

Arkasındaki aydınlık koridorun ışığından faydalanmaya çalıştım. Yüzümü görmüş olmalı ki kapıyı kapatmak için harekete geçerken aniden vazgeçti. Onun nazik doğası ve acıyan bakışları, kendimi daha üzgün hissetmeme sebep oluyordu. Daha yalnız. İçimde ağlama hissi uyandırıyor ve artık ağlamak istemiyordum. Onun için değil. Hiçbirinin önünde değil. Bu yüzden yutkundum.

El değmemiş öğle yemeği tepsisine baktıktan sonra, "Yemek yemelisin, Ivy," dedi. Aynı şey kahvaltı için de geçerliydi.

"Aç değilim. Sence kız kardeşimi arayabilir miyim?" diye sordum ama bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Cevabı zaten biliyor, başını belaya sokmak istemiyordum.

Gelip yanıma oturarak battaniyeyi düzeltti. “Yemeğini yersen onunla konuşurum.”

Arkamı döndüm. “Boş ver o zaman.”

“Yemek yemezsen sadece kendine zarar verirsin.”

“Yorulдум.”

“O da anlayış gösterecektir.”

“Sen de mi benim yaptığımı düşünüyorsun? Beni suçladıkları şeyi yaptığımı inanıyor musun?”

Günlerdir taramadığım berbat durumdaki saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ne zamandır düş almadığımı bilmiyordum.

“Tabii ki hayır. Senin böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

Minnettarlıkla gülümsedim. “Benim yaptığımı nasıl düşünebilir?”

“Burası epey rahat görünüyor,” dedi karanlık bir ses.

Antonia’yla aynı anda irkilip arkamızı döndük. O ayağa fırlarken ben de battaniyeyi üzerime çekerek dik oturmaya çalıştım.

“Efendim,” dedi Antonia, el değmemiş yemek tepsisini kaldırıp Santiago’nun yanından geçerken.

Santiago tepsiye bakıp üzerindeki incelerken Antonia’yı durdurmak için elini uzattı. “Bir şey yedi mi?”

Antonia suçlulukla bana baktı. “Hayır, efendim.”

Bana baktığında loş ışığa rağmen gözlerindeki nefreti gördüm. “Kahvaltı?”

Boğazını temizleyip bakışlarını alçalttıktan sonra bu durumdan memnun olmadığını belli edercesine başını salladı. Son ziyaretinden bu yana kaç gün geçtiğini merak ettim.

Antonia'yı odadan çıkardıktan sonra, "Benim yemeklerimin sana layık olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Beni zehirlemeyeceğinden nasıl emin olabilirim?" diye karşılık verdim.

"Ne komik!" dedi neredeyse burnundan soluyarak. Santiago odaya girerken, buraya son gelişinde battaniyeyi nasıl yırttığını hatırlayıp daha sıkı sarıldım. Kapıyı kapattı. "Eğer tepsideki yemeğin tamamını yemezsen, seni yatağa bağlayıp hepsini zorla ağzına tıkarım. Anlaşıldı mı?"

"Aç değilim."

"Çok yazık." Küçük masanın yanındaki sandalyeyi çekerek, "Buraya gel," dedi.

Bir elimle yüzümü ovuşturarak ondan uzaklaştım. "Ben yapmadım. Yemin ederim, Santiago."

"Yalan söylüyorsun! Buraya gel! Hemen!"

"İstediğini yaparsam beni dinler misin?"

"Sana benimle pazarlık yapabileceğin izlenimini mi verdim?"

"Hayır, yapmayacağını biliyorum."

"O halde düşündüğümden daha zekiymişsin." Sandalyeyi kaldırıp yere çarptı. "Beni seni zorlamaya mecbur bırakma!"

Battaniyeyi üzerimden itip ayağa kalktığımda başım dönme-ye başlayınca kendimi sabitlemek için bir an durdum.

"Rol yapmakla uğraşma. Fayda etmez."

"Rol yapmıyorum, seni pislik!" diye bağırdım ona dokunmamaya dikkat edip koltuğa doğru ilerledikten sonra oturarak. Çıplak olmam umurumda bile değildi. Her şeyimi görmüştü. Bu ışıktaki, zaten bir gölgeden fazlası olmadığıma emindim. Bir hayaletten farksızdım.

“Şimdi çatal bıçağını al ve başla. Karıma bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim var.”

Çatalı elime alıp eti dürterken, “Benden bu kadar nefret ediyorsan neden yememi umursuyorsun?” diye sordum. Az pişmişti. Kanlıydı. Eminim tam da sevdiğim gibiydi.

“Nefret etmiyorum.” O kadar kayıtsızdı ki başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım. Göz göze geldiğimizde titrek mum ışığı yüzündeki dövmeye gölgeler düşürüyordu. “Taşındığın bebeklerin yetersiz beslenmesini istemiyorum.”

Çatalımı bir parça brokoliye batırırken, “Konu yine bebeklere mi geldi?” diye sordum.

Kulağıma doğru eğilip saçlarımı omzumun üzerinden itti. “Seni neden hâlâ öldürmediğimi sanıyorsun?” diye sordu fısıldayarak. Hemen ardından elini aşağı kaydırıp tespihi uzaklaştırdıktan sonra göğsümü avuçladı.

Ürperdim.

Tırnaklarını göğsümün üzerinde gezdirdikten sonra durdu. Acaba tüm bunların beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında mıydı? Çünkü bir şekilde, şu anda bile beni tahrik etmeyi başarıyordu.

“Ye,” dedi çenemi avucunun içine alıp yüzümü kendine çevirerek. “Tabii seni zorla yedirmemi istemiyorsan.”

Yüzümü ellerinin arasından çekip yemeğime başladığımda hepsini bitirebilmemin imkânsız olduğunu biliyordum. Daha şimdiden ilk birkaç lokmayı boğazımdan geçirmekte zorlanıyordum.

Saçlarımı ellerinin arasına aldı. Düğümleri inceledikten sonra burnuna götürdü.

“En son ne zaman yıkandın?” diye sorduğunda omuz silktim.

Saçlarımı elinin etrafında döndürerek başımı acı verici şekilde geriye doğru çekti. “Konuş.”

“Hatırlamıyorum. Hangi gün olduğunu bilmiyorum. Gece mi gündüz mü olduğunu bile bilmiyorum. Beni burada ne kadar süre kilitli tuttuğunu bilmiyorum.”

“Yargıç’m mahzenini mi tercih edersin?”

“Yargıç mı?”

“Seni oraya geri götürebilirim. Farelerin yanına.”

“Canımı yakıyorsun.”

“Seni oraya geri götürmemi ister misin?”

Başımı hafifçe salladı.

“Konuş, Ivy.”

“Hayır,” dedim dişlerimi sıkarak.

“O zaman sözlerine dikkat et ve sana söyleneni yap. Buraya geldiğimde beni memnun etmek için dizlerinin üzerine çökmek gerekirken neyle karşılaşıyorum? Kendini yıkamaya bile zahmet etmeyen, huysuz, meydan okuyan zavallı bir eş.”

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti ve ağzımdaki yemek ekşidi. Sonunda iğreniyormuş gibi beni kabaca bıraktı. Midem bulanmaya başlamıştı ve aptalca gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken ağzımdakileri çiğnemeye başladım. Benden nefret ettiğini, beni istemediğini hissediyordum. Ve bu, benden nefret etmesinin bana verebileceğini düşündüğümünden çok daha fazla acı veriyordu.

Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu; lokmalarımı çiğnerken tehditkâr bakışlarını üzerimden ayırmadı. O kadar doymuştum ki yemeğin midemde kalmayacağından emindim. Bitirdiğimde ona döndüm.

“Onu sana ağabeyin mi verdi?” diye sordu.

“Ne?”

“Gala günü, buraya ani bir ziyaret için geldiğinde.”

Yine zehir konusu. Başımı sallayarak nefes verdim.

“Neden bana soruyorsun? Zaten söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun.”

Sandalyemi geriye itip ona doğru yürüdüm. Beklediğinden daha yakın bir mesafedeydim, çünkü aniden doğrulduğunda ona bakabilmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Ona bu kadar yakinken, göğüslerime baktığını, sonra tekrar dudaklarıma odaklandığını gördüm. Bana bakmak onu tahrik ediyordu. Her şeye rağmen o da benden benim ondan etkilendiğim kadar etkileniyordu.

Duruşumu dikleştirdim.

“Suçlu olmadığım halde beni suçlu bulmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum. O kadar nefret dolu bir düşmanın var ki seni zehirlemeye kalktı. Hatta öldürmeye çalıştı. Aradığın düşman ben değilim. Ama sana bir şey sorayım, Santiago. Hiç durup nedenini düşündün mü? Bir insanın, başka bir insanın içinde ölümle sonuçlanabilecek bir nefreti nasıl uyandırdığını hiç sorguladın mı? Senden nefret edenler var, Santiago. Senden. Nefret. Ediyorlar. Bu nasıl bir his?”

Gözlerindeki öfke bakışlarını karartırken, geri çekilmemek için tüm gücümü kullandım.

“Şimdiye kadar bunun nasıl bir his olduğunu anlamışsındır diye düşünüyorum, Ivy.”

Eli boğazımı sıkıca kavradı ve sırtım duvara dönük olacak şekilde beni döndürürken acı içinde bağırmama neden oldu. Duvarla onun arasında sıkışıp kalmıştım. Beni sabit tutarken kemerinin çözülme sesini ve hemen ardından pantolonunun

fermuarının açılışını duydum; kısa bir an sonra beni kaldırmak için dizlerini bükmüş, kalçalarımı kavrayıp onları açmaya zorluyordu.

Beni içine alırken bacaklarım doğal bir şekilde onu sarıyordu; yüzü o kadar yakındı ki nefesini üzerimde hissedebiliyordum. Duvardan destek alarak dengede durmamızı sağladıktan sonra ellerini yüzümün iki yanına koyup dudaklarını yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarımı dilimle ıslatsam da beni öpmedi. Onun yerine alt dudağımla dişlerinin arasına alarak derimi parçalayıp kanımı akıtacak kadar sert ısırdı. Kan tadının onu daha da tahrik edip etmediğini merak ediyordum, çünkü aleti kullanmış, beni daha sert, daha çılgınca becermeye başlamıştı. Kollarım omuzlarında, dudağımdan daha fazla kan akıtırken nefesim düzensizleşmiş, gözlerimi yaklaşan orgazmın adrenaliniyle kapatmıştım. Beni nefretle becerirken boşaldığımda haykırıyor, tırnaklarımı omuzlarma geçiriyordum; gömleğinin kanımla boyanmasını istiyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda beni dikkatle izliyordu; bir eliyle çenemi kavrayıp başımı duvara doğru çevirdi.

“Bunu sen çaldın,” dedi.

Bir kez daha sertçe içime girdikten sonra beni yatağa taşımak için diğer kolunu etrafıma sararken içimden çıkmadı; beni yere yatırmadan önce içimden çıktı ve yüzüstü yatmam için döndürdü. Saçlarımı eline doladıktan sonra kalm aletini tekrar içime sokup bir parmağını arka deliğime iterken beni ona bakmaya zorluyordu. Bunu yaparken bir sonraki hamlesinin ne olacağını anlamış, ne kadar acıtacağını merak etmeye başlamıştım.

“Bu daracık deliği becerdiğimde boşalacağını düşünüyor

musun? Çünkü hiç sanmıyorum, zavallı, zehirli Ivy.” Başımı o kadar acı verici bir şekilde geriye doğru çekti ki bir şeylerin neredeyse kırıldığını duyduğuma yemin edebilirdim.

“Canımı... yakıyorsun...”

Homurdanarak saçlarımı bıraktı ve kalçalarımı kavrayarak içime girerken bacaklarımı iyice ayırdı. Yaklaşmıştı. Bunu duyabiliyordum. Benim çıkardığım sesleri bildiği gibi ben de onun boşalırken çıkardığı sesleri biliyordum. Ve sırf onunla eğlenmek için tekrar boşalmak istiyordum; bu yüzden elimi bacaklarımın arasına sokup kendimi parmakladım. Kalçamı sertçe tokatlayarak içime girdiğinde durakladı; Santiago boşalırken içimde uyanan hisler bir kez daha orgazm olmama neden oldu. İşi bittiğinde sarhoş bir adam gibi geriye doğru tökezledi.

Dizlerimin üzerine kayıp sırtım yatağa yaslanacak şekilde döndüm. Dizlerimi yukarı çektiğimde içimden sızanları hissettim.

Pantolonunu giyerken öldürücü bakışları üzerimdeydi. Bu sevişme, bana olan nefretini azaltmaya yardımcı olmamıştı. Önüme gelip çömelerek çenemi sert bir şekilde kavradı.

“Benim vermediğimi çalıyorsun ve bunun bedelini ödeyeceksin.”

Elinden kurtulmaya çalışsam da tutuşunu sıkılaştırdığı için başaramadım. Çenem kırılmadan önce daha ne kadar baskı uygulayacağını merak ettim.

“Seninle benim aramdaki en belirgin farkın ne olduğunu biliyor musun, Ivy?”

“Nedir?” dedim öfkeyle.

“Benden nefret ettiklerini biliyorum. Umursamıyorum. Bu nefreti, herkese karşı bir güç olarak kullanıyorum. Peki ya sen?”

Sen umursuyorsun. Nefret seni güçsüzleştiriyor. Sadece benim nefretim bile seni zayıflatıyor ve acınası bir kurban haline getiriyor.”

Yutkunarak ona bakarken nefretinin soğuşunda ürperdim.

“Bana karşı kazanabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hayır, Santiago.” Bu cevabım onu şaşırtmış olmalıydı, çünkü gözlerinde bir anlık da olsa şaşkınlık parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim. Bu cevabı ya da herhangi bir cevabı beklediğini sanmıyordum. “Beni yeneceğinden hiç şüphem yok. Beni öldüreceğinden de eminim.” Bu sözleri söylerken doğru olduklarını biliyor, midemin derinliklerinde bir yumru hissediyordum.

Uzun bir süre birbirimize baktıktan sonra tek kelime bile etmeden beni bırakıp ayağa kalktı. Kapıya doğru döndü.

“Senden merhamet dilenmeyeceğim!” diye seslendim kapıyı açtığı anda.

“Ayrıca seninle savaşmaktan da asla vazgeçmeyeceğim,” diye ekledim.

Sırıtarak tekrar içeri girdiğinde yüzünde bu savaşı çoktan kazanmış gibi bir zafer ifadesi vardı. O kadar yakınım gelmişti ki ayakkabılarının ucu çıplak parmaklarıma değiyordu. Bu bana mahzendeki ölü farelerin kemiklerinin nasıl çıtırdadıklarını hatırlatıyordu.

Eğildi ve parmak eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde öyle nazıkçe gezdirdi ki dokunuşuna doğru eğilerek gözlerimi kapatıp rahatlamamak için kendimi zor tuttum.

Kıkırdadı. Aklımdan ne geçtiğini anlamış olmalıydı.

“Umarım savaşmayı asla bırakmazsın, çünkü seni yavaş yavaş bitirmekten zevk alacağım.”

SANTIAGO

Antonia eve gelir gelmez beni görmek istediğini söyledi.”

Gözlerimi kırıştıtararak çalışma odamın kapısında duran kız kardeşime baktım. Saatin kaç olduğundan bile emin değildim ama geç olmuş gibi görünüyordu.

“Nerelerdeydin?” diye sordum.

Kollarını kavuşturup, “Alışveriş,” dedi omuzlarını silkerek.

Bana gerçeği tam olarak söylemediğinden şüpheleniyordum ve bu konuyu daha sonra şoförü ve korumasıyla görüşmem gerekecekti. Ama şimdilik endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

“Ivy’nin bu gece banyo yaptığından emin olmanı istiyorum. Gerekirse zorla yıkanacak. Hizmetçilerden ikisini ve Marco’yu yanına al. İhtiyacın olursa diye Marco sonrasında senin yanında kalacak.”

Mercedes boş bir ifadeyle bana bakıyordu. Karşı çıkmasını beklesem de tepkisiz kaldı.

“Bu işi neden Antonia yapmıyor?”

“Çünkü Antonia onunla bağ kuruyor. Ona acıdığını biliyo-

rum ve şu anda kimsenin ona sempati duymasını istemiyorum. Bu yüzden bu iş için en mükemmel kişi sensin.”

Başını sallayarak, “Anladım,” dedi sert bir şekilde. “İhtiyacın olduğunda duygusuz robotu çağır tabii.”

“Her zaman bununla gurur duymuşsundur,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Ne değişti?”

“Değişen bir şey yok,” diye cevap verdi kasvetli bir şekilde. “Ben neysem oyum, Santi.”

Gitmek için döndüğünde ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak onu yanıma çağırdım.

“Senin için endişelenmeli miyim?” diye sordum.

“Hayır.” Cevabı düz ve son derece duygusuzdu. Başka bir şey söylememe fırsat vermeden odadan çıktı.

Sonraki bir saatimi Angelo’nun dosyasını gözden geçirip Yargıç’la görüşmemi bekleyerek geçirdim. Her zamanınki gibi dakikti.

“Bu ofiste oturmaktan hiç sıkılmıyor musun?” diye sordu, karşıma oturup ortalığın dağınıklığına dikkat çekerek. Birkaç gündür Antonia’nın ofisimde temizlik yapmasına izin vermemiştim.

“Yetiştirmem gereken bir ton iş var.”

“Yüzündeki yorgunluğun nedeni bu olmalı,” dedi.

Arkama yaslanıp bütün gün yudumladığım viski şişesine baktım. Bu kadar hoşgörülü olmak bana göre değildi ama zihnimin karanlığa gömülmesini engelleyen tek şey de yine bu hoşgörüydü. “Mahkeme’yle son toplantı bu hafta,” dedim.

Anlayışla başını salladı. “Ve karını nasıl cezalandıracağını bilmek isteyeceklerdir. Aksi takdirde kendilerinin uygun gördüğü cezayı verecekler.”

Şişenin kapağını açtım ve Yargıç beni incelerken büyük bir yudum aldım.

“Kolay değil,” dedi. “Onlara ne cevap vereceğini biliyor musun?”

“Söyleyecek ne var ki?” Gözlerimi kapatıp boğazımdaki yanma hissinin tadını çıkardım. “O suçlu. Onu savunmak için Mahkeme’ye sunabileceğim herhangi bir şey yok.”

“Olabilir. Ama mesele onun suçlu olması değil. Mesele düşündüğün cezanın ne olacağı ve bu cezanın onları tatmin etmeye yetip yetmeyeceği.”

Başımı arkaya eğip tavanda dans eden gölgelere baktım. “Yargıç sensin. Sen söyle. Benim yerimde olsaydın ne yapardın?”

“Zaten halkın arasına karıştığında işlediği suçun utancını taşıyacak,” dedi. “Dışlanacak, hakkında dedikodular yapılacak ve hor görülecek. Ama asıl soru, hangi cezanın sana yaşattığı utanca denk olduğu.”

Bakışlarına karşılık vererek şişeden büyük bir yudum daha aldım. Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Ivy sadece beni zehirlemekle kalmamış, itibarımı zedelemişti. Bir Soylu Oğul olarak karımın bana karşı sarsılmaz bir sadakat ve saygı duyması beklenirdi. Bu evliliğin başından itibaren ondan bekleyebileceğim en iyi şeyin korku ve itaat olduğunu biliyordum. O beni asla sevmeyecekti, ben de onu. Aramızda ne sadakat, ne sevgi ne de saygı vardı. Ama bunu Cemiyet’e bu kadar açık bir şekilde duyurması büyük bir hakaret sayılırdı. Üst kademelikler, kontrolün elimde olduğunu bilmeliydi. Onlara, doğal hiyerarşiyi yeniden tesis edecek ve içlerindeki adalet duygusunu doyuracak kadar sert cezalar verebilecek kapasitede olduğumu göstermeliydim.

“Onu hemen öldürmek dışında tek bir çözüm görüyorum.” Parmak uçlarım yüzümdeki dövmeyle kaplı yara izlerinin üzerinde geziniyordu; Moreno ailesinin De La Rosa hanedanına verdiği zararın kalıcı iziydi bu. Ivy de kalıcı bir iz taşıyacaktı. Korkunç bir iz. Onu ömür boyu sakat bırakacak ve yaptıklarını, gerçekte kim olduğunu hatırlatacak bir iz.

“Çoktan kararını vermişsin gibi görünüyor,” dedi Yargıç. “Ama sana verebileceğim en önemli tavsiye şudur: Eğer bu yolda ilerlemeye karar verirsen, bundan geri dönüş olmadığını bilmelisin, Santiago. Bu tür bir adalet arayışına girdiğinde, suçluluk duygusu söz konusu bile olmamalı, çünkü bu yolun açacağı yaralar asla kapanmaz.”

Ayağa kalkıp masamın üzerine bir bez çanta bıraktı. Yanında getirmiş olmalıydı ama hiç fark etmemiştim.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Mahzendeki eşyaları. Belki onları geri istersin diye düşündüm.”

Alevler vücudumu, duman gözlerimi yakıyorken molozların arasında sürünerek yarı baygın bedenimi yanan kalıntıların derinliklerine doğru sürüklüyordum. Etrafımda diri diri yanan insanları çığlıkları cehennemin uğultusunda kaybolurken, tek tesellim yakıcı acıydı.

“Leandro,” diye defalarca seslenmeye çalışsam da sesim çok zayıftı ve zifiri karanlıkta kayboluyordu.

Tam yanımdaydı. Babam ve ağabeyim de oradaydı. Parçalanmış kolumu uzatarak nefes almaya çalışırken olduğum yere yığıldım. Alevlerin ve gölgelerin titreşiminde, İtalyan derisi, parlak bir çift siyah ayakkabı gördüm. Bağcıkları mükemmel bir şekilde

bağlanmıştı. Tabanında bir gül amblemi vardı. Bu ayakkabılar sadece Leandro'ya ya da babama ait olabilirdi.

Kalan gücümle kendimi tekrar ileri doğru sürükledim ve beni yakına çekmesi için deriye tutundum. Ama bir direnç bulmak yerine sadece boşluk hissettim. Kesik bacağımla elimde tuttuğumu fark etmem için birkaç nefes almam gerekti.

Kanı kolumdan aşağı süzülüyor, betona damlamadan önce kendi kanıma karışıyordu. Sonunda karanlık beni ele geçirdi.

“Santiago.”

Etrafımda bir şeyler paramparça olurken kendimi geriye fırlatıp sertçe duvara çarptım. Hiç düşünmeden havayı yumrukluyor, görünmez iblislerle savaşıyordum, ta ki Mercedes'in sesi beni hezeyanımdan çekip çıkarana dek.

“Tanrım, Santi! Uyan! Aç gözlerini!”

Olduğum yerde donup kalmış, gözlerimi açabilmek için kendimi zorluyordum; göğsüm hırıltılı nefeslerle yükselip alçalırken birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak etrafımı taradım. Ofis koltuğuma yığılmıştım, arkamdaki duvarın tozları gömleğimi kaplamıştı. Yerde kırık bir viski şişesi vardı ve parmak eklemlerim bir şeye vurduğum için kan içindeydi. Duvara. Şişeye. Şu anda emin bile değildim.

Mercedes kapının girişinde durmuş, gizlemediği bir hayal kırıklığıyla manzarayı inceliyordu. “Senin neyin var böyle?” diye sordu sonunda.

Dudakları titriyor, duyguları sesinin boğuklaşmasına neden oluyordu ve korkunç bir an için kendimi, onu gerçekten incitip incitmediğimi sorgularken buldum.

“Bana yaklaşmamışsın,” dedim kısık sesle.

“Tabii ki yaklaşmadım,” diye tısladı. “Aptal değilim. Senin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Ama bu iş kontrolden çıktı, Santi. Aylardır bu kadar kötü kâbuslar görmemiştin.”

Ellerimi yüzümde gezdirip anılardan kurtulmaya çalıştım. “Yeterince iyi uyuyamadım. Hepsi bu.”

“Evet, uyuyamadın!” diye bağırdı Mercedes. “Çünkü perişan bir haldesin. Gece gündüz içki içiyorsun. Uyanık olduğun her an bu masanın üzerine yığılıyorsun. Malikânenin etrafında zombi gibi dolanıyorsun. Artık kendine gelmek zorundasın.”

“Benimle konuşurken laflarına dikkat et!” diye uyardım.

“Etmeyeceğim!” dedikten sonra meydan okurcasına kollarını kavuşturdu. “Bu davranışını geçiştirmeyeceğim, çünkü eskiye dönmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum seni. Şu anda her şeyin berbat bir durumda olduğunu biliyorum. Hatta berbattan da öte. Ama kendini toparlamalısın. Hepimiz için bunu yapmalısın. O günleri tekrar yaşayamam, Santi. Yapamam. Hayatta kalamam.”

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüğümde kaskatı ke-sildim. Kız kardeşimi hiç bu kadar kırılgan ya da duygusal görmemiştim. Dehşete düştüm, çünkü bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum. Bunu hiç öğrenemedim. İkimiz de kuralları, düzeni ve beklentileri biliyorduk ama rahatlığın ne anlama geldiğini bile bilmiyorduk. Bir De La Rosa’nın kalbinde duygulara yer yoktu. Babam her fırsatta bizi duygularımızdan arındırarak bunu sağladı. Mercedes perişan haldeydi ve kardeşime kendisini nasıl iyi hissettirebileceğimi gerçekten bilmiyordum.

“Ben...” Ayağa kalkıp ofisimin dağınıklığına bakarken kelimeler kifayetsiz kaldı. “Ağlama. Lütfen.”

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı ve sesimdeki alışılmadık gerginliği duyunca gözyaşlarını sildi.

“Santi...” diyerek kollarını sert bedenime dolayıp bana sıkıca sarıldığında vücudu titriyordu. “Lütfen buna bir son ver. Kırılmanı izlemeye dayanamıyorum.”

“Asla kırılmayacağım,” diye onu temin ederken, teselli etmek için beceriksizce sırtımı sıvazladım.

“Bu kadar çok içme,” diye yalvardı. “Sen böyle biri değilsin ve o karanlığa geri döneceğini bilmek beni korkutuyor.”

“Geri dönmeyeceğim.”

“Söz veriyor musun?” Bana baktığında, kimseye boyun eğmek gibi bir alışkanlığım olmamasına rağmen zorla başımı salladım. Şu anda kız kardeşim duygusal bir zorbaydı ve benim yetersiz olduğumu bildiği tek silahı olan gözyaşlarını kullanıyordu.

Bana daha sıkı sarıldı ve kollarım iki yanımda sallanırken kendini toparladı. Birkaç huzursuz dakikadan sonra beni serbest bırakıp yüz hatlarını düzelterek derin bir nefes aldı. Konuşmaya devam edeceğini hissetmiş, yanılmamıştım.

“Seninle Ivy hakkında konuşmam gerekiyor,” dedi.

Masamın etrafından dolaşp kırılmış viski şişesini yerden alarak çöpe attım. “Ne olmuş ona?”

“Her yerinde çürükler var,” dedi fısıldayarak.

Durup ona baktığımda ses tonundaki azap beni şaşırttı. Ivy'nin son morluklarını görmemiş olsam da durumu göz önüne alındığında bu cümlesi beni şaşırtmadı.

“Onların sebebi Yargıç mı?” dedi boğuk bir sesle. “Yoksa sen misin?”

“Bunu neden önemsiyorsun?” diye sordum.

Hemen cevap vermedi. Dudaklarını ısıyor, söyleyeceklerini dikkatle düşünüyordu. “Ben sadece... merak ettim.”

“Vestibüler bozukluğu var,” dedim nedenini bilmesem de. Bu onu ilgilendirmezdi. “Çoğunu kendi kendine yapıyor.”

Kendimi bir canavar olarak aklamaya çalışmıyordum. Gerçekten morluklarından sorumlu olsaydım, bu durumda övgüleri kabul ederdim ama kız kardeşim bu gerçek karşısında ne rahatlamış ne de memnun olmuş görünüyordu.

“Bu konuda bir şeyler yapman gerektiğini düşünmüyor musun?” diye sordu.

Başparmağımı bir cam parçasına çarptım ve yere kanım damlarken başımı eğip inceledim.

“Bir kez daha bunu neden önemseddiğini sormak istiyorum.”

“Önemsemiyorum,” diye kestirip attı. “Sadece... tüm bu olanlar aptalca ve bu durumdan sıkıldım. Ya onu öldür ve bu işi bitir ya da bunu yapamayacağını kabul et. Ona işkence etmenin ve bunu zamana yaymanın bir anlamı yok.”

“Kendini gerçekten iyi hissetmiyor olmalısın.” Elimdeki cam parçasını fırlatıp attıktan sonra ayağa kalktım. “Bu ani fikir değişikliğin için aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu, Mercedes.”

“Fikrimi değiştirdiğim falan yok,” dedi. “Tanrım, gerçekten bazen fazlasıyla sinir bozucu oluyorsun.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi Mercedes.

“Bekle.”

Masamdan çantayı aldım. Yargıç gittikten sonra içindekileri incelemiştim ve ilgi çekici bir şey yoktu; bir çift ayakkabı, elbisesine ait birkaç kumaş parçası, bir cüzdan. Ruj zaten test

için alınmış ve temiz çıkmıştı. Ama bu sonuç beni şaşırtmadı. Mahkeme, zehri dudağında olan ruj katmanının üzerine uyguladığından ve kanıtları kolayca yok ettiğinden şüpheleniyordu ki ben de aynı fikirdeydim.

“Bunları Antonia’ya ver de Ivy’nin dolabına koysun.” Çantayı Mercedes’e verdiğinde içine baktı. İçindekileri incelerken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

“Bunlar o gecedен mi?” diye sordu gergin bir sesle.

“Evet. Neden sordun?”

Mercedes başını salladı. “Hiç... Sadece... Bana kötü şeyler hatırlatıyor. Hepsi bu.”

“Biraz dinlen,” dedim ona. “Sabaha kadar toparlanmış, eski haline dönmüş olursun.”

Başını sallayıp arkasını döndü. “İyi geceler, Santi.”

SANTIAGO

Karımı çarşafına dolanmış, derin ama huzursuz bir uykunun içine sıkışmış bir halde buldum. Elimdeki mumun yumuşak ışıltısını vücudunun üzerinde gezdirirken anlam veremediğim bir şeyler mırıldanıyordu. Bu gece buraya gelmek istememiştim. Her gece kendime Ivy'yi görmeyeceğimi söylüyordum. Bu çılgınlığa bir dur demeli, kendi içimde bir direnç göstermeliydim. Ama Mercedes morluklardan bahsettikten sonra onları kendi gözlerimle görmek istedim.

Çarşafın üst tarafını kıvrıp gövdesini ortaya çıkarırken hafifçe kıvrıldı. Hasarı kendi gözlerimle gördüğümde dudaklarımdan keskin bir nefes çıktı. Eğer biri onu bu şekilde görseydi, şüphesiz acımasızca dövüldüğünü düşünürdü. Mükemmel teninin üzerindeki lekelerde çok korkunç bir şey vardı. Bu morluklar beni tahmin ettiğimden daha fazla rahatsız etmiş, ona vermeyi planladığım kalıcı tahribatı gördüğümde nasıl hissedeceğimi merak etmeme neden olmuştu.

Çarşafı tekrar üzerine örtüp arkamı dönerek yumruklarımı iki yanımda sıkarken göğsüm öfkeyle kabardı. Bunu neden yapmıştı? Neden bana ihanet edip beni bunları yapmaya mec-

bur bırakmıştı? Ve neden olacakları düşünmek bana zevkten çok acı veriyordu?

“Santiago?” diye fısıldadı uykulu sesiyle.

Gözlerimi kapatıp hiçbir şey demeden odadan çıkmak istiyordum. Ama hareket edemedim. Ona bakamıyordum ama ondan uzak da kalamıyordum. O gerçekten de zehrin en yavaş, en ölümcül haliydi.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu, ta ki sonunda aklındaki soruyu sorana kadar: “Beni doyurmaya mı geldin?”

Tüm gücümle dişlerimi sıkarak, “Hayır,” dedim.

Her şeye rağmen yüzümü ona dönüp elimdeki mumu komodinin üzerine koydum. Yorgun gözlerle bana bakıyordu. Saçları ipek teller gibi yastığın üzerine dağılmıştı. Uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırdım; onu incelerken karanlık ruh halime gölge düşüyordu.

“Yaptığın şey çok utanç verici,” dedim.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Ivy.

“Gelecek hafta aynadaki yansımandan nefret ederek kendine baktığında sadece kendini suçlaman gerektiğini unutma.”

İrkilerek dokunuşumdan uzaklaştı ve koruyucu bir şekilde yatakta kıvrıldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Günahlarının bir cezası olacağını söylemiştim,” diye cevap verdim. “Bu ceza da suçuna denk olacak.”

Sessiz bir hıçkırığı bastırdı ve başını sallayarak tekrar elime uzandı. “Lütfen acımasız olma, Santiago. Bunu yapmak zorunda değilsin. Böyle olmak zorunda değil.”

“Ama öyle.” Parmaklarımı uzaklaştırdığım an sıcaklığından uzaklaştığımı hissettim. “Sen kaderini, bana ihanet etmeye karar verdiğin gün belirledin.”

Arkamdan seslenirken kapıya doğru yönelmiştım; sesindeki çaresizliğı duyabiliyordum. “Lütfen, sadece bana bak. Yüzüme bakmak istediğini biliyorum. Beni dinleyeceğini de biliyorum. Eğer bir dakika dahi olsa nefretini bir kenara bırakabilirsen –”

“Uyu artık!” diye emrettim. “Yarın fizik tedavin başlayacak.”

“Fizik tedavi mi?” diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Ona son bir kez kısa bir bakış attıktan sonra, “Çocuğumun güvenliğini sağlamak için,” diye cevap verdim soğukkanlılıkla.

Santiago gittikten sonra uyuyamadım. Regl olduğum için, zehirlenme olayının üzerinden dört hafta geçtiğini anladım. En az iki haftadır burada kilitli olduğuma göre iki hafta kadar da o mahzende kalmıştım.

Bu sabah Antonia geldiğinde dolabın kapısını açıp giyeceğim kıyafetleri seçti; bir kot pantolon ve tenimde –çıplak geçirdiğim onca zamandan sonra– güzel bir yumuşaklık hissi veren büyük beden leylak rengi bir kazak.

Kahvaltı yaptım çünkü Santiago’nun söylediği doktorun çoktan gelmiş olduğunu, ancak yemek yersem onu görme izin verileceğini söylemişlerdi. Santiago’nun bana karşı işlediği suçlara şantajı da eklemeliydim. Acaba durumumu kontrol etmek için birini bulmasını sağlayan Mercedes miydi? Yıkanmam için beni banyoya götürdüğünde morluklarımı görüp şaşkınlıkla bakakaldı. Beni bu hale getiren kişinin, ağabeyi olup olmadığını sordu. Sesi garip gelmişti. Ona cevap vermedim. Konuşmak yerine iyice bakmasına ve cevapları kendi kendine bulmasına izin verdim. Santiago bir canavardı ve Mercedes’in de ondan pek bir farkı yoktu. Bir anlık yu-

muşaması, onunla ilgili bildiklerimi yok edemezdi. O bir buz kraliçesiydi.

Tostun son lokmasını bitirdiğimde Antonia'ya, "Hazırım," dedim. Ağzımı peçeteyle hızlıca silerken hapishanemden çıkacağım için heyecanlandığımı hissettim.

Antonia boş tabağa bakıp memnun bir şekilde gülümsedi. "Burayı temizlemesi için birini göndereceğim. Hadi Dr. Hendrickson'ın yanına gidelim."

Başımı salladım ve neredeyse topuklarımın üzerinde zıplayarak onu takip ettim. Haftalar sonra özgür olacağım için çok heyecanlıydım. O odaya bir daha asla girmek istemiyordum.

Dengem bozulduğunda tırabzanı bırakmamak için merdivenlerde her zamankinden daha dikkatli olmak zorundaydım. Antonia beni daha önce girmediğim bir odaya götürüyordu; geniş, tek tük mobilyalı ve en önemlisi aydınlık bir odaydı. Güneş ışığı pencerelerden içeri doluyordu.

"Ah," diye başladım, bu aydınlıkta keyfim yerine gelmişti. Kanepede oturan adam boğazını temizleyene kadar onu görmedim bile; sonra fincanın tabağın üzerine yerleştirilme sesini duydum.

Ona döndüğümde gülümsemem kayboldu. Bu adamı tanı mıyordum ve son görüştüğüm IVI doktoru Dr. Chambers'la kötü bir tecrübe yaşamıştım.

"Günaydın," dedi sıcak bir şekilde gülümseyip bana yaklaşıp. Orta yaşlıydı ve pahalı bir takım elbisenin içinde kusursuz görünüyordu. Altın bir alyans takmıştı ve benden birkaç adım uzaklaştıktan sonra kolunu uzattığında Rolex saatini gördüm. "Ben, Dr. Hendrickson. Siz de Ivy olmalısınız."

Şaşkınlıkla eline baktım. Sanki eşitmişiz gibi benimle el sıkışmak için bekliyordu.

“Ivy,” diye tekrarladı Antonia, tuhaf bir sessizliğin ardından.

“Ah. Özür dilerim. Evet, adım Ivy,” dedim elini sıkarken. Hapishanemde geçirdiğim o haftaların beni ne kadar değiştirdiğini fark ettim. Nasıl *normal* olunacağını unutmuş olabilir miydim?

Doktor bir an için sağ gözüme odaklanıp gülümsedi. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Size biraz daha kahve getireyim mi, Doktor Bey?”

“Hayır, teşekkürler Antonia,” dedi gözlerini üzerimden ayırmadan. “Bir an önce başlamak istiyorum.”

“Pekâlâ. Ivy, sen bir şey ister misin?”

Antonia’ya döndüm. “Hayır. Teşekkürler.”

“O zaman sizi yalnız bırakayım,” dedikten sonra Antonia gitti ve doktorla yalnız kaldım. İlk olarak, “TVI’da mısınız?” diye sordum.

“TVI mı?” derken kaşlarını kaldırdı.

“Cemiyet yani,” diye açıkladım.

Duraksadı. “Hayır, ben herhangi bir cemiyetle çalışmıyorum,” diye açıklarken kafası karışmış görünüyordu. Elini cebine attı ve bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. “Aslında kocanız beni Kaliforniya’dan getirtti. Orada kendi muayenehanem var. Ben bir Kulak Burun Boğaz uzmanıyım.”

Kartı inceledikten sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Şaşkınlığımı anlamış olmalıydı ki, “Kulak, burun, boğaz ve vestibüler bozukluklar konusunda uzmanım. Kocanız ofisimi arayarak durumunuzdan bahsetti. Sizin için endişeleniyor,” dedi gülümseyerek.

Bunun üzerine istemsizce kaşlarımın kalktığını hissettim.

“Santiago mu?”

“Evet.”

“Benim için endişeleniyor mu?”

Başını sallarken şaşkın görünüyordu.

“Hmm.” Dün gece bana söylediği sözleri hatırladım. Ne kadar soğuklardı. Bunu benim için endişelendiğinden değil, hamile kalırsam çocuklarının güvenliğini sağlamak için yapıyordu.

“Başlayalım mı?”

“Olur.”

Kanepeye oturmamı işaret ederek az önce kalktığı koltuğa yeniden oturdu. Evrak çantasının içinden bir dosya çıkardığında en üstteki kâğıdın üzerinde adımı gördüm.

“Bunlar ne?” diye sordum.

“Bazı tıbbi kayıtlarınız. Bay De La Rosa bunları gönderme nezaketinde bulundu. Çok kısa bir süre önce gönderildiği için henüz tamamını okuma fırsatım olmadı ama okuduklarıma bakılırsa rahatsızlığınızla ilgili herhangi bir tedavi görmemişsiniz.”

Bakışlarımı kâğıtlardan kaldırıp yüzüne çevirdim. Santiago’nun tıbbi kayıtlarıma sahip olması beni şaşırtmamalıydı.

“Çocukken konmuş bir teşhis sadece.” Annem tedavinin gerekli olmadığına karar vermişti. ‘Üstesinden gelmem’ yeterliydi. Tam olarak söylediği buydu. Çünkü tedavi, bu durumun herkes tarafından öğrenilmesine sebep olabilirdi ve annem buna izin veremezdi. Zaten yeterince kusurluydum. Babam bu konuda annemle defalarca tartışsa da sonunda o da pes etmişti.

“Anlıyorum,” dedi tabletini çıkarıp bana uzun soru listesindeki soruları sormadan önce diğer belgelere göz atarak.

Bu görüşmenin sonucunda ne olacağından emin değildim

ama bütün sabahı Dr. Hendrickson'la geçirdim. Muayene sırasında, benim için de çok fazla olan morlukları gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı ustalıkla gizledi. Bazılarını internette gördüğüm ama hiç uygulamadığım egzersizler hakkında konuştuk. Söylediklerini pek de umursamadım ve Santiago'yla bir pazarlık yapmayı düşündüm. Doktora haftalardır kilitli ve karanlık bir odada tutulduğumu söylemedim. Santiago'nun ona ne söylediğinden emin olmasam da bu gerçeği ona söylememin bir anlamı olmazdı. Öğrendiğinde dehşete düşse bile ne yapabilirdi ki? Polisi mi arardı? Onlar da Santiago'nun elindeydi. IVI, bir Soylu Oğul'un polisle başının derde girmesine asla izin vermezdi. Bu, Cemiyet için fazlasıyla uygunsuz olurdu.

Bu düşüncelerden uzaklaşıp ona yüzüp yüzmeyeceğimi sordum ve bunun bana eskiden ne kadar iyi geldiğinden bahsettim. Ve dışarı çıkmaktan bahsetmeme gerek kalmadan kendisi konuyu açtı ve Santiago'yla yapacağı konuşmaya bunu da ekleyeceğini söyledi.

Dr. Hendrickson gittikten sonra, Antonia kendisiyle mutfakta yemek yememi istemiş olsa da beni odama geri götürmek zorunda kaldı. Bu konuda kendini ne kadar kötü hissettiğini biliyordum. Karşı çıkmamamın tek nedeni buydu. Başını yeterince belaya sokmuştum.

Bunun yerine üst kattaki karanlık odama gidip kıyafetlerimi çıkardım ve onları kaldırması için Antonia'ya verdikten sonra beklemek için yatağıma döndüm.

Santiago odama tekrar girene kadar kaç saat geçtiğini bil-

miyordum. Akşam yemeğini çoktan yemiştım ve uyanık bir halde onu bekliyordum. Odaya girerken yüzümdeki sırıtışın mı onun duraklamasına neden olduğunu bilmiyordum ama bir milisaniye de olsa üstünlüğün bende olduğunu hissettim. Sürpriz! Bu durum komik ve çok tuhaftı. Deli bir kadın gibi görünüyor olmalıydım. Bütün gün ona beni hamile bırakamayacağını nasıl söyleyeceğimin provasını yaptım. Bunca seksten sonra şeytanın hâlâ bir vârisi yoktu. Biraz daha kaba şeyler de söyleyebilirdim. Erkeklik gururunun zedelenmesi için her şeyi yapmaya hazırdım. Konuşmamın sonunda beni cezalandıracağını bilsem de buna değecekti.

“Karıcığım,” diye selamladı, odadaki mumlara göz gezdirerek.

“Kocacığım.” Ses tonuna uyum sağlayarak söylemiş, bakışlarımı kısarak dudaklarımın kenarına bir sırıtışın belirmesine izin vermiştim.

O da benzer bir sırıtışla bana doğru yürüdü.

Kıpırdamıyor, yarı uzanmış yarı oturur pozisyonumu koruyordum.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itip başımı hafifçe çevirerek sağ gözüme baktı; onu inceliyor gibi görünüyordu.

Dün geceki tuhaf sözlerini hatırladım: “*Gelecek hafta aynadaki yansımandan nefret ederek kendine baktığında sadece kendini suçlaman gerektiğini unutma.*”

Elinden kurtulduğumda az önceki neşem kaybolmuştu. Daha da çirkinleşti.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Başlangıç için dizlerinin üzerine çökmeni.”

Bakışlarımı yüzünden kasıklarına doğru kaydırırken karnımda bir kıpırtı hissettim. Tamam. Onu ağzıma almamı mı

istiyordu? Bunu yapabilirdim. Ama bu gece bir farklılık yapıp ısırabilirdim. Üzerimi zar zor örten battaniyeyi itip önünde diz çöktüm. Bana emir vermesine gerek kalmadan kemerini çözmek için uzandım.

Durdurmak için elini elimin üzerine koydu.

“Hayır.”

“Ne oldu? Yanıma sadece konuşmak için geldiğini söyleme.” Bakışları arkamdaki yatağa kaydıığında ben de aynı yere döndüm. Ne gördüğünü anladım: birkaç damla kan lekesi.

Sırıtarak ona bakarken içimde çirkin, hiç alışık olmadığım bir his vardı. Hem de hiç.

Santiago’nun çenesi kasıldı.

“Sorun nedir, sevgili kocacığım? Bir ay daha geçti ve o kadar uğraşmana, elinden geleni yapmana rağmen ortada hiçbir şey yok, değil mi? Spermlerini kontrol ettirmeyi hiç düşündün mü? Belki yüzünü deforme eden yangın –”

Bir anda boğazıma sarılıp beni yatağa doğru ittiğinde sırtım acıyla büküldü; eli nefesimi kesiyor, beni çırpınmaya zorluyordu. Gözlerinde bana sayacağı yüzlerce cümle ve tükürerek savuracağı binlerce küfür okunuyordu. Ama bunun yerine yaptığı tek şey beni yatağa çekip dizini yanıma koymak ve gözlerini gözlerime kilitleyerek diğer elini bacaklarımın arasına itmektir.

Kolunu tırmaladığımda boğazımdaki tutuşunu biraz gevşetti. Nefes alamadığımı görse de tamamen bırakmamıştı.

Tamponun küçük ipini çektiğinde kanla kayganlaşarak dışarı kaydığını hissettim; içime sokup çıkardığı ve aramızda tuttuğu kanlı parmaklarına bakarken sırtıtmak için kendimi zorladım.

Bir küfür mırıldanarak parmaklarındaki kanı yüzüme sildikten sonra kolumu kavrayıp beni sertçe ayağa kaldırdı.

Öfkeyle, “Deforme mi?” diye başladı, alçak ve kontrollü bir sesle.

“Bırak beni!” Beni kapıya doğru götürürken elinden kurtulmaya çalışıyordum; itirazlarıma aldırmadan beni merdivenlerden aşağı sürüklediği sırada ayağımın kaydığını görerek beni omzuna attı. Tutuşunun vücudumda yeni morluklara sebep olduğundan emindim.

“Hoşuna mı gitti?” diye sordu ofisine girip kapıyı çarparken. “Bütün gün bu küçük oyununu oynamak için mi bekliyordun? Ne söyleyeceğinin provasını yaptın mı? Hangi küfürleri savurmayı düşürdün?”

Beni kabaca masanın önündeki sandalyeye oturttu. Hemen ayağa kalkmak için hamle yapsam da beni itti. “Otur!”

“Senin bir köpeğe ihtiyacın var, bir eşe değil.”

“Bir köpeğin karımdan daha sadık olacağı kesin.” Masanın üzerindeki kâğıdı alıp bana bakacak şekilde çevirdi ve tekrar sertçe masaya bıraktı.

Bakışlarımı kâğıda çevirdiğimde nefesim kesildi. Santiago bana izin vermek için arkasına yaslanırken, daha yakından bakmak için hafifçe sandalyemden kalktım.

“Bu... Bu da ne?” Ağzım kurumuş, damarlarımdaki kan çekilmiş, ani bir soğuk esinti ürpermeme neden olmuştu.

“Güzel, değil mi?” Kâğıdı tekrar eline aldı.

Ağzım açık bir şekilde ona bakarken gözlerime inanamıyordum.

“Gelecek hafta aynadaki yansımandan nefret ederek kendine baktığında sadece kendini suçlaman gerektiğini unutma.”

“Ne bu?” Cevabını bildiğim halde bir kez daha sordum. Sesim dehşet doluydu. Ellerimle sandalyenin kol desteğini kavra-

dım; kaçmaya çalışırsam ne yapacağını kestiremediğim için bu isteğime engel olmaya çalışıyordum.

“Bu sensin! Kendini tanımadın mı?” diye sordu sahte, çirkin, deliliğe yakın bir kahkahayla.

“Santiago...” Adını söylerken sesim çatallaşmış, boğazım konuşamayacak kadar kurumuştı; bakışlarım o şeye, o iğrenç çizime takıldı.

Çünkü gördüğüm şey hayal dünyasının çok ötesindeydi. Bu bir dövmeydi. Onunki gibi. Onunkinin aynısıydı.

Daha önce gözüme bakmamış, garip göz bebeğimi incelememişti. Benim için planladığı şeyin yanında bu hiçbir şeydi. Bir sonraki çalışmasına, onunkine uygun bir kafatası şablonuna bakıyordu.

Anladığımı fark etmiş olmalıydı. Acaba bunu bana bu şekilde söylemeyi planlamış mıydı yoksa kıskırtmalarım mı onu bu noktaya getirmişti? Onunla alay etmiş, fazlasıyla sinirlendirmiştim. Her iki durumda da ayağa kalktığımda beni durdurmadı. Ben arkamdaki sandalyeyi devirip tökezlerken, şeytani sırıtışıyla beni izliyordu.

“Bu senin cezan olacak, Ivy,” dedi daha düzgün bir sesle.

“Zehirlenme yüzünden...” dedim, onunkinden çok daha zayıf bir sesle.

Bir kez başını salladı.

“Sen bir canavarsın!” diye patladım sonunda. Sanki çizimi yok edebilsem cezanın gerçekleşmesi de engellenebilecekmiş gibi, onu elinden kapıp parçalamak istiyordum. Gülerek hiç zorlanmadan beni yakaladı. Ayaklarımı yerden keserek beni birkaç adımda masasına götürdü. Tek bir hareketle masayı boşalttıktan sonra beni masanın üzerine yatırırken kâğıtlar halı-

nın üzerine yayılıyordu. Beni geriye doğru ittikten sonra bacaklarımı ayırarak bacaklarımın arasındaki yerini aldı. Kemerini ve pantolonunu çözerken yüzündeki dövme sırtıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Kesinlikle sırtmıyordu. Gözleri karanlık, neredeyse siyahtı ve içlerinde ihanet ve acıyla, özellikle de acıyla birlikte keder ve teslimiyet görüyordum. İçime girdiğinde yapabildiğim tek şey acı içinde inlemektir; omuzlarını tutmak için uzanmak ve gözyaşlarım süzülürken onun itişlerine dayanmaktan başka çarem yoktu.

“Bak,” dedi başımı çevirmeye zorlayarak.

“Hayır!” Onunla savaşıyor, yüzünü pençelemek için uzanıyordum.

Bileklerimi yakaladığında tutuşundan kurtulmaya çalıştım; aleti hâlâ içimdeyken kendimi yukarı doğru çektim.

“Lütfen, Santiago,” diye başladım nefesinin daha da kesildiğini duyup alnındaki ter damlalarını görünce. Bileklerimi bırakıp beni masanın kenarına çekmek için kalçalarımı kavradı. Saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve onu inceledikten sonra başının arkasını kavrayıp kendime çekerek onu öptüm. Dövmenin altındaki yara izlerini hissederek yüzüne öpücükler kondurdum. Dudağının köşesini öptüğümde geçen sefer dudağımı nasıl kanlar içinde bıraktığını hatırlasam da onu sadece öptüm. İkimiz de geriye doğru eğilirken onu dudaklarından öptüm; bu kez öpücüğüme karşılık veriyor, ısırmıyordu.

“Ivy...” diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Sonra beni daha hızlı öperek itişlerini hızlandırdı.

“Boşalmak istiyorum,” dedim yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmasını sağlayarak. Beni görmesini istiyordum. “Boşalmak istiyorum.”

Bir elini aramızda gezdirdikten sonra parmaklarını klitorisimin üzerinde hareket ettirmeye başladığında gözlerimi onun kilerden ayırmayarak boşaldım. Sırtımı eğip onu biraz ittikten sonra yüzünü tekrar kendime çekerek beni öpmesini sağladım. Son itişleri sırasında çıkardığı sesleri adeta içime çekmiştim; vücudu kaskatı, kasları gergindi ve aleti içimde zonkluyordu.

Gözleri tekrar bana odaklandığında ve tutuşunu gevşettiğinde, alnından yanağıma bir damla ter düştü.

Bana baktı. Birbirimize çok yakındık. Her zamankinden çok daha yakın.

“Neden?” diye sordu çaresiz bir sesle. “Neden yaptın, Ivy?”

Terden nemlenmiş saçlarımı geriye doğru ittim. “Hayatım üzerine yemin ederim ki ben yapmadım. Beni suçladığın şeyi yapmadım.”

“Hayatın üzerine yemin edebileceğin bir konu değil artık bu.” Geri çekilirken içinde bulunduğumuz transtan çıktı. Kısa bir nefes verip içimden çıktığında ikimiz de üzerimdeki kan lekelerine baktık. Silme zahmetine girmeden tekrar giyindi.

Oturdum. “Yemin ederim ben bir şey yapmadım, Santiago. Lütfen bana bunu yapma. Lütfen bana dövme yapma.” Aman Tanrım! Bunu yüksek sesle dile getirmek kulağa daha da korkunç gelmesine neden olmuştu.

“Seni kendime benzetmemi istemiyor musun yani? Deforme olmuş birine,” diye vurguladı kullandığım kelimedenden duyduğum pişmanlığı hatırlatarak. Öyle demek istemediğime yemin edebilirdim. Bunun onu yaralayacağını farkındaydım.

“Ben... Bunu söylemem yanlıştı.”

“Kaybedeceğin bir şey olduğunda nasıl da pişman oluyorsun.” Parmaklarının eklemleriyle yanağıma dokundu. “Güzelliğin gibi...”

Başımı salladım.

“Beni baştan çıkarabileceğini mi sandın? Benim o kadar zayıf olduğumu mu düşündün? Bir öpücükle sana teslim olacağıma nasıl inandın?”

“Hayır. Hayır, seni gerçekten öpmek istedim. Buna ihtiyacım vardı.”

Kaskatı kesilmiş, buz gibi olmuştu. “Yalan söylüyorsun, Ivy,” dedi yavaşça. “Duygusuz, çıkarıcı bir yalancısın.”

Midem bulandı. “Hayır, Santiago, öyle değil. Ben gerçekten...”

“Çık dışarı!” dedi arkasını dönerek.

“Ben yapmadım. Yapmış olamam. Ben kilitli kaldım. Kapıyı açamadım. Ben...”

“Öyle mi? Kapıyı mı açamadın?” diye sordu masasının arkasına geçip klavyesinde birkaç tuşa basarken. Bunu yapar yapmaz tüm monitörler aydınlandı. Bulanık çizgilerin netleşmesini izlerken, o geceye dair hatırladığım sesleri duydum: Yüksek sesli konuşmalar. Tokuşturulan kadehler. Caz müziği. Gong sesi. Colette’i bir adamla gülerken gördüm. Sanırım karşılarındaki adam kocasıydı. Sonra onu gördüm. Santiago’yu. Ve ekranın köşesinden bir kadının salona girişini izledim.

Boğazım kurudu. “Nedir bu?” diye sordum.

Cevap vermek zorunda değildi. Her şeyi açık ve net bir şekilde görebiliyordum: Siyah ve altın rengi elbisem ve kelebek maskemin içinde, benim gibi görünen bir kişi vardı. Ama o kişi ben değildim. Doğruca kocama doğru yürüyüp kollarını boynuna doladığında kocam bir an şaşırılmış gibi görünse de uzaklaşmıyor, öpücüğüne aynı şekilde karşılık veriyordu; sonra sahne karardı.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Yüzümü ona döndüğümde beni izlediğini gördüm.

“Ben...” Boğazıma dokunarak mırıldandıktan sonra titrek elimle boş ekranı işaret ettim.

Mahkeme’de bunun çürütülemez bir kanıt olduğunu söylemişlerdi.

Görüntüleri görmüş olmalıydı.

“Bu ne, Ivy?” diye sordu sahte bir tatlılıkla.

“Bu imkânsız!” diyerek geriye doğru bir adım attım, titriyordum. Kollarımı bedenime sardım. “O kişi ben değilim...”

“Öyle mi?”

Gördüklerime inanamayarak başımı salladım. Geriye doğru bir adım daha attım ama daha önceden devirdiğim sandalyeye takılarak son anda toparladım.

“Evet,” dedim beni izlerken, kendimi bile ikna edemediğim bir sesle; görüntüleri tekrar izlemek zorundaydım.

“Görünen köy kılavuz istemez. Kanıtlar ortada,” dedi sonunda.

Görüntüleri sessizce izledikten sonra monitörleri kapatıp bana döndü.

“Tenine asla silemeyeceğin bir işaret kazıyacağım. Böylece ne yaptığını –yapmaya çalıştığın ama başaramadığın şeyi– asla unutmayacaksın. İnsanlar yüzüne baktığında utanç verici suçunu bilecek, sana sırtını dönecek. Sen bir hainsin. Bir yalancısın. Bir Moreno’sun.” Adım bir tokat gibi yüzüme çarptığında irkildim. “Midemi bulandırıyor sun, Ivy.”

“Ben...”

“Yüzünü işaretleyecek olan bu dövme, seni *deforme* olmuş bir hale getirecek... İşte sana kestiğim ceza bu.”

SANTIAGO

Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Konsey Üyesi Hildebrand, gözlüklerinin altından bakarak.

“Bir gün daha hayatta olabildiğim için mutluyum,” diye cevap verdim düz bir sesle.

Başını sallayıp önündeki dosyaya baktı. Mahkeme’nin üç Konsey Üyesi, mahkeme salonunda sadece bu tür toplantılar için ayrılmış kürsüdeki süslü masanın arkasında oturuyordu.

Patlamadan bu yana ayda bir kez buraya gelerek, Konsey üyeleri, yaşlılar ve o gün yakınlarını kaybeden diğer aile üyeleriyle görüşüyordum. Kuşkusuz bu, tek bir IVI sektörüne yapılan en kötü saldırılardan biriydi; patlamanın olduğu gün, on Soylu Oğul’u ve bunun iki katı kadar büyüğümüzü kaybettik.

Sıradan bir davanın aksine, bir Cemiyet davası asla zaman aşımına uğramaz. Hepimiz soruşturmayı ilerletmek için kendi görevlerimize atandık ve yavaş ilerlemesine rağmen, her ay aynı gün bulguları değerlendirmek için burada yeniden bir araya geldik. Bu süreç, failerin bulunup uygun şekilde cezalandırılmalarına kadar bu şekilde devam edecekti.

Görevim gereği onlara failin kim olduğunu zaten bildiğimi

ve suçlarıyla yüzleşemeyecek kadar korkak bir şekilde hastane yatağında ölümünü beklediğini söylemem gerekirdi. Ancak ben uzun zaman önce şüphelerimi herhangi bir dayanağımlımadan ortaya atmamaya karar verdim. O gün dökülen kanın suçunu kemiklerinde taşıyanları cezalandırmak için Mahkeme'nin onayına ihtiyacım yoktu. Moreno ailesinden kaç kişinin bu plana katıldığını asla bilemeyecektim ama tek adil hüküm Eli'nin bana verdiği hükümdü. Göze göz. Belki bencilceydi ama onların yok edilmesinin kontrolünü elimden bırakmak istemiyordum, ki isimlerini ortaya çıkarırsam olacak olan da tam olarak buydu.

İlk olarak, Mahkeme kanıtları değerlendirirken uzun bir bekleme süresi olacaktı. Ardından hayatta kalan aile üyeleri arasında bir toplantı yapılacak, yapılması gerekenler onaylanacaktı. Hepsi Eli ve ailesinden bir parça isteyecekti. Ve ben bir parçaya razı olmaya niyetli değildim. Etrafımdaki herkes cayır cayır yanarken hayata tutunarak o binadan çıkan tek adam benken olmazdı.

Bir gün uyanırsa, Eli'nin göreceği ilk yüz benim yüzüm olacaktı. Varlığını yer yüzünden sildiğimde öbür dünyada gözlerim onun üzerinden ayrılmayacaktı. Başka hiçbir şeye razı olamazdım.

Konsey üyeleri toplantıyı açarak her aileye konuşması sırası verdi. İlerleme raporları her zamanki gibi çok az bilgi içerdiği için hızla geçti. Ölümler adına konuşan herkes, kendilerinin de unutmadığını kanıtlamak için anlamsız kırıntılar sunuyordu.

Konuşma sırası bana geldiğinde, onlara her ay söylediğim şeyi tekrarlardım. Takip ettiğim ipuçlarım olsa da somut bir şey yoktu. Diğerlerinin gözlerinin üzerimde olduğunu

hissedebiliyordum. Bu odada bir hayalet olabilirdim. Hepsi çok sevdikleri aile üyeleri ölmüşken neden benim hayatta kaldığımı merak ediyordu. Bakışlarımı asla onlara çevirmedim. Onlarla asla doğrudan konuşmadım. Benden isteneni gönüllü olarak yaptıktan sonra çıkıp gidecektim.

Ancak bugün toplantı sona erdiğinde, Konsey Üyesi Hildebrand, tahmin ettiğim gibi kalmamı istedi. Bugüne kadar özel olarak çağrılmamıştım, çünkü aynı anda toplantı yapmayı tercih ediyorlardı ve programları kimseye uymuyordu.

Oda diğer üyeler tarafından boşaltıldıktan sonra Hildebrand, diğer Konsey üyeleri adına da konuşarak bakışlarını bana çevirdi.

“Kısa bir süre sonra tekrar Mahkeme’ye çıkacak olan eşinizin cezası hakkında konuşmak istiyoruz.”

“Evet,” diye cevap verdim. “Farkındayım.”

“Konsey üyeleri ile birlikte eşinizin alacağı cezaya ilişkin birkaç öneri hazırladık ve bunları sunmak istiyoruz.”

Ivy’nin dosyasını açarken sessizce bekledim. Boğazım yanıyor, sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyordu. Ne önereceklerini bilmiyordum. Bir Soylu Oğul’u öldürmeye teşebbüs için beklenen cezaya yabancı değildim.

Belgeyi eline alarak, “Üç öneri var,” diye okudu Hildebrand. “Mahkeme’nin seçeceği bir zehirle ölüm. Asılarak ölüm. Ve son alternatif olarak sadakat testi.”

Seçenekleri düşünürken yemek borumdan yükselen safrayı yuttum. Üçü de beklediğim kadar sert olsa da hayatta kalma ihtimali olan tek seçenek sadakat testiydi. Ben tek kelime etmeden izlerken Ivy’nin katlanmak zorunda kalacağı dayanılmaz bir işkenceydi bu. Bu, Cemiyet’in sadakati test etme yöntemi-

di. Eğer dayanamayıp karımın aldığı cezayı durdurmalarını istersem, onu öldüreceklerdi. Sessizce izler ve yeterince güçlü olduğunu kanıtlarsa hayatta kalabilirdi. Bu seçeneklerin hiçbirinin beni tatmin etmediğini belirttim.

“Alternatif bir önerim var.”

“Karınız için bir ceza mı hazırladınız?”

Zorla başımı salladım. “Evet.”

Önce birbirlerine sonra da bana baktılar. “Nedir?”

“Kocası olarak görevim ve sorumluluğum gereği cezasını kendim vermeyi öneriyorum. Haksızlığa uğrayan benim ve bu nedenle kendi seçtiğim cezayı verebilmeyi talep ediyorum.”

Hildebrand başını eğdiğinde yüzünde duygularını anlamayı zorlaştıran bir ifade vardı. “Aklınızdan geçenleri bizler de duymak isteriz.”

“Karımın beni rezil ettiğı gibi ben de onu rezil etmeyi öneriyorum. Herkesin görebileceğı kalıcı bir şekil bozukluğuyla yaşamına devam etmesini istiyorum.”

Düşünerek beni incelerken uzun bir sessizlik oldu. “Hayatınıza kastettiğı için karınızın idam edilmesini istemiyor musunuz?”

“Hayır.” Bu konuda benimle savaşmaya hazır olduklarını düşünürken omuzlarımdaki kaslar gerildi.

“Açıklayın,” diye emretti. “Karınızı kurtarılmaya değer kılan şeyin ne olduğunu duymak isteriz. Ona bir daha nasıl güvenebilirsiniz? IVI ona neden güvensin?”

“Onun Cemiyet’e karşı sarsılmaz sadakatini garanti altına almayı kendime görev edindim,” diye onlara güvence verdim. “Ve eğer bu konuda herhangi bir yalanı olursa, size söz veriyorum ki onun hayatına kendi ellerimle son veririm.”

“Verilen ceza, Mahkeme’nin gerekliliklerini karşılamak için çok hafif...”

“O benim vârisime hamile,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bu nedenle yaşamaya hakkı var.”

Hildebrand kaşlarını kaldırdı. “Düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız var. Odadan çıkın lütfen, bir karara vardığımızda sizi çağıracağız.”

İsteksizce odadan çıkarken içimde saklaması zor bir öfke baş göstermişti. Beni bu duruma Ivy soktu. Hayatımı kurtarmak için Mahkeme’ye yalan söyledim, peki ne için? Ona her yaklaştığımda, kendini beğenmiş nefretini ve tiksintisini sürdürebilmek için.

Ne halt ettiğimi bilmiyordum. Ama onu koruyarak neyi riske attığımı çok iyi biliyordum. Beni reddedemeyeceklerini bildiğim tek şeyi teklif etmiştim. Mahkeme, Soylu ailelerin bir vâris sahibi olmasının öneminin ve beklentilerinin farkındaydı, özellikle de babam ve kardeşim hayatlarını kaybettiğine göre bunun tek sorumlusu ben olacağım için benimkinin.

Beklerken koridorda volta atıyor, telefonumla Cemiyet doktorları rehberinde arama yapıyordum. Sonra aklıma, gerçeğin ortaya çıkması riskine karşı onu muayene etmek için bir Cemiyet doktoru çağırmanam gerektiği geldi. Onun hamile kalmasına ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Tanrım!

Titrek elimi saçlarımda gezdirirken seçeneklerimi değerlendirdim: Başka birini bulmam gerekecekti. Tek seçenek buydu.

Mahkeme salonunun kapısı tekrar açıldığında ve bir gardiyan tarafından çağrıldığında diğer eyaletlerden uzmanların isimlerini gözden geçirdim. Konsey üyeleri beni bomboş bir

yüz ifadesiyle izliyordu. Ne söyleyeceklerini bildiğime inanmak istesem de hayatta hiçbir şey kesin değildi.

“Karınızı, belirlenen cezayı yerine getirdiğinize dair görünür bir kanıtla birlikte belirlenen tarihte Mahkeme’ye getireceksiniz. Bunu bizzat göreceğiz,” dedi Hildebrand.

“Nasıl isterseniz.”

“Bu talebi tek bir şartla kabul ediyoruz,” diye ekledi.

“Nedir?” diye cevap verdim kısık sesle.

“Zehri temin eden suç ortağının adını istiyoruz. Ya Mahkeme gününe kadar bu ismi ondan alırsınız ya da geçerli bir isim bulana kadar onu mahkûm ederiz.”

“Bir isim verecektir,” diye onları temin ettim.

“O halde bu görüşme şimdilik sona ermiştir. Gelecek hafta yeniden toplanacağız. Çıkabilirsiniz.”

Aklımda tek bir düşünceyle yerleşkenin avlusunda yürüyordum. Eve gitmem gerekiyordu. Mahkeme tarihinden önce bazı şeylerin düzene girmesi gerekiyordu ve bunları daha fazla erteleyemezdim.

Öfke, içimde yaşayan ve nefes alan bir hayvan gibiydi. Onu kurtarmak için Mahkeme’ye yalan söylemiş, bunu yaparak ailemi riske atmıştım. Düşünmem gereken sadece kendim değildim. Eğer işler kötü giderse Mercedes de bunun yükünü taşıyacaktı.

Lanet olası zehir!

Benim karım bir zehirdi. Uyanık olduğum her an düşüncelerimi zehirliyordu. Ona olan açlığım... Bu ihtiyaç beni artık

tanıyamadığım birine dönüştürüyordu. Buna bir son vermeliydim. Bu durumu düzeltmek zorundaydım.

“Efendim!” diye seslendi biri yanlarından geçerken. Sesi duymazdan gelip Marco’nun beklediği arabama doğru ilerledim.

“Bay De La Rosa, lütfen!” Marco bana kapıyı açarken nefes nefese kalan ses, avludan dışarı kadar beni takip etti.

Döndüğümde Jackson Van der Smit’in karısı olduğunu hatırladığım bir kadın gördüm. Mercedes’in ondan ne kadar hoşlanmadığı göz önünde bulundurulursa, iyi tanıdığım bir yüzdü. Genç, masum ve karnı burnundaydı. Bakışlarım karnına indiğinde ağzımda acı bir tat oluştu. Daha evleneli çok olmamıştı. Jackson hiç vakit kaybetmemiş gibi görünüyordu. Kendi karımı ne zaman benim çocuğumu karnında taşıırken göreceğimi merak etmekten kendimi alamadım. Bu düşünce beni daha da sinirlendirdi.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

Ses tonum karşısında irkilerek durakladı; sonra omuzlarını dikleştirip toparlanmaya çalıştı.

“Karınızla görüşebilmek için sizden izin almak istiyorum. Sizin için bir sakıncası yoksa onunla biraz konuşabilir miyiz?”

“Karım mı?” diye homurdandım.

Bakışlarımı Ivy’den çok da genç olmayan ama nedense çok daha genç görünen bu kıza diktim. Onun hakkında ne söyleyebileceğini tahmin edemiyordum.

“Karımı nereden tanıyorsunuz?”

Cevap vermekte tereddüt etmesi, aklımdaki şüpheleri artırdı. Ivy’ye zehri veren kişi kesinlikle o olamazdı. Bunun için fazla masum görünüyordu. Ama masumiyet beni daha önce de kandırmıştı. Eli’nin onun yerine ailemle o toplantıya katılmam

için yaptığı masum istek, hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. O zamandan beri öğrendiğim bir şey varsa o da herkesin hain olabileceğiydi.

“Gala’da konuşmuştuk,” dedi sonunda. “Adım Collette. Jackson’ın karısıyım.”

“Kim olduğunuzu biliyordum,” diye cevap verdim duygusuz bir sesle. “Neden karımla konuşmak istiyorsunuz?”

“Bir ara bizi ziyaret etmek istediğini söylemişti. Ben de içinde bulunduğumuz koşulları göz önünde bulundurarak onu ziyarete gelebileceğimi düşündüm.”

“Hayır.”

Arabanın arka koltuğuna kaydım ve Marco kapıyı kapatmak için öne eğildiğinde Colette bana son bir veda cümlesi sundu: “O yapmadı. Bunu yapmadığını –”

Açıklamasının geri kalanı, arabanın kapısı kapanıp beni çalkantılı düşüncelerime hapsedince yarıda kesildi. Marco arabayı harekete geçirirken Colette kaldırımında durmuş, söylediklerini düşünmemi umuyor gibiydi.

SANTIAGO

O dasının kapısını çarparak açtığımda Ivy çığlık attı; onu korkutmuştum. Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle oturduğu sandalyeye doğru ilerlerken, duvara çarpan ahşap kapının sesi koridorda yankılanıyordu.

“Santiago?”

Cevap vermeyince ayağa kalktı; korkusunun şiddetinden titrediğini görebiliyordum. Olacakları biliyordu. İçimdeki canavarın öfkesini hissedebiliyordum. Artık merhamete yer yoktu. Olamazdı da. Asla.

“Vakit geldi.”

Karanlık ve tehditkâr sözlerim aramızda yankılanıyordu. Koluna uzandığımda geri çekildi. Saf içgüdü, odadan çıkıp koridorda çırılçıplak ilerlemesine neden oldu. Benden kaçarken omzunun üzerinden baktığında panikle gözlerini açtı.

Sahanlığa ulaştığında bir an duraksadı, kaçmak için en iyi rotaya karar vermeye çalışıyordu; hiçbir kaçış yolunun olmadığını biliyor olmalıydı. Merdivenlere doğru döndüğünde hırlayarak arkasından uzandım ve adımlarını hızlandırırken onu kıl payı kaçırdım.

Her şey gözlerimin önünde ağır çekimde yaşanıyordu sanki. Sağa doğru eğilip dengesini bulmaya çalışırken tökezledi. Kalçası tırazana çarptı ve toparlanıp öne doğru devrilmeye başlarken tüm vücudu sarsıldı.

Hayatımda duyduğum en korkunç çığlığı atarken onu geri çekip sürüklemeye başladığımda bir hayvan gibi vahşileşti.

“İmdat!” diye bağırdı. “Lütfen yardım edin!”

Sahanlığın tepesinde beliren Mercedes’in, önündeki manzarayı incelerken yüzünde gergin bir ifade vardı. Ivy tekmeler savuruyor, tırnaklarını bulduğu her yere geçiriyordu; kollarımdan kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyordu. Başım tekrar yüzüme doğru savurduğunda dudaklarıma ve dişlerime çarptı; etimi delmiş, çenemden aşağı kan damlamaya başlamıştı.

“Dur, lanet olası!” Kükreyerek çenesini sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

“Santiago!” diye seslendi Mercedes. “Neler oluyor?”

“Odana dön! Seni ilgilendiren bir şey yok!”

Ivy, “Lütfen!” diye yalvarıyordu Mercedes’e. “Lütfen bunu yapmasına izin verme!”

“Santi –” Ivy’yi merdivenlerden yukarı sürükleyip yatak odama doğru götürürken Mercedes’in sesi kesildi. Peşimizden gelmemişti.

Koridordan aşağı çekerken Ivy ağlamaya başladı. Gücünü topladıktan sonra deli gibi çırpınmaya devam etti. Topukları bacaklarıma, kafası omzuma çarpıyordu. Tırnakları kollarıma batıyordu. Onu bir kez daha uyardığımda, konuşmam sadece şiddetini artırmaya sebep oldu.

Sonunda durdum, dizimi sırtına saplayıp kollarını arkasından kavrarken onu soğuk mermer zeminin üzerine yüzüstü

yatırdım. Kollarını birleştirdiğimde, gömleğimin düğmelerini açıp onu geçici bir bağ olarak kullanırken, bileklerini bir kolla, ayak bileklerini diğer kola bağlayıp ağırlığımla onu yere bastırdım. Onu tekrar ayağa kaldırıp mezbahaya giden bir hayvan gibi koridordan aşağı taşıdığımda elleri bağlı ve güçsüzdü.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi hıçkırarak.

“Ağlamayı. Kes. Lanet. Olası.”

Beni dinlemedi. Yol boyunca, o acınası hıçkırıklarını ve son nefesini verircesine çıkan panik dolu hırıltılarını dinlemek zorunda kaldım. Bu hali bende tuhaf bir etki yarattı ve bundan hiç hoşlanmadım.

“Dur!” diye bağırdım. “Ağlamayı kes!”

Pes etmedi ve sonunda odama ulaşip bedenini yatağa attığımda, üzüntüsü daha da artmış görünüyordu. Dolabıma yönelip ihtiyacım olanı aldığımda hâlâ bağlara karşı mücadele ediyor, kurtulmaya çalışıyordu. Döndüğümde yatağın yarısını geçmişti. Onu ayak bileğinden tutup geriye çektim, kemerimi yüzüne doladım ve başının arkasına sabitlemeden önce dişlerinin arasına sıkıştırdım.

Yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından aşağı süzülürken konuşmaya çalışıyordu. Ama şimdilik en azından sesi boğuk çıkıyordu. Bu iş tamamlandıktan sonra gömleğimin düğümlerini çözüp yerine uzun bir ip geçirdim ve onu tek tek yatak direklerine bağladım. İşim bittiğinde kolları ve bacaklarındaki ipleri çeğiştirerek iyice gerilmesini sağladım. Nefes nefese kalmış, hıçkırıklara boğularak ağlıyordu; hazırlık yapmam gerektiği için ona bir saniyeden fazla bakamadım.

Belki de önce ona ilaç vererek bir süre bayılmasını sağlamalıydım. Böylece her şey çok daha kolay ilerleyebilirdi. Dövme

tabancasını sakladığım çantaya uzanıp Ivy kıvranmaya devam ederken hazırlıklarına başladım.

“Kıpırdama,” dedim. “Yoksa hayal edebileceğinden çok daha fazla acı çekersin.”

Kemeri gevşetip çenesinin altından aşağı doğru kaydırırken gözlerini kapattı; gözyaşları gözlerinin kenarlarına yapışlıyordu.

“Konuşma ve hareket etme,” diye uyardım onu.

Yüzünü kabaca temizledikten sonra çantamdaki dövme şablonunu uygularken avucumla başını yastığa bastırdım. Bana bakıyordu. Gözlerinin yakıcı bir şekilde üzerimde olduğunu hissediyordum.

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken gözlerimi kapatıp mürekkebi hazırlamadan önce hırıltılı bir nefes aldım. İşim bittiğinde, içindeki mücadele bitmiş gibi görünüyordu. O kadar hareketsizdi ki bilincinin yerinde olduğundan emin olmak için kendimi gözlerine bakmaya zorladım.

Göz göze geldiğimizde boğazımda ve göğsümde bir sıkışma hissettim. Bu his beni o kahrolası yangının dumanı gibi içine hapsedip boğuyordu.

“Bunun sebebi sensin!” diye bağırdım. “Bu senin suçun!”

Dövme tabancasını çalıştırıp şablonun üzerinde gezdirmekten önce duyduğum son ses, sessiz bir hıçkırıktı. Tüm vücudu kasılıyor, göğsü hareketsizleşiyor, çenesi geriliyordu.

İğne, dakikalara dönüşen uzun saniyeler boyunca havada asılı kaldı. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Elim hareket etmek için zorlamaya çalıştım. Bunu yapmak zorundaydım. Bunun başka bir yolu yoktu. O benim ölü ruhumun diğer yarısı olacak, sonsuza dek bana bağlanacaktı. İskelet Kraliçem.

Ama iğneyi tenine değdirdiğimde ve mürekkebin ilk

darbesiyle onu işaretlediğimde gözlerine bakmak gibi büyük bir hata yaptım ve orada gördüğüm duyguyla sarsıldım. Düşünmeden geri çekildim ve dövme tabancasını kapatıp fırlatırken bir küfür savurdum.

“Siktir!” Komodinimin üzerindeki şamdanı alıp duvara fırlattım. Çarpma sesi öfkemi dindirmeye yetmedi. Bu hüsranın tedavisi yoktu.

Beni zayıf düşürdüğünü inkâr edemezdim. Bunu kendisi de gördü; lanet olası gözyaşlarının üzerimdeki etkisini gördü.

Yüzümü ona dönerek vücuduna süründüm; elimi boğazına sarıp sıkmaya başladım. Başını şiddetle sallamaya çalışırken tutuşumu daha da sıkılaştırdım.

Kanlı dudaklarımı onunkilere değdirip nefretinin kanıtlarını ağzıma bulaştırırken ciğerlerindeki havayı adeta yok ettim. Dilim dudaklarının arasından geçtiğinde ve boğazındaki tutuşumu gevşettiğimde çığlık attı. Çıkardığı çığlık sesini içime çekerken o da benim ciğerlerimdeki nefesi içine çekti. Açgözlü. Çaresiz. Zehirli.

“Santiago!” diye haykırdı bana karşı.

Ivy bağlarını çekiştirirken ne yapacağını görmek istiyordum, bu yüzden dikkatimi boğazına çevirmeden önce tenini ısırıp hafifçe emerken bileklerinden birini serbest bıraktım. Serbest kalan elini saçlarıma götürdükten sonra çekiştiriyor, kavıyor, adım bir dua gibi tekrarlamaya devam ederken beni daha yakına çekiyordu.

“Teşekkür ederim!” dedi. “Teşekkür ederim!”

Gözlerimi kapattım. Parmakları enseme okşayıp oradaki yara izlerini hissettiğinde ürperdim. Geri çekilmedi. Sanki onları bir şekilde iyileştirmek istiyormuş gibi okşuyordu.

“Ne kadar iğrenç olduklarını söyle,” diye fısıldadım kulağına.

“Hayır.” Sesi titriyordu.

“Aksi mümkün olamaz.” Ona bakmak için geri çekildiğimde, boştaki elini kullanarak beni kendine çekti ve dudaklarımı dudaklarına değdirmeye zorladı.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Altımda bağlı bir halde duruyordu ama bir an sonra onu çözdüm ve kucağında çıplak bir şekilde vücudunun aletimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiğini gördüm. Birbirimize bakıyorduk; bakışlarımız birbirimizden ayrılmıyordu ve nefes nefeseydik. Onu tekrar boğmak için uzandım, çünkü bu çok fazlaydı; bunun yerine kendimi ona yumuşakça dokunurken buldum. Hayranlıkla...

“Lanet olsun!” diye söylendim. “Seni lanet olası yalancı!”

Kalçalarını ona doğru hareket ettirirken aynı anda onu kendime doğru çekiyor, sertçe beceriyordum.

“Hain!”

Güçlü bir itiş daha.

“Zehirli –”

Üzerimde darmadağın bir hale gelirken çığlık atıyor, vücudu benimkinin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyordu; beni boşalmaya zorluyordu. İçine boşaldım. Parmaklarım kalçalarına batıyordu. Dişlerimi köprücük kemiğine geçirdim. Terli, yapış yapış, ateş gibiydik ve bakışlarımı aşağı çevirdiğimde bunun gömleğim üzerimde olmadığı için olduğunu fark ettim. İlk defa gerçek anlamda ten teneydik. Onun ipeksi teni benim pürüzlü, dövmeli tenime değiyordu.

Bakışlarını takip ettiğimde gözlerinin göğsümdeki desenlerin üzerinde gezindiğini gördüm. Avuç içleri dokunmak için yaklaştığında onu durdurmak için hamle yapsam da ellerimi

iterek dokunuşumdan kurtuldu ve dokunmaya devam etti. Parmakları tenimde düzleştirdi, sıcaklığı kimsenin dokunmasına izin vermediğim bir alana kaydırıldı; bunun ne kadar lanet bir karmaşaya dönüştüğünü düşünürken gözlerim kapandı.

“Hamile kalmana ihtiyacım var,” dedim sonunda.

Gözlerimi tekrar açtığımda yüzünde gergin bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Bu senin için bir ölüm kalım meselesi.” Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru atarken iç geçirdim. “Artık mazeret yok, Ivy. Yarın bir doktora görüneceksin. Ve gelecek ay testin pozitif çıkması için dua etsen iyi olur.”

Ne?" diye sordum.

Santiago'nun gözleri benimkilere kilitlenmişti ama bakışlarım, onun gözleri ve dövmelele kaplı paramparça bedeninin arasında gidip geliyor.

Yüz ifadesi yine sertleşmişti. Bir anlığına, hatta birkaç anlığına bana kapalı değildi. Ona bakmama, ona dokunmama izin vermişti. Ve şimdi, neden gölgelerde yaşadığını çok daha net anlıyordum.

Hasarın sadece yüzünde olmadığını biliyordum. Ama vücudundaki yara izleri ve onları kamufle etmeye çalıştığı dövmelele, konuşulmasını istemediğini düşündüğüm bir hikâye anlatıyordu.

"Söylediklerimde ciddi değildim," diye başladım, cevabımı beklemeden. Bunu ona söylemek zorundaydım. Ofisinde geçirdiğimiz geceden beri aklımdaydı.

Midesini bulandırdığımı söylediği geceden beri. Bu düşünce mideme tuhaf bir hissin yerleşmesine neden oldu.

"Ne?" diye sordu, hayatımın onun çocuğuna hamile kalıp kalmayacağıma bağlı olduğunu söylerken kullandığı ses tonuyla. Bana büyük bir tutkuyla yaptığı halde bu kadar duygusuz

görünebilmesi garipti. Kendisinden geriye kalan en karanlık parçalarını bile dokunuşlarına yansıtıyordu.

Bakışlarımı omzundaki derin oyuktan tekrar gözlerine çevirdim. Öfkeli olmadığına yeşil görünüyordlardı.

“Sen deforme olmamışsın. Bunu hiç düşünmedim. Sadece canını yakmak istedim.”

Mürekkebin altından görünen kaşlarının arasındaki kırıksıklık hâlâ beni incelemeye devam ediyordu. “Görünüşüm önemsedğim bir şey değil. Beni incitmedin.”

Bunun ilk kısmı doğru olabilirdi ama son kısmının doğru olmadığından emindim. Aslında biliyordum. Yüzündeki dövme, gövdesini kaplayan dövmeler, kolları, sırtındaki devasa kafatası, mumlar ve loş ışıklar, sürekli içinde yaşadığı gölge... Bunların hepsi, içindeki yara izlerini biraz da olsa gizleyebilmek içindi. En üzücü kısmı da bunları başkalarından değil, kendisinden saklamak için yapıyor olmasıydı.

Beni kucağından indirdikten sonra odayı geçip banyoya gitmek için ayağa kalktı.

İçeri girdiğinde, “Gel!” diye seslendi.

Kalkıp onu takip ederken duşun açıldığını duydum. Kapıda durup karanlık duvarları, mekânı güçlkle aydınlatan aplikleri fark ettim. Duş kabininin dışında cırılçıplak durmuş, içeri girmem için eliyle işaret ediyordu. Geniş taş tezgâhı, iki lavaboyu, tam ortada duran bağımsız taş küveti inceledim.

Eksik olan tek bir şey vardı: ayna.

Beni izliyor, belki de tepkimi bekliyordu. Nedenini sormamı istiyordu. Sormama gerek yoktu. Biliyordum.

Duşa girdiğimde beni takip etti. Ona döndüğümde elini yüzüme götürdü. Çenemi kavradığında bileğini tuttum.

“Yapma.”

Durduğunda gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı.

“Görmek istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun,” dedi alaycı bir sesle.

“İstiyorum, Santiago.”

Sanki isteğimin arkasındaki nedeni düşünüyormuş gibi hemen cevap vermedi. Ama sonra bir kez başını salladı ve daha yakına eğildi; ön kolu duvara dayalı, eli başımın üstünde, gözleri önce gözlerimde, sonra dudaklarımdaydı. Beni tekrar öpeceğini düşündüm; başka bir kanlı öpücük. Ama öpmedi. Ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

“Keyfin bilir.”

Sabunu eline alıp köpürtmeye başladıktan sonra da beni yıkadı. Böyle anlarda o kadar nazikti ki neredeyse şefkatli sayılırdı. Bana karşı her zamanki tavrının o kadar zıttıydı ki kafamı karıştırıyordu.

“Ne demek istiyorsun? Yaşamımın hamile kalıp kalmadığıma bağlı olduğu mu?”

Çenesini sıkmış, bakışları beni temizleme işine odaklanmış durumdaydı.

“Mahkeme, çocuğuma hamile olduğuna inandığı için senin hayatını bağışlıyor.”

“Ne?”

Kendini temizlemeden önce beni yıkamayı bitirdi. Artık onun gibi kokuyordum. Evlendiğimiz gece günah çıkarırken koktuğu gibi. Bana geldiği her gece koktuğu gibi. Yastığına ve çarşaflarına sinen kokuydu bu; hafif, karanlık ve fazlasıyla erkeksi.

Yıkandıktan sonra siyah bir havluya uzandı. Havluyu omuz-

larıma attığında kurulanmaya başladım. Kendisi için de yine siyah bir havlu daha alıp beline bağladı.

Artık kendini benden saklamadan önümde yürürken, sırt kaslarının bir başka kafatası dövmesinin altında hareket edişini izledim.

“Neden kafatasları?” diye sordum. Sanki her santimetresine ölüm dövmesi yaptırmış gibiydi.

Bir külot ve pantolon almak için şifonyerin çekmecesini açarken kaşlarını kaldırdı.

“Vücudunda. Yüzünde,” dedim. “Aile armanızı taşıyorsun.”

“Öyle bir şey değil,” dedi. “Bundan nasıl bu kadar eminsin?” Kaslı omuzlarını ve kollarını sıkıca saran kaşmir bir kazak giydi.

“Seni görüyorum, Santiago. Sanırım seni hep gördüm.”

Sırttı, havluyu almak için bana doğru yürüdü ve havluyu alıp sıkıca sararken beni kendisine doğru çekti. “Öyle mi?”

“Evet.”

“O zaman ne gördüğünü söyle.”

Dudağımı ısırdım, bakışlarımı başka yöne çevirdim; bakışlarım yere fırlattığı dövme tabancasına kaydı. Bu bana cesaret verdi. En azından biraz. Bu cesaretle bakışlarımı onunkilere çevirdim.

“Kendine bakmaya tahammül edemiyorsun. Çirkin olduğunu düşündüğün için bunu yaptığını olduğunu sanmıyorum. Çirkin ya da güzel olmanın umurunda olacağımı hiç düşünmüyorum. Bunlar senin gibi biri için basit şeyler. Bence bunu bir zayıflık olarak görüyorsun. Bence yara izlerini gördüklerinde, onları saklamak için neler yaptığına şahit olduklarında, senin insan olduğunu anlayacaklarından korkuyorsun. Kırılabilir olduğunu. Hepimiz gibi.”

Yutkunurken âdemelması hareket etmiş, çenesinde bir kas kıpırdamıştı. “Psikolojiye bu kadar meraklı olduğunu fark etmemiştim.” Havluyu göğsümde sabitledi ve giyeceği pantolonu almak için arkasını döndü. Ceplerini karıştırıp telefonunu çıkardı.

“Hepsi bu kadar değil.”

“Öyle mi?” diye sordu ekran kilidini açmak için başparmağını kullanarak.

“Hayır.” Cesaretlenerek ona doğru bir adım attım. Elimi koluna koydum ve bana bakması için telefonu kenara ittim.

“Merakla dinliyorum,” dedi yüzünde benimle dalga geçtiğini belli eden bir ifadeyle; öyle olmadığını biliyordum. Haklı olduğumu o da biliyordu ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu.

“Banyonda ya da evde gördüğüm kadarıyla kullanmadığın yatak odaları dışında hiçbir yerde ayna yok, çünkü bence kendi yansımanla karşılaştığında o zayıflığı görüyorsun ve buna tahammül edemiyorsun.”

Gülümsedi. “Sandığın kadar zeki değilsin,” dedi ıslak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken; başımı hafifçe çevirip dövme şablonunu koyduğu tarafı inceledi.

Az da olsa temizlenip temizlenmediğini merak ettim. Tam olarak açıklayamadığım garip bir nedenden ötürü onu görmek istiyordum.

“Yaşadıklarımı hatırlamak için yaptım,” dedi gözlerime bakarak.

Sessiz kalıp daha fazlasını bekledim.

“Bunu, kaybedilen tüm hayatları, ailemin yarısının birkaç dakika içinde yok oluşunu asla unutmamak için yaptım. Bunu, çekip gittiğimde onlara borçlu olduğumu her zaman hatırlayayım diye

yaptım. Onlara olan borcumu asla unutmamak için yaptım. Günü geldiğinde alacağım intikamın sadece onlar için olduğunu...” Parmakları sıkılaştı. “Ve o intikamı alan, benim bu elim olacak.”

Yutkundum, omuzlarımın biraz çöktüğünü hissettim. Birkaç dakika önce hissettiğim şey, benimle sevişirken sahip olduğumuz şey –ki bu tam anlamıyla bir sevişmeydi– yok oldu. Ve ona nefretini hatırlatan bendim.

“Odana git, Ivy.”

Elindeki telefon çaldı. Bakışlarını telefonunu çevirse de açmadı.

“Benim için yalan söyledin,” dedim, Mahkeme’nin hamile olduğumu düşünmesinin tek yolunun onlara kendi ağzıyla hamile olduğumu söylemesi olduğunu hatırlayarak. “Bunu neden yaptın?”

Derin bir nefes alırken yanakları çukurlaştı. “Yaptığın şey Cemiyet’in gözünde ölümle cezalandırılabilir bir suç.”

Dizlerim titriyor, tüylerim ürperiyordu.

“Bir kanun var, bir de bizim kanunumuz.”

“Cemiyet’in kanunu.”

Başını salladı. “Cezan için üç seçenek sunuldu.”

Kalp atışlarım hızlandı.

“Zehirle ölüm. Gayet uygun.”

“Santia –”

“Asılarak ölüm.”

Dizlerimin bağı çözüldüğünde kollarımdan tuttu ve beni yatağında uyuduğum gece oturduğu sandalyeye oturtmak için geriye doğru götürdü.

“Hayatta kalabileceğinden emin olmadığım bir sadakat testi.”

“Nedir o?”

“Bize ihanet edenleri cezalandırma konusunda Mahkeme’nin oldukça ilkel yöntemleri var. Bunu bildiğini düşünüyorum.”

Başımı salladım ama Mahkeme binasının yüksek duvarlarının gizlediği küçük avludaki platformu hatırladım.

“İşkence. Orta Çağ’dan kalma bir şey. Hem de benim şahitliğimde.”

“Ama... Buna izin –” kelimelerim zar zor duyuluyor, avuçlarım terliyor, tırnaklarım titremeyi kontrol altında tutmak için tutunduğum sandalyenin derisini kazıyordu.

“Düşündüğünde bu son yöntemin üç faydasının olduğunu göreceksin. Sana zehri veren kişi ya da kişilerin adını vermeni sağlayacak ve sadakatini teyit edecektir –”

“Bana işkence ederek!”

“Karımın cezalandırılmasına seyirci kalırken Cemiyet’e olan sadakatimi de test edecekler.”

“Ama...”

“Diğer seçeneklerden birini seçmem durumunda, ağzından bir isim almak için gerekli yöntemlerden vazgeçeceklerini sanma.”

Yüzüm bembeyaz görünüyor olmalıydı. Kanımın çekildiğini hissedebiliyor, Santiago’nun beni izlediğini görüyordum.

“Ama bildiğin gibi, Cemiyet içinde bir konumum var.” Karanlık bir gülümseme sunarken parmak uçlarını yüzümün şablonlu tarafına değdirdi. “Suçun bana karşı olduğundan, kocan olarak alternatif bir ceza önerdim.”

“Dövme.”

Santiago başını salladı. Telefonu bir kez daha çaldı ve sözünü kesti. “Vârisimi taşıdığın gerçeğini göz önünde bulundurarak...”

“Ama ben...”

“Biliyorum.”

“Hayatımı kurtarmak için yalan söyledin.”

Gözleri tekrar kısıldı. Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Bunu bencilce nedenlerden dolayı yaptım, Ivy. Sakın aldanma.”

“Ya hamile kalmazsam?”

Bir anlığına, çok kısa bir anlığına gözlerimi kapatıp ona yaslandım ve beni tutmasına, kucaklamasına, bu güvenlik yanılsamasına teslim oldum. Bu kadarına hakkım vardı, değil mi? En azından bu kadarım yaşayabilirdim.

Beni az önce seviştiğimiz yatağa yatırdı. Hâlâ biz kokuyordu.

“Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa açıklamama izin ver. Eğer hamile kalmazsan, onların cezası geçerli olacak. Benimkini kabul etmeyecekler.”

“Yalan söylediğini anlarılarsa ne olacak?”

Bir an sessiz kaldı. “Bir hesaplaşma olacağından eminim ama ben yaşamaya devam edeceğim.”

“Ben öleceğim.” Bu kısmı hayal etmek istemiyordum. “Ve sen benim yüzümden cezalandırılacaksın. Yani, eğer hamile kalmazsam.”

Cevap vermedi, vermesine de ihtiyacım yoktu.

“Ve dövme... Yüzüme o dövmeyi yapacaksın. Yine de yapacaksın.” Bu bir soru değildi. Var olmayan hamilelik beni ya da onu bundan kurtaramazdı. Cezayı çekmek zorundaydım. O da çekecekti.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Santiago perişan bir halde, sesi görünüşünden daha perişan çıkmıştı.

Duygularımı ve gözyaşlarımı kontrol edemiyordum. Denemiyordum bile. Çünkü lanetlenmişim. İkimiz de lanetlenmiştik.

Odama döndüğümde banyo aynasının loş ışığında yüzümü inceledim. Şablon dağılmıştı ama tamamen yok olmamıştı. Onunkine benzese de tuhaf bir şekilde daha kadınsıydı.

Tuhaf bir şekilde güzel görünüyordu. Onunki gibi.

Onun gibi.

Arkamı döndüğümde tezgâhı kavrayan ellerimin tutuşunu sıkılaştırdım. Böyle düşünmem yanlıştı. O benim düşmanım olmasa da ben onun düşmanıydim. Benden nefret ediyordu.

Ancak bencilliği gibi basit bir mazereti olsa da beni kurtarmak için Mahkeme'ye yalan söylemişti. Vârislerini dünyaya getirmem ya da bana kendi elleriyle işkence etmek için değil. Bunun doğru olduğuna inanmıyordum. Çünkü güzellik ve çirkinlik onun için ne kadar basit kavramlarsa, bu da o kadar basitti. Birbirimize bağlıydık. Aramızda *bir şey* vardı. Ve ne kadar gaddar olduğunu kanıtlamaya çalışsa da o da bir insandı.

Bakışlarımı tekrar aynaya çevirerek yüzümün şablonlu tarafındaki saçları geriye doğru taradım ve elmacık kemiğimin

üstündeki tek noktaya dokundum. Bunu yıkayarak çıkaramayacaktım. Tuhaf bir şekilde buna seviniyordum.

Ama şu anda düşünmem gereken daha önemli konular vardı. Farklı şeyler düşünecek vaktim yoktu. Durumu romantikleştirmenin sırası değildi. Belki de bu bir hediye idi. Nerede olduğumu hatırlamam, kiminle uğraştığımı unutmamam için atılan bir tokat. Ve sadece kocamı kastetmiyordum.

Yüzümü ovuşturarak yatak odamın penceresine döndüm. Doktorun güneş ışığına ihtiyacım olduğunu söylemesiyle penceredeki tahtalar sökülmişti. Perdeyi itip uzaklara, hâlâ karanlık olan geceye baktım. Fazla zamanım yoktu.

Yatak odamın kapısı kilitli olmasa da Antonia ve diğerlerinin yattığından emin olana kadar beklemeye karar verdim.

Mercedes gitmişti. Antonia'nın Santiago'ya Mercedes'in geceyi bir arkadaşıyla geçireceğini söylediğini duymuştum. Antonia bu arkadaşın bir kadın olduğunu belirtmiş olsa da Santiago hangi arkadaş olduğunu öğrendiğinde pek memnun görünmemişti. Sanırım rütbesi göz önüne alındığında, Mercedes için bile olsa kurallar geçerliydi. Evlenene kadar bakire kalması gerekiyordu.

Santiago saatler önce beni odama geri götürdüğünden beri ortalıkta görünmemişti. Onu meşgul eden şey her neyse, biraz acil ya da en azından dikkatini dağıtacak kadar önemli görünüyordu. Acaba yatak odasında konuşurken sürekli reddettiği aramalarla bir ilgisi var mıydı?

Tamamen yalnız olduğuma emin olduğumda koridora çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Bir telefon bulmalı ve Abel'i aramalıydım. Çünkü doktor yarın –yani bugün– beni muayene ettiğinde, kan tahlili yaparsa ya da hormon seviyelerimde bir

anormallik fark ederse neden hamile kalamadığımı anlayacaktır.

Santiago'nun bunu duyduğunda ne yapacağını hayal bile edemiyordum.

Ona gerçeği söyleyebilir miydim? O zaman bana kızmazdı. Olmazdı. Aslında olabilirdi de. Bilmiyordum. Her şey ortaya çıktıktan sonra ne olacağını bilmiyordum. Abel'a ne yapardı?

Yalınayaktım ve bikiimin üzerine bir pelüş bornoz giymiştim. Dolabımın kilidi açıktı. Eğer karşılaşırsak, doktorun talimatını yerine getirip havuzu kullanacağımı söyleyecektim.

İlk olarak mutfağa girdim; temizlikçilerden birinin cep telefonunu orada bırakmış olma ihtimaline tutunuyordum. Hem evde yaşıyanların hem de diğerlerinin evin her yerinde telefonlarını kullandıklarını görmüştüm.

Sobanın üzerindeki lamba yanıyordu ve bu lambayla bahçedeki büyük pencereden sızan ışık arasında çekmecelerin her birini kontrol ediyordum. Mümkün olduğuunca her yeri kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. Oturma odasına girip orayı da kontrol ettim. Daha önce telefona ihtiyaç duymamıştım, bu yüzden karşılaşmadığım bir sabit hat olması mümkündü. Gardıroba, antika sehparın çekmecelerine baktım; kimsenin çaldığını duymadığım yaldızlı piyanoyu incelemek için durakladım.

Odadan çıkıp bakışlarımı kütüphaneye, Santiago'nun çalışma odasına giden koridora çevirdim. Orada daha önce bir telefon görmemiştim ve beni bir daha orada yakalarsa öldüreceğinden emindim. Alt katta bulunan diğer odaları, yemek odasını, daha küçük olan oturma odasını ve doktorla birlikte bulunduğum büyük odayı aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Geniş salonun ortasına doğru yürüyerek kaçırdığım bir yer olup olmadığını kontrol etmek için tekrar bakındım. Üst kattaki yatak odaları kilitliydi ve açık olan varsa da kullanılmıyordu. Dolaşmak için iznimi aldığımda kilitli olmadığını bildiğim her odaya bakmıştım.

Yemek odasına girdiğimizde burada yemek yediğimiz geceyi hatırladım. Tam olarak Santiago'nun durduğu yerde, bahçeye bakarken çok ciddi ve düşünceli görüldüğü yerde, pencerenin önünde duruyordum. Camda incelediği şeyin bahçe değil de kendi yansıması olup olmadığını merak ediyordum.

İçki dolabına doğru yürüyüp kapakları açtım ve şişeleri karıştırdım; ne bulmayı umduğumdan emin bile değildim. İçtiği viski şişesini gördüğümde açıp kokladım. Bu, ofisine sinmiş olan o kokuydu.

Şişeyi yerine koyduktan sonra çekmeceyi açmak için eğildim.

“Ne yapıyorsun?”

Sıçrayıp başımı yukarıdaki rafa çarptıktan sonra doğrulup Santiago'yla yüzleşmek için döndüm. Onu nasıl duymamıştım?

“Ben... Hiçbir şey.” Suçluluğumu gizlemek istercesine ellerimi arkama saklamadan önce çekmeceyi ve dolap kapaklarını kapattım. Ona bakmakta güçlük çekiyordum.

Ona gerçeği söyle. Şimdi.

Bakışlarını dolaba çevirdi. Saçlarındaki ve omuzlarındaki yağmur damlalarını fark ettim. Eve yeni gelmiş olmalıydı.

“Benimle gel, Ivy,” dedi beni beklemeden, çalışma odasına gideceğini bildiğim koridora doğru yöneldiğinde. Takip ettiğimden emin olmak için arkasına bakmadı; peşinden gideceğimden emindi.

Bir anahtarla kilidi açtıktan sonra kapıyı ardına kadar açtı. İçeri girmemi bekledikten sonra kapıyı arkamdan kapattı.

“Otur,” diye emretti, masanın arkasına geçip klavyedeki bazı tuşlara basarken; buraya son gelişimde oturduğum sandalyenin arkasına dokundu.

Bana o görüntüleri tekrar mı izletecekti? Bana benzeyen ama başka biri olan kadını. İzlemek istemediğimi söylemek için ağzımı açacakken masanın kenarındaki bir kâğıt yığınının altındaki mektuplar dikkatimi çekti. El yazısını tanıyarak yaklaştım.

“Dokunma,” dedi işinden başını bile kaldırmadan; anında elimi çektim.

“Bunlar benim mi?” diye sordum, sol üst köşede Evangeline’nin adını görerek. “Kız kardeşimden.”

Aynı anda birbirimize baktık.

“Onları açtın mı? Kaç tane var? Ne zaman geldiler?”

“Babanın zehirlenmesiyle bir alakan var mı?”

Cümlemin geri kalanı boğazımda düğümlendi. “Be-ben... Ne?”

Uzun bir süre beni inceledikten sonra başını sallayıp dikkatini tekrar önündeki klavyeye verdi ve bir an sonra bana çok benzeyen o kadını öpüşünü izlediğim ekranlar canlandı.

O zamana kadar tuzağa düşürüldüğümün farkında değildim. Kocamın hayatına kastetmek için bir silah olarak kullanıldım. Kadın tıpkı benim gibi giyinmişti. Bunu daha önce de bir şekilde biliyordum ama sanki gerçek yüzüme yeni çarpmış gibi ürperdim: O gece ne giyeceğimi başka kim bilebilirdi ki?

Ekranlara bakıyorduk ama görüntüler o geceye ait değildi. Gördüklerim evin çeşitli odalarına ait görüntülerdi. Mutfak. Oturma odası. Yemek odası. Yatak odam.

Odalarda dolaştığım anların kaydıydı bu. Tabii kendi yatak odam hariç her odada görüntüm vardı. Oda boştu ve diğerleri kadar suçlayıcıydı; çünkü Santiago beni yemek odasında aniden korkutup kafamı dolaba çarpana kadar her çekmeceyi, her dolabı, her köşeyi karışmıştım.

Monitörleri kapattıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

“Bana tam olarak ne aradığını söylemek ister misin?”

Ona baktım. Tanrım! Benim hakkımda neler düşünüyor olmalıydı? Gecenin karanlığına sığınan bir hırsız mı? İnsanları zehirleyen bir hain mi? Kız kardeşimin mektuplarını benden saklamasına neden şaşıırıyordum ki? Onu öldürmeye çalıştığımı düşünüyordu. Buna gerçekten inandığı için onu suçlayabilir miydim?

Bunun ağırlığı tokat gibi yüzüme çarptı.

Başımı salladım ve az önce yüzümü incelediği gibi dikkatle onun yüzünü inceledim. Gördüğüm şey önceki gibi saf nefretten ibaret değildi. Orada bir teslimiyet, köklü bir üzüntü vardı.

Onu öldürmeye çalıştığımı düşünüyor olsa da hayatımı kurtarmak için yalan söylemişti.

Hayatımı kurtarması mümkün müydü? Hamile olmadığımı anladıklarında ne olacaktı? Beni asarlar mıydı?

Tanrım! Kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Bir de benim yüzümden ona olacaklar vardı. Ya durumu hakkında yanılıyorsa? Er ya da geç geleceğini bildiği hesaplaşma ne olacaktı?

“Sana söylemem gereken bir şey var, Santiago.”

Sessiz kalmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bu odada, bu evde iri bir gölge gibiydi. En kötüsüne hazırды. Acaba hep en kötüsünü mü bekliyordu? Ailesine, kendisine olanlardan sonra belki de bildiği tek yol buydu.

“Gelecek ay hamile kalamayacağım. Ya da muhtemelen sonraki aylarda da. Bilmiyorum...”

Çenesi kasıldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Abel’in beni doktora götürdüğü gün, bana bir iğne yapıldı. Vitamin olduğunu söylediler,” diye başladı, kollarını iki yana açmış, ellerini yumruk yapmış, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. “Ama gerçeği bilseydim bile bunu durdurabileceğimi sanmıyorum.”

Yutkundüğünü duydum.

“Gala günü eve geldiğinde bana bunun bir doğum kontrol iğnesi olduğunu söyledi.”

Sandalyemin kenarlarını kavrayıp onun tepkisini bekliyordum, kalbim göğüs kafesimi delip çıkacakmış gibi atıyordu.

“Doğum kontrol iğnesi,” diye tekrarlarken, sanki anlamını çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Yutkunup başımı salladım. O *canavarın* bebeğine sahip olmak istemediğim kısmını atladım, çünkü dünyamızdaki gerçek canavarların kim olduğunu merak etmeye başlamıştım.

“Özür dilerim...”

İfadesi değişmedi; ağzı gergin, çenesi kasılmıştı. Ellerini yumruklara dönüştürmüştü.

Bana tam anlamıyla bakmıyordu. En azından ilk başta, çünkü gözleri nihayet bana odaklandığında, içindeki bakış tüm bedenime bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

“Bunun için üzülecek olan sen değilsin.” Saatine baktı. “Odana git ve çıkabileceğini söyleyene kadar dışarı çıkma.”

“Tamam,” diyerek, rahatlamış bir şekilde ayağa kalktım. “Mektupları alabilir miyim? Lütfen?”

Bir kez başını salladı ve mektupları almak için uzandım ama

kâğıt yığını kenara koyarken elini elimin üzerine koyarak uzaklaşmamı engelledi.

Başımı kaldırıp ona baktım.

Bornozumu işaret ederek, “Yalnız yüzmeyeceksin,” dedi.

“Neden olmasın? Ama doktor dedi ki –”

“Yalnız yüzmeyeceksin. Sadece Mercedes’le ya da benimle yüzebilirsin.”

“Neden?”

“Havuzda krizlerinden birini geçirmeni istemiyorum.”

Onu incelerken dudağımın iç kısmını ısırdım. Günler önce, beni boğulmuş halde bulmasının onu mutlu edeceğinden emin olduğumu söylerdim. Bu onun tüm eğlencesini bozardı. Ama bir şekilde artık uymuyordu.

“Korumalar da olmayacak. Sana bakmalarını istemiyorum. Sadece ben ya da Mercedes. Anladın mı?”

“Evet,” dedim, Gala’daki elbisemi ve Mercedes’i düşünürken.

Beni bıraktığında mektup yığınına uzandım. “Santiago –”

“Odana git, Ivy,” diyerek konuşmama izin vermeden cep telefonundan bir numara çevirdi.

“Abel’a ne yapacaksın?” diye sordum, cevap vermeyeceğini bilerek.

Bana baktıktan sonra başını yana eğip ayağa kalktı. Geriye doğru bir adım attım, çünkü aramızda masa olmasına rağmen şu anda korkunç görünüyordu.

Santiago sırtıttı. “Endişelenmem gereken başka şeyler var, değil mi? Canını kurtarmak gibi. Benimle ya da Mahkeme’yle ilişkisini kesmiş değilsin. Bize hâlâ bir isim borçlusun. En azından başlangıç olarak.”

“Ben sadece –”

“Odana git,” diye tekrarlarlarken sesi neredeyse sakindi ama bu tonu tanıyordum. Altında bastırılmaya çalışılan bir öfke gizliydi. “Şimdi.”

Bakışlarımı indirerek başımı salladım ve aceleyle uzaklaştım.

SANTIAGO

Aç şu lanet kapıyı, Chambers!” Yumruğum ağır ahşaba çarparken öfkemle kapının çerçevesi sarsıldı. “Bütün gece benden kaçamazsın!”

Saat sabahın dördünü çoktan geçmişti ama o herifin içeride bir yerlerde gizlendiğini biliyordum.

“Açmamı ister misiniz, efendim?” dedi Marco omuz silkerek. Onay verdiğim anda vücudunu bir koçbaşı olarak kullanmaya hazır olduğunu gösterdi.

İşleri olabildiğince dağınıklık yaratmadan yapmayı tercih ediyordum. Şimdiden köpekler havlamaya başlamıştı bile. Komşu evin ışığı yandı ve ardından perdeleri hareket etti. En azından bir casus gözün varlığımızdan haberdar olma ihtimali vardı ve bu gece ellerimde Chambers’ın kanı olmadan buradan ayrılmaya niyetim olmadığını düşünürsek, bu bir sorun olabilirdi.

İçeride bir yaşam belirtisi bekleyerek bir an daha bekledim ama hiçbir şey olmayınca Marco’ya işaret ettim. Evin yan tarafına doğru ilerlediğimizde her birimizin rahatlıkla sığabileceği büyüklükte bir pencere bulduk.

Marco ceketini çıkarıp beni geri çağırdığında dirseğimi camdan içeri atmaya hazırdım.

“Ben hallederim, patron.”

Kolunu ceketin içine sokup pencereye doğru itti ve camı bir füzeyle patlatılmış gibi paramparça etti. Sonra devasa bedenini içeri itti ve benim arkasından gidebilmem için yolu açtı.

İstila ettiğimiz yer, doktorun ofis olarak kullandığı odaydı. Buraya daha önce hiç girmemiş olsam da hemen bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Burası çok temizdi. Çok... boştu. Dosya dolabını açmak için eğildiğimde boş olduğunu gördüm. Hızla etrafımı taradığımda aynı şeyin masası için de geçerli olduğunu fark ettim. Tek bir evrak bile yoktu. Adına düzenlenmiş bir fatura bile bulamadım.

“Kahretsin!” Çekmeceleri kapatıp etrafıma bakındım.

Bu durum beni umduğum gibi hızlı bir şekilde çözüme kavuşturmamıştı. Marco kapıyı açarak koridoru geçti; o fuayeye yönelirken ben de oturma alanına doğru ilerledim. Burası klima en üst seviyede çalışıyormuşçasına buz gibiydi ve kimsenin bu soğukta rahatça yaşamasına imkân yoktu.

“İhtiyacın olduğunda seslen, patron,” diye fısıldadı Marco üst katta kaybolurken.

Köşeyi döndüğümde cilalı deri ayakkabılarım kırık cam parçalarının üzerinde çitirdarken, bir vazanın parçalarını gördüğümde durakladım. Bu, Chambers'ın buradan ayrılmak için acele ettiğinin ilk işaretiydi. Birisi geleceğimi söyleyip onu uyarmış olmalıydı. Vâris sahibi olmama engel olduğu için asla affedilmeyeceğini biliyordu. Elimdeki tek mantıklı açıklama buydu. En azından kanepenin altında bir gölge görene kadar...

Sessizce yaklaşarak, tabancamın ağırlığı omuz kılıfımda ağırlaşırken lambayı yakıp hareket etmesini bekledim. Ancak birkaç nefesten sonra, altında saklanan bedeninin hiçbir yere gitmediği anlaşıldı. Üniformayı incelediğimde kaslarının sertliği soğuk havaya bir açıklama getirdi. Chambers'ın hizmetçisini kanepenin altına her kim tıktıysa, çürümenin kokusunu ortadan kaldırmaya çalışmak için de klimayı açmıştı.

"Tanrım!" diye homurdandı Marco, yanımda belirip cesedi incelerken.

Ayakkabımla kanepeyi geriye doğru ittiğimde Marco cesedi ters çevirdi. Kan yoktu ama boğazındaki morluktan boğulmuş olarak öldüğü anlaşılıyordu. Bu da beni hemen Chambers'ın yapıp yapmadığı konusunda şüpheye düşürdü. Boğulma, hızlı ve kolay bir ölüm şekli değildi. Güç, kuvvet ve dayanıklılık gerektirirdi. Bunu yapan kişi fiziksel olarak zinde ve yaşam mücadelesi verirken kurbanının boğazını beş dakikaya kadar sıkabilecek biri olmalıydı. Chambers'ın bu kadar uzun süre yapabileceği tek şey ağzına hamburger tıkmaktı.

"Evde herhangi bir iz var mı?" diye sordum Marco'ya.

"Yok," diye cevap verdi Marco. "Üst kat temiz. Tüm kıyafetleri burada. Kişisel eşyalarına dokunmamış. Eğer tek başına kaçtıysa, her şeyi geride bırakmış olmalı."

Bir elimi saçlarımda gezdirip iç geçirdim. Chambers'ın kendi isteğiyle gitmediğinden emindim. Hayattaki maddi konforuna onları geride bırakamayacak kadar düşküncü. Bu durumda ihanet kokan bir şeyler vardı ve bunun arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyecektim.

"Mahkeme sekreterini ara," dedim. "Bu adresteki cesedin kaldırılmasını istediğimizi bildir. Burayı son bir kez daha ta-

ramanı ve ceset alındıktan sonra da ateşe vermeni istiyorum.”

“Anlaşıldı, patron,” diyerek başını salladı.

“Hallolunca beni ara.”

“Dominus et Deus.”¹ Abel, Moreno ailesinin evinin kapısını açarken eğildi, sesi keyifli olsa da yüzünde gergin bir ifade vardı. “Ziyaretini neye borçluyum Santiago?”

“Saçmalamayı kes!” Onu yakasından tutup tırabzana çarptığımda gözleri irileşti; sustalı bıçağım boğazına değiyordu. “Ne yaptığımı biliyorum!”

“Lütfen bu akşam sizi buraya hangi suçun getirdiğini söyleyin,” dedi. “Çünkü ben bilmiyorum.”

“İki kelime,” dedim öfkeyle. “Doğum kontrolü.”

“Siktiğimin Ivy’si!” diye homurdandı. “Sana her ne söylediye se hepsi yalan.”

“Benimle oyun onama, seni bok parçası!” Bıçağım derisini çiziyor, parmaklarımın üzerinden kan akıyordu. “Chambers’ın evinden geliyorum. Kaçtığını biliyorum. Belli ki birileri onun kıcım kurtarmaya çalışıyordu.”

“Chambers mı?” diye tekrarladı Abel. “Bu konuda hiçbir bilgim yok.”

Bıçağı daha derine saplayıp derisini keserken gözlerimi kısıtım. Abel öfkeyle tıslıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor ama kurtulamayacağını biliyordu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Benden kaçması imkânsızdı.

“Peki ya Holton? O da mı ortadan kaybolacak?”

1 Latince her şeye gücü yeten, Tanrı’nın veryüzündeki temsilcisi anlamına gelmektedir. -e.n.

“Hiçbir bilgim yok,” dedi dişlerini sıkarak. “Holton’ın ne alakası var?”

“Bu oynadığın tehlikeli bir oyun,” dedim ona. “Hayatına değer verip vermediğini sorgulamama neden oluyor. Kardeşlerinin hayatlarından bahsetmeme gerek bile yok. Annenin. Babanın. Benim çatımın altında yaşadığını hatırlatmam gereken kız kardeşinin.”

Çenesi gerildi ama kararlılığı değişmedi.

“Karıma doğum kontrol iğnesi enjekte etmenin hangi amaca hizmet ettiğini söyle,” dedim. “Onun hayatını bu şekilde riske atmanın kime ne faydası dokundu?”

“Chambers’la yaptığı anlaşma her neyse, ikisi arasında yapıldı,” diye cevap verdi. “O lanet olası kız asla ona söyleneni yapmaz. Doğum kontrolü hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden asıl dikkat edilmesi gereken kişi karındır. Tabii ona güvenmediğin için gecenin bir yarısı kendini burada bulduğunu tahmin ediyorum, doğru değil mi? Sürekli yalan söyleyen birine güvenmek zor. Kısa bir süre önce seni öldürmeye çalışan birinden bahsediyoruz.”

Acı sözleri öfkemi körüklese de haklı olduğunu inkâr edemezdim. Ivy miydi? Chambers’la doğum kontrolüyle ilgili gerçekten anlaşma yapmış mıydı? Zehri almasına yardım eden de o muydu?

Abel tereddüt ettiğimi gördü. Dudaklarının kıpırdanışı ve gözlerindeki eğlenceli ifade, kız kardeşinin ihanetinin hâlâ taze olan yarasına tuz basıyordu ve bunun farkındaydı.

“Şu anda seni bir kulağından diğerine kadar kesmemem için bana mantıklı bir sebep söyle.” Abel gözlerini kırpmadan bana bakarken bıçağım daha da derine indi; keskin uç, et katmanlarını kesiyordu. Duygusuz görünüyordu ve hayatı için yalvara-

cağından emindim. Ama bunun yerine benim fark edemediğim bir şeyin farkındaymış gibi görünüyordu.

“Beni öldüremezsın.” Uzanıp parmaklarını bıçağın etrafına dolayıp boğazından çekip çıkarırken kendini yaralamış, elimden kurtulmaya çalışıyordu. “Ivy’yi öldürmeyeceksin. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Seni öldürmeye çalıştı ve hâlâ hayatta. Bunun tek bir mantıklı açıklaması var: Ivy senin düşüncelerini ele geçirmiş durumda.”

Başını sallarken göğsünden yakıcı bir kahkaha yükseldi. “İnsan duyguları ne kadar da zayıf, değil mi Santiago? Senin bu konuda yetenekli olduğunu düşünmüyordum ama anlaşılan sevgi makinelerine bile öğretilabiliyor.”

“Sevginin bununla hiçbir ilgisi yok.” Kelimeleri dişlerimi sıkarak söyledim.

“O zaman neden seni aptalca bir göreve göndermesine izin verdin?” diye sordu meydan okurcasına. “Cevaplarını zaten evde bulmuş olmana rağmen, şehrin her yerinde onları arıyorsun. Bu doğum kontrolünün karının planı olduğunu kabul etmek istemiyorsun. Çocuklarını taşıyacağı fikrine katlanamadığını görmek istemiyorsun. *Bir canavarın bebeği*, sanırım kullandığı ifade buydu. Belki de bunu ona sorman gerekiyordur.”

“Ivy bu konuda yalan söylemiyor.”

Söylediğim cümleye inandığımdan bile emin değildim. Abel lanet olası bir pire olabilirdi ama geçerli bir gözlemi vardı ve durum çok açıktı: Ivy düşüncelerimi ele geçirmişti. Bana söylediklerine bir kez daha inanıp gerçeği öğrenmek için buraya gelmiştim. Oysa gerçekleri onun ağzından zorla almam gerekirdi. Neden bu konuda ona hesap sormamıştım? Son olaylardan sonra onun söylediklerinin doğru olabileceğini nasıl düşünürdüm?

“Bana öyle geliyor ki kendi evindeki tüm hainleri henüz bulamadın,” dedi Abel karanlık bir sesle.

Gözlerim bir kez daha onunkilerle buluşurken, “Hangi hainlerden bahsediyorsun?” diye sordum.

Söyleyeceğı şey onu derinden yaralıyormuş gibi iç geçirdi. “O gece sürdüğü ruju kız kardeşime sana çok yakın birinin verdiğini duydum. Eminim adını söylememe gerek bile yoktur. Kim olduğunu zaten biliyorsun.”

Damarlarımdaki kan kaynama noktasına ulaşmış, beni içten dışa yakıyordu. Söylediklerini yüksek sesle dile getirdiğı için bile onu öldürmeliydim ama içimde karanlık bir düşünce filizlenmeye başladı: O gece Ivy’yi Gala’ya hazırlayan kişi Mercedes’ti. Kıyafetlerini o almış, makyajını da o yapmıştı. Abel bunu nereden bilebilirdi? Orada değildi.

Parmaklarım sustalı bıçağımın etrafında bembeyaz olmuş bir şekilde onu incelerken, son darbesinin ardından onu bıçaklamanın olası sonuçlarını düşünüyordum.

“İzlerini örtmeye çalışıyordu. Bana inanmıyorsan kendin sor. Ben sadece kimsenin yüzüne söylemeye cesaret edemediğı ama arkasını döndüğünde herkesin fısıldadığı şeyi söylüyorum. Sonunda birinin sana gerçeğı söylemesinin adil olduğu fikrindeyim.”

SANTIAGO

Mercedes nerede?”
Antonia irkildi, mutfakta önünü kestiğimde neredeyse elindeki tepsiyi düşürüyordu. Bana hayalet görmüş gibi baktığında sabah olduğunun ve evin iyi aydınlatılmış alanlarından birinde bulunduğumun bilincindeydim. Ama şu anda düşüncelerimde kibir için yer yoktu.

“Henüz eve gelmedi,” diye cevap verdi sessizce. “Geldiğimde sana haber vermemi ister misin?”

“Evet.”

Sanki söylemek istediği bir şey varmış ama nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Ne oldu, Antonia?”

“Uyuyacak mısınız, efendim?”

Ses tonundaki kararsızlığa anlam veremiyordum. Bu yaşlı kadın, karşısındaki kaba canavara bakarken nasıl bu kadar şefkatli olabiliyordu?

“Yakın zamanda uyumaya niyetim yok,” dedim ona. “Ama uyuyakalırsam beni uyandırması için Marco’yu da yanına al. Her ihtimale karşı.”

Hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Size yiyecek bir şeyler getirmemi ister misiniz?"

"Şu anda istemiyorum, teşekkürler." Huzursuzca kıpırdandım. "Bayan De La Rosa... Ivy kahvaltısını yaptı mı?"

"Yaptı, efendim."

"Teşekkürler, Antonia. Hepsi bu kadar."

Döndüm ve koridordan geçip merdivenlerden çıkarak Ivy'nin yatak odasına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda dudaklarından küçük bir nefes kaçtı ve beni bu saatte etrafta dolaşırken bulduğu için şaşkın görünüyordu.

"Santiago?" Yüzümdeki karmaşık ifadenin ardındaki anlamı çözmeye çalışırken sesine endişe karışıyordu.

"Bilmem gerek." Kapıyı arkamdan kapatıp kendimi onunla birlikte odaya hapsettim.

Gözleri önce önünde durduğum kapıya sonra da bedenime kaydı. Sanki seçeneklerini gözden geçiriyormuş gibi görünse de hiçbir seçeneği olmadığını kabul etmişti.

"Neyi bilmen gerek?" diye sordu dikkatle.

"Suç ortağının adını öğrenmek istiyorum," diye homurdanarak ona doğru bir adım attım. "Sana zehri kim verdi, Ivy?"

Keskin bir nefes alıp başını salladı. "Sana bir isim vermem imkânsız, çünkü seni zehirleyen o kadın ben değildim."

İfadesindeki üslup kafamı karıştırıyor, beni çileden çıkarıyordu.

"Oyun oynamıyoruz!" Onu kollarından tutup sürükledikten sonra yüzünü sıkıca kavradım. "Ya adını vereceksin ya da seni öldürecekler. Bu kadar basit, Ivy. Eminim lanet olası bir Moreno bile bu kadarını anlayabilecek bir zekâyâ sahiptir."

"Benimle aptalmışım gibi konuşmayı bırak." Avuçlarını göğ-

süme bastırarak beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. “Aileme duyduğun nefretten gözü dönmüş olan sensin ve sana doğruyu söylediğimi anlayamıyorsun.”

“Doğruyu mu?” Sözlerini karanlık bir sesle tekrarladım. “Bu eve adım attığın günden beri sürekli söylediğin yalanların arasında gerçeği nasıl bulabilirim ki?”

“Ben yapmadım!” diye bağırdı, beni tüm gücüyle iterek.

Kollarını tutup arkasına sabitledim ve bedeni duvara çarpana kadar onu geriye doğru ittim. Duvara çarptığında nefesi ciğerlerini homurtuyla terk etti ve vücudumu saran öfkeye rağmen ona o kadar sert davranıyordum ki itirafını bir kenara bırakmak istiyordum.

“Söyle bana!” Soğuk parmaklarımı boğazına dolayarak sıktım. “Sana zehri kim verdi?”

“Hiç kimse!” diye bağırdı. “Çünkü ben yapmadım!”

“Lanet olsun!” Dudaklarım dudaklarının üzerinde geziniyor, nefesim teninde dolaşıyordu. “Onlara bir isim vermezsek seni öldürecekler. Bunun nesini anlamıyorsun? Bunun başka bir yolu yok. Kendi canını kurtarmak için hainin kim olduğunu söylemelisin. Tek çare bu.”

“Yapamam...” Hırıltılı sesler çıkarıyor, direnmeye çalışıyordu. “Bana istediğin kadar işkence edebilirsin, sana bilmediğim bir bilgiyi veremem.”

“Chambers mıydı?”

“Chambers mı?” diye tekrarladı gözlerini kısarak. “Gerçekten o hasta herifle işbirliği yapacağımı mı düşünüyorsun? Bana yaptığını biliyorsun.”

“O zaman Colette.”

Güldü.

“Tanrım, bazen gerçekten inanılmaz derecede paranoyak olduğunun farkında mısın?”

Son isim dudaklarımdan boğuk bir fısıltıyla çıktı. “Mercedes?”

Yüz ifadesi donuklaştı ve anlam veremediğim bir hüzünle bana bakarken parmaklarımı boğazından uzaklaştırdım.

“Çok yalnız olmalısın,” diye cevap verdi usulca. “Etrafındaki insanlara güvenmiyorsun. Herkesi düşman olarak görüyorsun. Kendi kardeşini bile.”

“Söyle...” Ona doğru baskı yaparken sesim çatallaştı. Ivy bir elini arkasından kurtarmayı başardı. Tırnaklarını tenime geçirmek ya da çırpınmak yerine yüzümü okşamak için uzandı. Dövmenin altındaki yara izlerini görebildiğinden emindim.

“Yapma,” dedim ama onu durdurmak istemiyordum.

Gözlerimi kapatarak bana dokunmasına izin verdim; kendi kendime buna her an bir son verebileceğimi söylüyordum. Bir saniye sonra. Ama yapmadım. Parmaklarıyla beni keşfediyor, pürüzlü, gergin derimin üzerinde geziniyordu; parmak uçlarıyla kafatasımın çizgilerini takip ediyordu.

“Sandığın gibi bir canavar değilsin,” diye fısıldadı.

Elini tutup uzaklaştırmaya çalışırken gözlerim sertçe açıldı. “Ne yaptığını biliyorum.”

“Her zaman.” Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşti. “Herkesin ne yaptığını her zaman biliyorsun. Hepsi art niyetli. Yalanlarla ve kötü amaçlarla dolular. Öyle değil mi, Santiago? Kimseye güven olmaz. Kendi kız kardeşine bile.”

“Ruju sana verdi mi, vermedi mi?” diye sordum.

“Tabii ki verdi,” dedi Ivy iç geçirerek. “Ama ruju bana vermiş olması önemli değil, çünkü görüntülerdeki kadın başka biri.

Benim gibi giyinmiş biri. O gece benim gibi görünmek isteyen biri.”

“Mantıklı,” diye mırıldandım. “Ama hiç inandırıcı değil.”

“Tanrım, sen tam bir –”

Şiddetli bir öpücükle sözünü kestim ve dudaklarını keşfetmek için başını geriye doğru eğdim. Ivy bir an donup kalsa da öpücüğüme karşılık vererek beni şaşırttı. Birbirine zarar veren iki vahşi yaratık olsak da aramızdaki bu zehirli çekimin daha fazlasını arzuladığı açıktı.

Dudağını ısırıp kanını emerken o da tırnaklarını kollarıma geçirdi; ben dilimin üzerindeki kan tadının keyfini sürerken usulca inliyordu. Onu kollarıma alıp yatağa taşıırken bacaklarını etrafıma sardı. Onu yeterince hızlı soyamadım. Düğmeler etrafa saçılıyor, onu üzerindeki kıyafet katmanlarının arasından kurtarıırken kumaşların yırtılma sesleri duyuluyordu.

Dili ağzımda, onu yatağa yatırıp üzerine çıkarken benim tadıma bakıyordu. Pantolonumun fermuarıyla uğraşırken kısa bir süre durup aletim için çaresizce inlemesini izledim. Hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim; sonunda fermuarı açmayı başarıp aletimi avucunun içinde okşadığında olduğum gibi.

“Bana, *istediğin için* sahip ol...” diye yalvardı, gözleri benimkilerle buluşurken. “Bir vârise ihtiyacın olduğu için değil. Başka bir nedenle değil. Sadece istediğin için.”

Bebek fikri aklımda uzak bir düşünce olarak kalırken, kontrolü yeniden ele aldım ve vücudumu onunkine yaslayıp bacaklarının arasına girdim. Bedenini bana doğru itiyor, parmakları gömleğimin altından kayarak sırtımdaki deriye baskı yapıyordu. Bunu yapmasına izin verdim. Sadece bu seferlik –her bağımı kendine bu sözleri söyler.

Birbirimize yaklaştığımızda dillerimiz ve kalçalarımız birleşti. Onu becerirken sanki hayatı buna bağlıymış gibi tutunuyor, aletimin etrafında paramparça olurken adımı sayıyordu. Dudaklarımdan mırıldandığım bir küfür kaçtı; bu benim felaketim olmuştu. İçine boşaldım. Tüm hayal kırıklıklarımı boşaltmayla birlikte dışa vurup tam olarak söylediği amaç için içine boşaldım.

Çünkü hoşuma gidiyordu ve *istiyordum*.

Kollarıma yığıldığında nefesimi düzene sokmaya çalışırken başımı onunkine yasladım. Aramızdaki bu hastalıklı çekimi yok etmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken kapının çalındığını duydum.

Ivy bana göz kırparken gözleri ağırlaşmış, yüzü parlıyordu. Çok güzeldi. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? O çok güzel bir yalancıydı.

Kapı tekrar çalındığında, “Ne var?” diye homurdandım.

“Rahatsızlık ettiğim için özür dilerim,” diye cevap verdi Marco. “Ama misafirleriniz var. Jackson ve Colette Van der Smit. Sizinle konuşmak istiyorlar.”

Ivy yalvarırcasına bana bakarken dudaklarından bir nefes kaçtı. “Onlarla konuşabilir miyiz? Lütfen?”

İçinden çıktığımda sıvımın kalçalarından sızmasını memnuniyetle izledim. Şimdilik sorgumuz biraz beklemek zorunda kalacaktı.

“Giyin.”

Merdivenlerden inerken Santiago bir elini koluma dolamıştı.

Ona baktım. Bana sarılma şeklinin onun sevgisini gösterme şekli olduğunu düşünüyordum. Bildiği tek yol buydu. Elimi gerçekten tutmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. Neredeyse gülümsemek zorunda kaldım ama çok sefil görüneceğini düşündüğüm için durup ona döndüm. Ne yaptığımı sormasına fırsat vermeden elimi çekip onunkine kenetledim.

Neredeyse ürkmüş gibi görünse de yüz hatlarını hızlıca düzeltti ve parmaklarımızın boğumlarına bakarken kafasının içinde dönüp duran düşünceleri merak ediyordum. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde ona neler olduğunu sormak istiyordum. Çünkü kardeşimi görmeye gittiğinden emindim. Abel'i incitmiş miydi acaba? Yoksa Abel kıcını kurtarmak için bir hikâye uydurup yalan mı söylemişti? Yüzündeki tuhaf ifadenin sebebi bu muydu? Belirsizlik. Çünkü Santiago yanıldığında bile her zaman emindi.

Merdivenlerin dibinden bir öksürük sesi geldiğinde Santiago gözlerini kırıştırarak her türlü duyguyu üzerinden atmaya ça-

lıştı. Arkamızı döndüğümüzde Antonia'nın orada durduğunu gördük.

“Oturma odasındalar, efendim.”

“Neden resmi oturma odası değil?” diye sordu merdivenlerin dibine geldiğimizde parmaklarını benimkilerden uzaklaştırarak.

Hayal kırıklığıyla kendi ellerimi kenetledim.

“Bay Van Der Smit mahremiyetinizin tam olacağından emin olmak istedi.”

Santiago iç geçirdikten sonra, “Peki,” dedi. Tekrar koluma girerek beni oturma odasına yönlendirdi. Kapıyı açtığında Jackson'ı bahçenin doğu tarafına bakan pencerenin önünde dururken bulduk. Colette ayaklarının dibinde bir alışveriş torbasıyla kanepede oturuyor, endişeli görünüyordu.

“Ivy!” Ayağa fırladı, yuvarlak göbeği son gördüğümünden daha da büyük görünüyordu. Kısa bir hesap yaptım. Her an doğum yapabiliirdi.

“Colette!” Santiago'nun elinden kurtulup yeni arkadaşımaya gittim. Sadece birkaç dakikadır tanıdığım ama kendi kız kardeşlerim dışında kimseyle hissetmediğim bir sıcaklığa sahipti. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Adamlardan biri boğazını temizlediğinde birbirimizden ayrıldık. Santiago ve Jackson bizi izliyordu; Jackson'ın Santiago'nun yaşlarında olması gerektiğini fark ettim, Colette'le aralarındaki yaş farkı bizimkiyle neredeyse aynı olmalıydı. Sarı saçları ve masmavi gözleriyle sert bir ifadeye sahipti ya da en azından öyle görünüyordu ama Colette'in giymesini istediği yüksek topuklu ayakkabıları hatırladım. Özellikle hamile olduğu düşünülürse, ne kadar rahatsız olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Ivy,” dedi Santiago; yüzümün tam olarak düşünceleri yansıttığını fark ettim. Jackson’a dönerek, “Jackson,” diye selamladı. “Seni buralara hangi rüzgâr attı?”

Jackson, Santiago’ya başını sallayarak, “Kârın diyebiliriz,” diye açıkladı.

“Karım mı?” Kaşlarını kaldırdı. Kapı açılıp Antonia elinde bir tepsi içeceği içeri girip sehpa bırakırken, “Neyse, oturulum,” dedi.

Jackson diğer tarafa geçerken ben de Colette’in diğer yanına oturdum. Colette ona sıcak bir şekilde gülümseyerek bir elini Jackson’ın kalçasına koyarken, Jackson da diğer elini ensesine koydu. Ona doğru eğilmiş gibi görünüyordu ve bu aklıma bazı anıları getirdi, çünkü onu tutma şekli beklediğim gibi değildi. Bölgesini işaretlemek isteyen bir hayvan gibi sahiplenici değildi. Aslında öyle gibiydi ama başka bir şey daha vardı. Şefkatliydi. Konu genç ve hamile karısına gelince Jackson’ın kaba, soğuk ve duyarsız bir adam olmasını beklemiş olsam da gördüğüm şey farklıydı. En azından şimdilik.

“Ayakkabıları hakkında,” dedi Colette yanındaki çantaya uzanarak. “Ivy, Gala gecesini yemekten önce onları bana ödünç vermişti.”

“Teşekkür ederim,” demek için Jackson bana doğru eğildi. “Colette ondan beklentilerim olduğunu düşünse de durum öyle değil.” Birbirlerine sıcak bir bakış attılar.

Santiago ayağa kalkıp saatini kontrol ederek, “Ne kadar tatlı, değil mi?” dedi alay edercesine. Neden bu kadar kaba davrandığını bilmiyordum.

Jackson da kabalığını fark etti. “Söyleyeceklerimin geri kalanını duyduğunda öyle olacak.”

“Devam et. Beni merakta bırakma,” diye mırıldandı Santiago, tekrar oturup sandalyesinde arkasına yaslanarak. Ayak bileğini dizinin üzerinde çaprazladı.

“Bildiğiniz gibi, ben Mahkeme’nin danışmanlarından biriyim.”

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve Colette sanki içimdeki bu değişimi hissetmiş gibi elini elimin üzerine koydu.

“Evet?” Santiago, zaten bildiğini tahmin ettiğim bu durumdan hiç etkilenmemiş halde devam etmesini bekledi.

“Colette, karınızın suçlandığı şeyi yapmadığından emin olduğunu söyledi, ben de onun sezgilerine güvenmeye başladım.”

“Sezgiler iyidir hoştur ama gerçekler ortada,” dedi Santiago. “Ve gerçekler göz önüne alındığında ziyaretinizin anlamı konusunda emin değilim.”

“Söyleyeceklerimi dinle, Santiago.”

İkilinin arasındaki dinamiği takip etmeye çalışıyordum. Arkadaş olmadıkları açık olsa da düşman da sayılmazlardı. Yoksa herkes kocama, en azından kendi zihninde düşman mıydı?

“Görüntüleri gördün,” dedi Jackson.

Santiago’nun dudakları gergin bir çizgiye dönüştüğünde ona bunu yapanın, onu öldürmeye çalışanın ben olmadığımı haykırmak istedim. Bunu gerçekten yapacağıma inanamazdı, değil mi?

“Sandaletleri,” dedi Jackson. “Karım güvenlik kamerasındaki kadının giydiği ayakkabının aynısını giydi ama bunlar evden çıkarken giydiği ayakkabılar değil. Onlar karınızın sandaletleri.”

“Tanrım!” Elimle ağzımı kapattım; bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Mutluluktan ağlayabilirdim.

Santiago bir anlığına hareketsiz kaldıktan sonra bacaklarını açıp ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. “Sandaletleri mi?”

“Benimkiler,” dedi Colette. “Onları Ivy giydi. Yemekten önce ayakkabılarımızı değiştirdik. Ivy’nin videodaki kadının giydiği sandaletleri giymesi imkânsız, çünkü onlar bendeydi.”

Santiago’nun zihninin deli gibi çalıştığım neredeyse dışarıdan görebiliyordum. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüyüp odayı terk etti.

“Şey...” diye başladım, Colette ve Jackson ayağa kalkarken ben de ayağa kalktım. “Nereye gittiğine bakacağım.”

Santiago’nun ofisine giden koridora doğru ilerlerken beni takip ettiler. Köşeyi döndüğümde onun içeride kaybolduğunu gördüm. Kapıyı açık bıraktığında hepimiz onu takip ettik. Klavyesindeki birkaç tuşa basmak için masanın etrafında dolaırken kimse oturmadı ve bir an sonra ekranlar unutmak istediğim bir sahneyle canlandı. Ancak bugün, bu sabah, daha da yaklaşıp dikkatle monitörlere baktım.

Videoyu durduğunda, “İşte,” dedi Jackson. Ekranın bir köşesini işaret ediyordu. Kolayca gözden kaçabilecek bir noktayı. Mercedes’in rahatsız olduğu düz sandaletler. Topuklu giymemi istemişti ama Santiago’nun emirlerini yerine getirmişti. İşte aynı düz sandaletleri giyen kadın. Uzakta, kocasının yanında duran Colette.

Santiago videonun geri kalanını oynattı ama kızın ayakları sadece bir karede görünüyordu.

“Bir daha oynat,” dediğim sırada çoktan oynatmaya başlamıştı bile. Videoyu yavaşlattığında hepimiz monitörlerdeki sahneye odaklandık.

“O sırada Colette’in ayakkabılarını giymiştim ve banyoda mahsur kalmıştım.” Hikâyeyi benim açımdan anlatmama daha önce hiç izin vermemişti. Hiçbir zaman söyleyeceklerimi durmak istemedi.

Bana döndüğünde yüzünde bir rahatlama görmeyi umuyordum. Hatta belki de sevinç; ben bile bunun zorlama olduğunu biliyordum. Yine de gördüğüm şey, en azından ilkinden bir parçaydı. Bu beni cesaretlendirmeliydi, öyle değil mi? Ama gözlerinde başka bir şey daha vardı.

“Teşekkürler Jackson,” dedi sertçe.

Jackson başını salladı. “Bunu bugün Konsey üyelerine götüreceğim. Yine de karını belirlenen tarihte getirmen gerekecek ama inanıyorum ki bu görüntüler onun adını temize çıkarmaya yetecektir.”

Her şey bitti.

İçimden bir hıçkırık yükseldi ve dengede durabilmek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Her şey bitti. En azından bu kısmı.

Santiago sertçe başını salladı. “Karımla konuşmam gerek,” dedi kısık bir sesle.

“Elbette,” dedi Jackson, Colette’e dönerek. Eliyle kapıyı işaret etti. İşte o zaman parmağındaki yüzüğü gördüm: Gala gecesi Holton’la konuşan adamın elindeki çekiçli amblemi. Kardeşimin aradığı isimdi.

“Ivy,” dedi Jackson ve bakışlarımı onunkilere çevirdim. “Umarım karımla bir dahaki görüşmeniz daha mutlu bir ortamda olur.”

Gergin bir şekilde başımı salladım. “Teşekkür ederim. İkinize de.”

Colette ellerimi tutup sıktı. “Duvağın çantada,” diye fısıldadı bana sarılırken. “Yakında görüşmek üzere.”

“Çok teşekkür ederim, Colette. Gerçekten, teşekkürler.”

“Biz çıkarız,” dedi Jackson.

Gidişlerini izledikten sonra kocama döndüm ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

“Bana o geceyi anlat.”

“Dinleyecek misin?”

“Anlat.”

“Arkadaşın seninle konuşmaya geldikten sonra biraz dolaşmaya karar verdim, sonra da kiliseye girdim. Kız kardeşinin etrafında takılmaya ya da ortama karışmaya niyetim yoktu. Colette’le orada tanıştım ve ayakkabılarımızı değiştirmeyi teklif ettim. O kendi ayakkabılarını çıkarmış, yalınayak dolaşıyordu. Özellikle hamileliği göz önüne alındığında, çok rahatsız etmiş olmalı. Her neyse, ilk gong sesine kadar orada sohbet ettik. Acilen geri dönmesi gerekiyordu ama ben dönmek istemedim ve bir tuvalet bulup bir süre orada saklanmaya karar verdim. Son-
suza kadar saklanamayacağımı biliyordum –özellikle de ikinci gong sesinden sonra– ancak kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ettim. Yani dışarıdan kilitlendiği için önüne açılmaması için bir engel konulduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum. Sonra seslendim. Seslendim ama beni duyan olmadı ve sonra bir çığlık sesi duyuldu. Sanırım Mercedes’ti. Aslında o olduğuna son derece eminim. Sonra kapıyı açtım ve senin yerde yattığını gördüm.” O ana geri dönerek bocaladığımı hissediyordum. Onu o halde hatırlamak berbattı. “Sonra o adam...”

“Yargıç.”

Tekrarlamadım. Adı umurumda değildi. Onu bir daha asla

görmek istemiyordum. “Beni bayılttı ve uyandığımda o korkunç yerdeydim.”

“Bana giydiğin ayakkabıları getir.”

“Ne?”

“Colette’in ayakkabılarını. Git onları getir.”

“Bende değiller. Bir yerde bıraktım sanırım.”

“Mercedes onları odana gönderdi.”

Duraksadım. “Hayır. Bende değiller.”

Yüzü kaskatı kesildi ve düşündüğünü, bir şeyleri anlamaya çalıştığını görebildiğime yemin edebilirdim. Çenesi ve vücudu gergindi. Bunun neden önemli olduğunu soramadan, ofisten çıkıp koridora doğru fırladı. Merdivenlerden yatak odama doğru aceleyle çıkarken peşinden koştum. İçeri girdiğimde onu odamda, askılardaki giysileri çekerken, çekmeceleri açıp eşyaları çılgınca bir kenara iterken gördüm.

“Santiago?”

Bir kükremeye ayakkabı rafının tamamını devirdiğinde geriye doğru sıçradım. Bana döndü ve gözlerinde gördüğüm öfke şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

“Neredeler?” diye sordu.

“Burada değiller. Sana söyledim!” Duvara doğru geri çekildim. “Sen delirmişsin!”

“Hangi cehennemdeler?” Yumruğunu duvara vurduğunda çığlık atarak tekrar sıçradım.

Başını salladı ve odamdan çıkıp Mercedes’in yatak odasına doğru fırladı.

“Mercedes!” Yumruğunu kapısına vurdu ve kilitli olduğunu anlayınca omzunu öyle bir çarptı ki ikinci vuruşunda ahşabın kırıldığını duydum.

“Santiago, dur!” Peşinden içeri daldım ve odanın boş olmasına kız kardeşı adına sevindim.

Ama sonra dolabını parçalamaya başladı ve orada aradığını bulamayınca yatağını, sonra da masasını parçaladı, çekmecele-ri çekip içindekileri boşalttı ve güzel bir antika lambayı duvara çarparak paramparça olmasına neden oldu.

“Santiago, ne yapıyorsun?” Onu kendimden uzaklaştırmaya, durdurmaya çalışırken çığlık atsam da beni umursamıyordu. “Santiago, dur!” Kolunu tutup sıkıca yapıştım ama bu bir hataydı. Kontrolden çıktı ve bir sonraki itişinde geriye doğru uçtum ve başımı büyük, ağır gardıroba çarptım; bu çarpışma o kadar şiddetliydi ki bir anlığına zaman durmuş gibiydi.

“Siktir! Ivy!”

Gözlerimi kırptırıyor, oda etrafımda dönerken ayakları-
mın üzerinde sallanıyordum. Dizlerimin bağı çözölüp bir şeye,
herhangi bir şeye uzandığımda beni yakaladı, devasa kollarıyla
beni sarıp sarmaladı; tam bilincim kaybolurken beni kaldırdı.

Her yanıma saran kokusunu içime çektim ama başımı çevirdiğimde hissettiğim acı, inlememe neden oldu. “Şşt. Rahatla,” dedi Santiago, parmaklarını nazikçe yüzümde gezdirerek.

“O iyi olacak. Muhtemelen başı ağrıyordur,” dedi tanıdık bir ses.

Gözlerimi açtığımda Santiago ve Dr. Hendrickson’ı başımda dikilirken buldum.

“Aramıza hoş geldin,” dedi nazik doktor, çantasına bir şeyler tıktırırken gülümseyerek.

Bakışlarımı işkence görmüş gibi görünen kocama çevirdiğimde olanları hatırladım. Colette ve Jackson’ın gelişini, beni temize çıkaracak güvenlik kamerası görüntülerindeki ayak-kabı detayını ve kısa bir rahatlamanın ardından Santiago’nun geçirdiği sinir krizini.

Mercedes’in bir şekilde ona ihanet ettiğini mi düşünüyordu? Hayır. Buna inanmıyordum. Bildiğim bir şey varsa, o da Mercedes’in onu çok sevdiğiydi. Onun için her şeyi yapardı. Bunu biliyor olmalıydı.

Doğrulamaya çalıştığım anda Santiago'nun kolları etrafımı sardı, elleri beni kaldırdı, arkama bir yastık sıkıştırdı.

"Bugün biraz ağırdan alıp dinlenmen gerekecek ama bu sadece basit bir darbe. Santiago beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için seni gözlerinin önünden ayırmayacak ama her şey yolunda görünüyor."

"Seansımız," dedim belli belirsiz randevuyu hatırlayarak.

"Aslında doğru zamanda burada olmamın nedeni de bu. Bugün seans yapacağımızı sanmıyorum ama haftaya tekrar geleceğim."

"Teşekkürler. Dışarıda görüşürüz," dedi Santiago.

"Gerek yok. Sen karınla kal. Sanırım Antonia da yakınlarda."

"Ona Ivy'nin iyi olduğunu söyle. Muhtemelen endişelenmiştir."

"Söylerim."

El sıkıştıktan sonra doktorun arkasından baktım. O gider gitmez Santiago bana döndü. Yatağın kenarına oturup saçlarını kulağımın arkasına itti. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde yüzümü inceledi ve dövme tabancasının küçük bir mürekkep noktası bıraktığı yere dokundu.

"Tanrım," dedi, devasa elini başımın arkasına götürüp parmaklarını saçlarımın arasına gömdükten sonra beni göğsüne doğru çekerek. Uzun bir an boyunca beni böyle tuttu.

Kokusunu içime çektim ve kollarımı beline dolayıp korumasının gücünü hissederken rahatlama gözyaşlarıma engel olmadım.

"Sana yapmaya kalkıştığım şey..." dedi. Dudaklarını başımın tepesine götürürken kelimeler sanki hiç söylemek istenmemiş gibi zar zor duyuluyordu.

Geri çekildiğimde yüzümü kavradı; elleri iki yanımda, başparmaklarıyla eski ya da yeni gözyaşlarımı siliyordu. Artık anlayamıyordum. Yine de gözlerindeki bakış acı vericiydi.

“Özür dilerim,” dedi. “Düğün gecesi olmamam için dua ettiğin canavarın ta kendisiyim.”

Başımı sallayıp yanağına dokundum ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bu, gözyaşlarıyla harmanlanmış, iffetli bir öpücüktü. Bana karşılık vermiyor, sadece onu öpmeme izin veriyordu.

“Hayır. Sen bir canavar değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun.”

Sanki kokumu kendi içine çekecekmiş gibi başıma yakın derin bir nefes aldı.

“Kendi evimin temeli çatladı,” dediğinde ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Elbise ve sandaletleri Mercedes’in odama getirmesi mi gerekiyordu? Hiç getirmede. O mahzende geçirdiğim günlerden sonra onları bir şekilde ele geçirdiğini fark etmemiştim. Ama bu detaylar tek başına bu kadarına yol açmış olabilir miydi? Mümkün değildi.

“Hayır, Santiago. Bu doğru değil. Bunu biliyorum. Mercedes...”

“Kendi evimin içinde yaşayan bir düşman. Kendi kalbimde.”

“Mercedes bunu...” Geri çekilmeye başladı ama ben iki elimle yüzünü kavradım ve dizlerimin üzerine kalkarak göz hizasına geldim. “Seni çok seviyor.”

“Seni bilerek Mahkeme’ye gönderdi. Sonuçlarına katlanmanı istedi. Senin idam edilmesini...” Son kelimedede sesi çatladı. “Ve sen hâlâ onu savunuyorsun, öyle mi?”

Sertçe yutkundum.

Ayağa kalkıp arkasını döndü, bir elini saçlarında gezdirirken diğerini beline koydu.

“Kız kardeşini hiç tanımıyorum, kaltağın teki olması dışında. Ama bildiğim bir şey var. Senin için adam öldürürdü, Santiago.”

Bana döndüğünde yüz ifadesi gergindi. “O zaman şu anda hangi cehennemde?”

Sadece onu izliyor, zihnini meşgul eden düşünceleri görüyordum; parçaları birleştirmeye çalışıyordu ama belki de yanlış parçaları yanlış yerlere koyduğunun farkında değildi.

“Bir açıklaması vardır. Bundan eminim. Sadece kıyafetlerin kaybolmasına bakarak onun bir şekilde bu olaya dâhil olduğunu düşünemezsin.”

“Bir nedenim var,” dedi belli belirsiz.

Tam o sırada koridorda ayak sesleri duydum. Santiago da duydu ve kapıya döndü. Öfkeden yüzü kızaran Mercedes, “Odama ne yaptın?” diye bağırarak içeri girdi.

Santiago ona doğru bir hamle yaptığında ve Mercedes onun yüzünü görüp geri sıçradığında, zonklayan başımı görmezden gelerek yataktan fırladım.

“Santiago, dur! Düşün!” diye bağırdım.

Duraklayıp derin bir nefes aldı. “Ivy. Seni bir kez daha incitmek istemiyorum. Benden uzak dur.”

“Hayır. Durmayacağım.”

Mercedes bakışlarını Santiago’ya çevirdi. Makyajının solmuş, göz kaleminin bulaşmış olduğunu fark ettim. Çok yorucu bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. “Neler oluyor?” diye sordu.

“Ivy’nin odasına koymanı istediğim, Gala gecesine ait kıyafetler nerede?”

Duruşunda bir değişiklik vardı. Küçük bir değişiklik, bir sertleşme, acaba Santiago bunu fark etmiş miydi?

“Attım,” diye cevap verdi.

Santiago’nun kaşları kalktı. “Attın mı? Sana onları Ivy’nin odasına koymayı söylememe rağmen mi?”

“O geceyi hatırlatacak hiçbir şeyin kalmasını istemedim. Mesele bu mu? Bu yüzden mi yatak odamı darmadağın hale getirdin? Neler oluyor, Santi?”

Onu yumuşatan bu lakap mıydı yoksa Mercedes’in söylediklerinin mantıklı olması mıydı bilmiyordum.

“Neredeyse ölüyordun,” dedi, gözlerinden yaşlar süzülürken sesi tutku doluydu. “O geceyi silmek istediğim için beni suçlayabilir misin?”

Santiago arkasını döndü, eliyle ensesini kavradı, iki adım attıktan sonra tekrar ona baktı.

Santiago, “Temizlen. Yirmi dakika sonra ofisimde olmanı istiyorum,” dedikten sonra odadan çıktı.

“Peki, ya benim odam?” diye seslendi Mercedes arkasından.

“Yaklaşık yirmi odamız var. Birini seç.” Arkasını dönme zahmetine bile girmemişti ve aklından geçenleri merak ediyordum. Bilmediğim bir şey olduğu açıktı.

Mercedes döndüğünde kasvetli bakışlarla bana bakıyordu. Az önce onu savunduğumu söylemek istesem de tek kelime etmedim.

“Çok bilmiş gibi bakma,” dedi Mercedes.

Topuklarının üzerinde dönüp odasına doğru gözden kaybolmadan önce bana cevap verecek zaman bile tanımadı.

SANTIAGO

Santi?" Mercedes, ellerini önünde birleştirmiş bir şekilde kapı aralığında durmuş beni izliyordu.

Pişmanlığın sözlük karşılığı gibiydi; bu da bu işe karıştığını açıkça belli ediyordu. Sorun şuydu ki, ne kadarını bilmek istediğimden emin değildim.

"Gel otur," dedim ona.

Temkinli adımlarla ofise girdi ve masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Söylediklerimi yapmış ve temizlenmiş olmasına rağmen, hâlâ darmadağın görünüyordu. Normalde cilalı ve parlak olan saçları, başını eğdiğinde neredeyse bir kalkan gibi yüzünün etrafına düşecek kadar dağınıktı. Gözlerinin altındaki gölgeler dün gece de pek uyumadığının kanıtıydı ve bunun nedenleri hakkında sadece tahminde bulunabilirdim.

"Sana bir şans veriyorum." Keskin ses tonum aramızdaki sessizliği bozdu. "Vicdanını rahatlatman ve temize çıkman için. Bu son şansın olacak, Mercedes. Eğer bu fırsatı şimdi değerlendirmezsen, her ne yaptıysan seni asla affetmeyeceğim."

Bana baktığında gözleri cam gibiydi. Kendini tutmaya çalı-

şirken dudakları titriyordu. “Bana sırtını dönme, Santi. Buna dayanamam. Lütfen.”

“Söyle.” Öfkeyle ona baktım. “Bana bu olaydaki rolünün ne olduğunu söyle. Zehir. Ruj. Ne varsa söyle. Bunu neden yaptın?”

Başını şiddetle sallarken yüzüne korku dolu bir ifade yerleşti. “Seni zehirlemedim, ağabey. Bunu asla yapmam!”

Cevap vermeyince kendini öne uzattı ve masaya yaslanmış avuçlarına dokundu. Onları umutsuzca kavradı, tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarına sıçrarken bana yapıştı.

“Lütfen bana inan. Seni asla bu şekilde incitmem. Bunu biliyor olmalısın. Biz bir aileyiz. Şu anda ailemizden geriye kalan tek şey biziz.”

Ellerimi onun pençelerinden çekip boş gözlerle ona baktım. “Abel, Ivy’ye o ruju senin verdiğini nereden biliyordu?”

Nasıl cevap vereceğini düşünürken kaşları neredeyse birbirine çarptı. “Abel mı?”

“Nereden biliyordu?” Bu soruyu öne doğru eğilip dişlerimi sıkarak sorduğumda Mercedes geri çekildi.

“Ben... Ben bilmiyorum. Bu hiç mantıklı değil. Onunla konuşmadım ve Ivy de o zamandan beri onunla konuşmadı. Bunu yapmış olması imkânsız...”

Aniden durakladığında yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

“Ne?” diye sordum.

“Yapamam.” Hafifçe sallanarak ayağa kalktı. “Şu anda ihtiyacın olan cevaplar bende değil, Santi. Ama bulacağım. Söz veriyorum. Senden istediğim tek şey bana biraz zaman tanıman. Bana güven, lütfen. Seni asla incitmeyeceğimi bil.”

“Mercedes.” Sendeleyerek ayağa kalktım ama ofisten koşarak

çıkmadan önce bana omzunun üzerinden son bir kez baktı; giderken topuklarını zemine vuruyordu.

“Kahretsin!”

Seçeneklerimi gözden geçirerek boş kapı aralığına baktım. Kendi evimde büyük ihtimalle bir hain olduğunu ve onun benim kanımdan olduğunu düşünüyordum. Peşinden gidebilirdim. Aradığım cevapları almanın çeşitli yolları vardı. Bunu çok iyi biliyordum ve babamın bu gibi durumlar için kullandığı yöntemlerin acısını hâlâ hatırlayabiliyordum. Ama ona kendi başıma işkence edecek cesaretim yoktu ve bunu Cemiyet’ten başka kimseye de onun suçluluğunu teyit etmeden anlatamazdım. Alternatif bir yol vardı. Güvendiğim, sert ama adil bir ceza uygulayabilecek ve cevapları ondan etkili bir şekilde alabilecek biri vardı: Yargıç bunu benim için yapardı. Ancak o kadar ileri gitmeden önce, kız kardeşimin benimle konuşurken aklına gelen ama söylemediği her neyse onu kanıtlama konusundaki çaresizliğini göz önünde bulundurmalıydım. Ve bunu yapmanın en hızlı yolu, aynı zamanda en kolay yoluydu.

“Marco.” Onu çağırmak için dahili telefon düğmesine bastım ve birkaç dakika içinde ortaya çıktı.

“Evet, patron?”

“Mercedes bu evden ayrıldığında onu takip etmeni istiyorum. Nereye giderse gitsin, yeri hakkında bilgi istiyorum. Etrafında olduğunu asla bilmesin. Saklan ama onu gözden kaybetme.”

“Anlaşıldı patron.”

Marco yanımdan ayrıldıktan sonra diğer adamlarımdan bazılarını arayıp Chambers için şehri taramalarını söyledim. Bu iş de ayarlandıktan sonra bilgisayarımı tekrar açtım ve Gala ge-

cesinin videosunu baştan oynatarak o geceye katılıp beni öpen kadına dair herhangi bir şey bulmaya çalıştım.

Odasındaki karımı düşündüm. Yaşananları bana kaç kez anlatmaya çalışmış ama onu hiç dinlememiştim. Bu gerçek ortaya çıkmasaydı idamla yüzleşmeye ne kadar da yakın olacaktı.

İçimde çalkalanan bu duygulara aşına değildim. Bunlar tanımadığım duygular olsa da bunun suçluluk duygusu olabileceğini düşündüm.

Hiçbir şey görüldüğü kadar basit değildi ve eğer bu konuda bu kadar yanıldıysam, diğer konulardaki kararlılığımı da sorgulamam gerekiyordu; özellikle de Ivy'nin ailesini ilgilendiren kısmı. Babası zehirlenmişti ama kim tarafından? Er ya da geç hastaneye gitmem gerekecekti.

Uyandığından beri beni görmek istiyordu. Ivy ve Abel'in bile bilmediği bir gerçektir bu. Doktor bana haber verdiğinde, iyileşene kadar onu kısıtlı bir tecrit altına aldırđım. Şu anda izin verilen tek ziyaretçi bendim ve kendi ailesinin bir süredir onu görmeye gelmediğı düşünöldüğünde, şu ana kadar bununla ilgili bir sorun yaşanmamıştı. Onların bildiğı kadarıyla hâlâ aynı durumdaydı. Hepsi onun gelişiminden habersizdi ama Eli, gücünü yeniden kazanmak için savaşıırken başucunda olmadıklarının farkındaydı.

Hâlâ onun canını alarak intikamımı almaya kararlıyđım. Bu senaryonun tek mantıklı sonucu buydu. Huzuru bulabilmemin tek yolu buydu. Ama hasta ve zayıf bir adamı öldürme düşüncesinden zevk almıyordum. Tamamen iyileştiğinde ne durumda olursa olsun, onun en iyi halinde olmasma ihtiyacım vardı. Karşılaşacağı muazzam acıyı hissetmesine ve acı veren her ayrıntıyı hatırlamasına ihtiyacım vardı.

Ama bunun Ivy'yi bana karşı nasıl öfkeliendireceğini düşünmeden edemiyordum. Şu anda Ivy... farklıydı. Kaçmak yerine bana doğru eğiliyordu sanki. Bana dokunmak için fırsat kolluyordu. Nefretinin yerini farklı bir his almıştı... daha fazlası. Daha tatlı bir şey. Daha yumuşak.

Hissediyordum. Babasıyla ilgili planlarımı anladığında ve onları gerçekleştirdiğimde, Ivy olmadan nasıl yaşayacağımı bilmediğimi kendime bile itiraf etmek istemiyordum.

Peki, ona ne olacaktı? Ona karşı tehditlerimi yerine getirebilir miydim?

Ekranda onu izlerken gözlerim karardı. Siyah ve altın ipekler içinde bir tanrıça gibi, tek kanatlı bir kelebek gibi görünüyordu.

Acı verici bir netlikle, bir farkındalık beni sarstı.

Onu öldüremezdim.

Çünkü bunu yapmak istemiyordum.

Yorgunluk ve hezeyanın ağırlığı altında gözlerim kapandı ve bu sahip olduğum son huzurlu düşünceydi.

Hayır, onu öldürmeyecektim.

Ona sahip olacaktım.

“Santiago.”

Parmakları saçlarımı yüzümden geriye doğru okşarken, göğsümden boğuk bir inilti yükseldi. “Hmm?”

Göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki açmakta zorlanıyordum. Ama onun ağırlığını kucığımda hissedebiliyordum. Kokusu beni sarıyordu. Vücudunun sıcaklığını benimkine bastırırdı.

“Uyuman gerek,” dedi usulca. Hafifçe başımı salladım. Uyku kulağa hoş geliyordu.

Onu kollarımın arasına alıp sendeleyerek ayağa kalktığımda sağlıklı düşünemiyordum. Ivy küçük bir kahkaha attığında donup kaldım ve gözlerimi açıp ona baktım.

“Sayıklıyorsun,” dedi eğlenerek. “Beni indir.”

“Güldüğünü daha önce hiç duymamıştım.” Kelimeler dudaklarımdan güçlükle dökülüyordu.

Yüzünü asarak nazikçe başını salladı. “Biliyorum.”

Sert bedenimi ileri doğru zorladım, itirazlarına rağmen onu üst kata taşıdım. Sağlıklı düşünemiyordum ama bu ancak kendi yatak odama girip onu yatağıma yatırdıktan sonra yanına çöktüğümde belli oldu.

Yatak örtülerinden birini çekiştirerek üzerimize çekti. Uzanıp belini kavradığımda ve onu bir mağara adamı gibi kendime çektiğimde tekrar uykuya dalmaya başlamıştım.

Yüzümü saçlarına gömüp onu içime çekerken Ivy küçük bir inlemeyle bana sokuldu. Çok güzel kokuyordu ve gitmesine izin vermek istemiyordum. Şu anda yaptığım şeyin sonuçlarını düşünmüyordum. Ta ki uykuya dalmaya başladığımda koluma dokunana ve irkilerek uyandığım ana kadar.

Gözlerini kırpıştırarak baktığında, “Canını mı yaktım?” diye sordum.

Ivy kaşlarını çattı. “Ne?”

“Bu pek de iyi bir fikir değil,” diye mırıldandım tutarsızca. “Burada olmamalısın. Burası güvenli değil.”

“Bana zarar vermeyeceksin,” diye fısıldadı bana doğru kıvrılıp çenemi öpmeden önce. “Bunu yapmayacağını biliyorum.”

Zihnimde bir savaş vardı. Mantığım beni onun varlığı konu-

sunda uyarmaya çalışıyordu. Ama gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektiğimde kazanan mantığım olmuyordu. Bir nefes ikiye, üçe çıkmış ve çok geçmeden huzurlu bir teslimiyete doğru sürüklenmişim.

SANTIAGO

Yangın.

Ciğerlerim yanıyordu. Tenim yanıyordu. İşe yaramaz bedenimle sürünürken yoğun duman etrafımı sarmıştı. Arıyordum. Çığlıkları duyuyor olsam da onları bulamıyordum. Etrafımda bir kâbus gibi yankılanıyorlardı. Kardeşime seslendim. Babama. Birkaç dakika önce yanımda duran diğer adamlara. Gerçek gibi gelmiyordu. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Ama eriten, yakıcı acı, sahte olamayacak kadar gerçektir.

"Santiago!"

İsim zihnimde yankılanırken hayal kırıklığı içinde kükredim; yoğun duman bulutları nefes almamı imkânsızlaştırıyordu.

"Seni bulamıyorum!"

"Seni bulamıyorum!"

"Santiago..."

Çenemin üzerinde gezinen parmaklar, beni şimdiki zamana sürükledi. Ayağa fırladım, vahşi gözlerle odayı tararken çok hızlı nefes alıp veriyordum. Gördüklerime kilitlendim. Bir yatak direği. Bir battaniye. Yatak odamdaydım.

Yavaşça döndüğümde Ivy'nin yüz hatlarına neredeyse kazınmış bir endişeyle bana baktığını gördüm. Yatağımdaydık ve hâlâ giyiniktik. Bu şekilde uykuya dalmış olmalıydık.

"Sorun yok," diye fısıldadı, kolumu okşamak için uzanarak. "Her şey yolunda."

Hâlâ titriyordum ve alnıma yapışan nem, kaslarımın her zerresini ele geçirmişti. Avuçlarım nemliydi ve kelimeleri boğulmadan söyleyebilmem için normal bir nefes alma düzenine kavuşmam birkaç dakikamı aldı.

"Canını yaktım mı?"

"Hayır," dedi beni rahatlatarak. "İnan bana."

Tekrar yastığın üzerine yığıldım ve Ivy bana sokulduğunda bakışlarımı tavana çevirdim; vücudunun sıcaklığı benimkine değişiyordu. Bu beni her şeyden daha hızlı sakinleştiriyordu. Gitmesi gerektiğini bildiğim halde gitmesini istemediğim gerçeğiyle daha karmaşık bir hale gelen bir keşifti bu.

"Beni asla uyandırmaya çalışmamalısın," dedim ona hoyratça. "Kendi güvenliğin için."

"Tamam," diyerek sözlerimi onayladı. "Ben sadece... Seni o durumda görmek hoşuma gitmedi. Gördüğün kâbus. Çok yoğundu ve senin için endişelendim."

Başımı yana çevirip onu inceledim. Ona bunu neden önemsedğini sormak istiyordum. Ama yüzünden okunuyordu. Duyguları değişiyordu. Gelişiyordu. Beni görmemesi gereken bir şey olarak görüyordu. Bir aziz değildim ama artık bir canavar da değildim. Sanırım ikisinin ortasında bir yerlerdeydim. Ve buna inanmak tehlikeli bir şeydi.

İkimiz için de.

"Korkunç olmalı," dedi Ivy usulca. "Böyle bir şeyi tekrar tekrar yaşamak."

Gözlerimi kaçırdım. Bu, konuşmak istediğim bir konu değildi. Düşüncelerimi anlamış gibi görüldüğü için konuyu uzatmadı.

“Mercedes’le aranız iyi mi?” diye sordu.

Yutkunduğumda boğazıma cam kırıkları saplanmış gibi hissediyordum. “Olacak.”

Buna inanmak zorundaydım. Ama gerçek şu ki bilmiyordum.

Ivy kolumu okşamaya devam etti. Sinirlerime tam olarak açıklayamadığım bir şey yapıyordu ama sesi beni uyandırdığında tekrar uykuya dalmanın eşiğindeydim.

“Mahkeme tarafından hamile olmadığım öğrenildiğinde ne olacak?”

Sorusunun altında bir korku yatıyordu ve ilk defa bunu duymak bana zevk vermiyordu.

“Onlara göre öylesin.” Yan dönüp parmak uçlarımı çenesinde gezdirdim. “Eğer sorarlarsa onlara bunu söyleyeceğiz. Kimse sorgulamaz. Bu doğruymuş gibi davranmak zorundasın.”

Gözlerini kapattığında hafifçe titriyordu. “Yani, olabildiğince kısa bir sürede hamile kalmam gerekiyor.”

“Evet.”

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerimi tekrar açtığımda gözlerinde farklı bir bakış vardı.

“Eğer bu dünyaya birlikte bir çocuk getireceksek, aşkla olmalı. Öyle olmak zorunda olduğu için değil.”

Aşk mı?

Başımı sallarken gerginlik bedenime yayılsa da Ivy ben daha konuşmadan beni durdurdu.

“Biliyorum. Hayatımı kurtarmak ve seni Mahkeme’den ko-

rumak için bunu yapmak zorundayız. Bunun farkındayım. Ama bu konuda bana vereceğin bazı güvencelere ihtiyacım var, Santiago. Seninle bu dünyaya bir çocuk getirirsem, o çocuğun sevilleceğini bilmem gerek. Başka bir şartı kabul etmektense kendi idamımla yüzleşmeyi tercih ederim. Kendi çocuğumun acı çekmesine izin vermeyeceğim.”

“Çocuğa gereğinden fazla özen gösterilecek,” dedim. “Diğer çocuklara gösterildiğinden çok daha fazla.”

Ivy beni inceledi, düşüncelerini dile getirmeden önce birkaç uzun dakika boyunca kendi düşüncelerinde kayboldu. “Peki, ya ben? İsteddiğini aldığı anda beni öldürecek misin?”

Ona bakmak istemiyordum. Bakarsam tüm duygularımı yüzümden okuyabileceğinden emindim. Bunun yerine gözlerimi kapatıp onu öptüm ve kelimelerimin aktaramayacağı gerçeği aktardım.

Bana karşı inleyerek parmaklarını gömleğimin altına soktu. Onu daha da yakınımaya çektim ve o kadar sıkı sarıldım ki acı çektiğinden emindim. Ama Ivy itiraz etmeden bana teslim oldu; uyanamadığı kâbusuna...

“Her çocuğun anneye ihtiyacı vardır,” diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Bu bir itiraftı ama tam olarak gerçek değildi. Belki de ona ihtiyacım olduğunu kabul etmek istemiyordum. Henüz değil.

Nefes nefese, hâlâ gömleğime sıkıca tutunurken geri çekildi. “Babaya da ihtiyacı vardır. Sadece disiplin veren değil, onu seven ve yol gösteren bir babaya.”

İfadesi bir soru değildi ama kulağa bir soru gibi gelmişti. Bunu yapabilir miydim? Baba olabilecek kapasiteye sahip miydim?

Cep telefonum titremeye başladığında karımın gözlerine hapsolmuş bir şekilde onu görmezden geldim. Benden bir cevap bekliyordu. Bir güvence. İstedigini ona vermek zorunda olmadığımın farkındaydım. Ne hissederse hissetsin, çocuğumu doğuracaktı. Ama belki de haklıydı. Belki de bunu onun da benim kadar istemesini istiyordum.

“Ne gerekiyorsa yapacağım,” dedim sonunda. “Senin ve çocukların ihtiyaçlarını karşılayacağım. Onlara gerekli disiplini vereceğim ama aynı zamanda... babalar ne yaparsa onu yapacağım.”

Şu anda *sevgi* kelimesini kullanmaya en çok bu kadar yaklaşabiliyordum. Doğrusu, bu bağın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Eksik olduğumdan korkuyordum. Hiçbir zaman koşulsuz sevmeye ya da sevginin gerçek anlamını kavrama becerisine sahip olmayabilirdim. Ama ben babam değildim. Sadece cezalar vermeyecektim ve çocuklarımdan şefkati esirgemeyecektim. Başarısız olduğumda bile Ivy'nin benim eksikliklerimi fark edecek kadar ikimize de değer vereceğini biliyordum. Bunu onda görüyordum. Kendi çocuklarını sevmeye arzusu, hiçbir şeyin hatta benim bile yoluna çıkmama izin vermeyecekti.

Telefonum bir kez daha titredi ve iç çekerek karımı bıraktıktan sonra telefonu cebimden çıkardım. Ekranda Marco'nun adını gördüğümde içimi tuhaf bir ürperti kapladı.

“Evet?”

“Mesajlarımı aldın mı?” diye sordu.

Mesajlar mı?

“Bir saniye.”

Telefonu kulağımdan çekip mesajlarıma tıkladım. Ekranda kız kardeşimin nerelerde olduğuna dair en az bir düzine gün-

celleme vardı: Yerleşkedeki kulübe gitmişti. Abel'in evine. Şehirdeki farklı otellerin uzun bir listesi. Son olarak, amaçsızca dolaştığı ve fuhuşun yoğun olduğu bölgelerdeki sokakları taradığı konusunda beni uyaran bir mesaj vardı. Marco bana ne yapmasını istediğimi sorduğunda neredeyse uyuyacaktım.

"Şimdi nerede?" diye sordum.

"Hâlâ etrafta dolaşıyor. Birini arıyor gibi."

"Onu takip etmeye devam et," dedim. "Bir sonraki emrime kadar başka hiçbir şey yapma. Mercedes nereye sen oraya."

Eğer bu dünyaya birlikte bir çocuk getireceksek, aşkla olmalı. Öyle olmak zorunda olduğu için değil.

Kendi sözlerim günlerdir zihnimde yankılanıyordu.

Aşk. Ne düşünüyordum ki? Aramızda çok şey yaşandı. Ama hiçbirinin aşkla ilgisi yoktu.

Elimi enseme götürüp onun izi olduğunu bildiğim yere dokunurken kafam her zamankinden daha çok karıştı.

Antonia, “Buyur canım,” diyerek beni düşüncelerimden çıkardı. Elinde krem rengi, hafif, güzel bir paltoyla köşeden döndü ve paltoyu giymeme yardım etti.

“Teşekkür ederim,” dedim lüks ve yumuşak kumaşı hissederek. Tepeden tırnağa krem rengine bürünmüştüm, saçlarım güzelce toplanmıştı; dizime kadar uzanan elbise bilerek bol kesim tercih edilmişti. Henüz hamile görünmemi beklediklerinden değil. Geçen sefer giymek zorunda bırakıldığım elbiseyi giymek zorunda olmadığım için minnettardım. *Sanık kıyafeti*. Hatırladıkça ürperiyordum.

Santiago, geniş omuzları ve kaslı kollarıyla üzerine dar gelen kömür rengi takım elbisesi içinde çarpıcı görünerek köşeyi döndü.

Başı eğik, gözleri telefonundaki her neyse ona kilitlenmişti. Mercedes'le yaşadıkları tartışmadan beri dikkati dağınıktı. Neler olduğunu detaylıca anlatmamıştı ama odasını dağıttığından beri onu neredeyse hiç görmedim. Bildiğim tek şey hâlâ çok gergin olduğuydu ve o zamandan beri iki kardeşin birbirlerini gördüklerinden emin değildim.

Ön kapıyı tanımadığım bir adam açtı. "Arabanız hazır, efendim."

Santiago telefonunda bir şeyler yazmayı bitirdikten sonra ona cevap vermeden önce bakışlarını bana çevirdi. "Hemen döneceğiz," dedi yanıma doğru yaklaşırken.

"Marco nerede?" diye sordum.

"Başka bir işle meşgul."

Bir elini sırtıma koyup beni süzdü.

Mercedes'le ilgili mi olduğunu sormak üzereydim ki beni kendine çekerek dudağıma bir öpücük kondurdu. Bu öpücük derin, şehvetli ve erotikti; vaat ve arzu doluydu.

"Çok güzelsin," dediğinde telaşlandım. Başımı kaldırıp ona baktığımda gülümsediğini gördüm; yine kafam karışmıştı. Öpücükleri beni fiziksel olarak etkiliyordu. Bu çok garip bir şeydi. Aramızdaki çekim her zaman güçlü, taze ve şiddetliydi ama şimdi daha güçlü olduğunu hissediyordum. "Hadi şu işi bitirelim."

Başımı sallasam da korkudan mideme ağrı yerleşmişti. Gitmek istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Hakkımdaki suçlama düşecekti ama tekrar orada, o korkunç binada olma düşüncesi, avludaki platformu görecekmek olmak ürpermeme neden oluyordu.

"Korkma," dedi Santiago elimi sıkarak. "Yanımdayım. Yanından ayrılmayacağım."

Başımı kaldırıp ona baktım, ellerim nemliydi. Geri çekilip sadece başımı salladım.

Beni kendine çekip alnıma bir öpücük kondurdu; parmakları ensemdeki dövmenin üzerinde gezinirken dudaklarını uzun bir süre aynı yerde tuttu. Bugün onun isteği üzerine dövmem açıkta duruyordu. Ben ona aittim. Mahkeme'nin bunu bilmesini istiyordu. Herkesin görmesini istiyordu.

Dışarı çıktığımızda Rolls Royce yerine küçük, spor arabayı gördüm. Yolcu tarafındaki kapıyı açtığında arabayı onun kullanacağını fark ederek bindim. Aksi tuhaf olurdu.

Santiago sürücü koltuğuna geçti ve sorunsuzca vites değiştirerek araziden uzaklaştı. IVI'a vardığımızda güneş batmıştı ve binanın üzerine düşen ışıklar onu gün ışığında görünmesi gerekenden daha uğursuz bir hale sokuyordu. Zamanlamanın Santiago'nun isteği olduğunu biliyordum. Zorunlu olmadıkça gündüz vakti dışarı çıkmazdı ve Mahkeme onun bu isteğini kabul ederdi. Santiago anahtarları cebine soktu ve alçak spor arabadan inmeme yardım etmek için yolcu tarafına geldi.

Binaya girdiğimizde geçen sefer bana eşlik eden adamlar onu saygıyla selamladı. Beni hâlâ zar zor tanıyorlardı. Santiago dirseğimi tuttu ve merdivenleri birlikte çıkarken korumalar arkamızdan geliyordu. Pencereden dışarı bakmamaya kararlıydım. Bakmayacaktım.

Büyük ahşap kapının önünde durduğumuzda, Santiago paltomu çıkarmama yardım etti; onu ve kendisininkini yakınlarda duran birine verdi. Bir an sonra kapılar açıldı ve ayak seslerimiz yankılanırken o soğuk odaya girdik. Geri çekildiğimde Santiago'nun eli sırtımda, beni kürsüde durmam için yönlendiriyordu. Yanımda durduğunda hem şaşırmış hem de minnettar ol-

muştum. Elini enseme koyup rahatlamamı söylemek için bana yaklaştığında titrediğimi fark ettim.

Bunu ilk seferinde nasıl yapmıştım? Burada, tepemde pele- rinleriyle oturmuş beni yargılamak için hazırda bekleyen bu adamların önünde nasıl durabilmişim? Bunu tek başıma nasıl başarmıştım?

O gün ağlamaktan gözleri kanlanmış, teni benek benek olmuş Mercedes'in oturduğu yere baktığımda Jackson'm bize baktığını gördüm; yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı.

Tokmak sesini duyduğumda irkilerek döndüm. Konsey Üyesi'nin hakkımdaki zehirleme suçlamasını yüksek sesle okumasını dinlerken, adımlı söyleyiş şekli tüylerimi ürpertti.

Devamında ne dediğini pek duymadım, çünkü son cümlesine kadar çok endişeliydim. "Yeni kanıtlar ışığında, suçlama düşürüldü ve Bayan De La Rosa aleyhindeki dava reddedildi." Acaba bu gerçek onu hayal kırıklığına uğratmış mıydı? Öyle olduğunu hissediyordum. Resmi açıklamayı okumayı bitirdiğinde gözlüklerini çıkarıp bana baktı. "Bu özgürlüğünüzü Bay Van Der Smit'e borçlusunuz, genç bayan."

Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden başımı salladım; onları azarlayamayacak, başından beri yanlış bir şey yapmadığımı ya da en azından bana bir özür borçlu olduklarını söylemeyecek kadar gergindim.

"Santiago," diye başladı diğer Konsey üyelerinden biri.

"Konsey Üyesi," dedi Santiago sakın bir sesle. Sesinde gerginlikten çok kızgınlık vardı. Gerçekten de bundan az da olsa korkmuyor muydu?

"Hayatınıza bir kez daha kastedilmiş olması endişe verici. Bu konuda verebileceğiniz bir istihbarat bilgisi var mı?"

Kafam karışmıştı. *Bir kez daha mı?* Santiago'ya doğru dönssem de bana bakmadı. Öfkeliendiğinde çenesinde beliren o kıpırtıyı yine görebiliyordum.

“Saygısızlık etmek istemem ama buranın diğer konuyu tartışmak için uygun bir ortam olduğunu düşünmüyorum, Konsey Üyesi.”

“Pekâlâ,” dedi Konsey Üyesi, kızgınlığı Santiago'nunkiyle yarışıyordu. “O halde oturuma son veriyorum. Bayan De La Rosa, Mahkeme size sağlıklı bir hamilelik süreci diler. Umarız De La Rosa soyunu devam ettirecek güçlü ve sağlıklı bir erkek vâris dünyaya getirirsiniz.”

Yüzümün kızardığını hissederek başımı salladım.

“Gidebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim,” dediğim sırada, sesim tokmağın sesiyle kayboldu.

Üç pelerinli adam odadan çıkarken biz olduğumuz yerde kaldık. Ardından büyük kapı açıldı ve Santiago beni dışarı çıkardı; çıkışa doğru giderken paltolarımızı aldık.

Merdivenlerden inerken fiziksel bir rahatlama hissetsem de avluda yanan bir ışık gözüme ilişince kendimi bir kez daha ürperirken buldum. Bakışlarımı dışarıya çevirdiğimde platformun aydınlatıldığını ve birkaç kişinin toplandığını gördüm.

Boğazım kurudu, durakladım. Pencereye yaklaşarak, “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Görmen gereken bir şey değil,” dedi Santiago elimi tutarak. Merdivenlerden aşağı indikten sonra arabaya doğru ilerledik. Yolcu tarafına binmeme yardım ettiğinde bu sefer teşekkür edebildim.

“Bu araba da ne?” diye sordum arabaya bindiğinde.

“Bu bir Aston Martin.” IVI’den çıktuktan sonra yan aynalardan kapıların kapandığını gördüm.

“Biraz dolaşabilir miyiz? Hemen eve gitmek istemiyorum. Belki biraz eğleniriz.”

“Eğlenmek mi?” diye sordu, kelimeyi duyunca neredeyse kafası karışmıştı.

Uzanıp elimi kalçasına koydum. “Eğlence: Zevk aldığın bir şey yapmak anlamına gelir.”

“Eğlenceli diyemeyeceğim pek çok şeyden zevk alıyorum.”

İçimi çektim, rahatlama hissini hâlâ devam ediyordu. “Lüt-fen...” Bana baktıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi ve bir kez hafifçe başını salladı.

“Yaşasın! Sence ben sürebilir miyim?”

“Şansını zorlama.”

O gece geç saatte eve döndüğümüzde Antonia bizim için son derece özenli bir akşam yemeği hazırlamıştı. Yemeğe oturduğumuzda mumlar önceki gecelerden daha romantik hissettiriyordu. Antonia’nın hamileliğimin ilk aylarında olduğumu düşündüğü için izin verdiği ve Mahkeme’den sonra fazlasıyla hak ettiğim yarım kadeh şarabımı yudumlarken aklım yalanımıza gitti. Birkaç gece öncesine. Bebeğe ve onu isteme nede-nimize.

İş o noktaya gelirse, IVI söz konusu olduğu sürece düşük yaptığımı söyleyebilirdik. Santiago’nun bunu başarabileceğine emindim. Ama bilmediğim çok fazla şey oluyordu.

Tatlıya geçtiğimizde, “Santiago?” dedim.

“Evet?”

“Konsey Üyesi bunun ikinci suikast girişimi olduğunu söylerken ne demek istedi?”

Duygusuz bir sesle, “Çok keskin kulakların var,” dese de ruh halı hissedilir şekilde kararmıştı.

“Lütfen anlat bana.”

“Bu seni ilgilendiren bir mesele değil.” Çikolatalı pastadan sadece bir ısırık aldıktan sonra çatalını bırakıp ağzını sildi.

“Bu konunun ailemle bir ilgisi var mı?”

Sessizce oturup beni izledi.

“İlk suikast girişiminin bizimle bir ilgisi var mı? Bu yüzden mi soyadı Moreno olan herkesten nefret ediyorsun?”

“İvy, yeter.”

“Bu yüzden mi beni seçtin?”

Telefonu çaldığında bakışlarını cep telefonuna çevirdi. Masanın üzerinde, yanı başındaydı ama çoğunlukla görmezden geliyordu. Sandalyesini geriye itti. “Bunun *seninle* bir ilgisi yok,” dedi.

“Ama ailemle var, öyle mi?” Sanki korkunç bir şeymiş gibi beni Moreno olmakla nasıl suçladığını hatırladım.

“Bu kadarı yeterli,” dedi ayağa kalkarak. “Halletmem gereken bazı işler var. Senin de yatman gerekiyor. Geç oldu.”

“Yemeğimi daha bitirmedim.”

Hâlâ tabağında duran tek lokma pastaya baktı. “Pekâlâ. Bitir o zaman.”

Keki ortadan ikiye bölüp bir parçasını ağzıma attım. “Evan-geline’in beni görmeye geldiğini neden söylemedin?” Mektuplarından birinde bahsetmişti. Buraya gelmek için otobüse binmiş, bir saat yol gitmiş ve kapıdan geri çevrilmişti.

Tekrar sandalyesine oturduktan sonra, "Sana koşulları hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu.

Dişlerimi sıktım ve zaten tek lokma olan parçayı daha da küçük bir parça haline getirdim. "Onu görebilir miyim? Babamı?"

"Babanı değil."

"Neden? Ne zararı olabilir ki? Artık seni öldürmeye çalışanın ben olmadığımı biliyorsun. Birinin bana tuzak kurduğunu biliyorsun. Bu bizi bir kez olsun aynı tarafa koymaz mı?"

"Gerçekten yeter, Ivy." Tekrar ayağa kalkarak sandalyemi çekti. "Yatağa."

"O seni seviyordu. Bunu biliyor muydun?"

Yine o tik. Ve tuhaf bir duygu titreşimi. "Yatağa git, Ivy. Hemen."

"Onun için bir oğul gibiydin. Hatta en sevdiği oğlu. Bu yüzden Abel senden nefret ediyor. Eskiden ben de seni kıskanırdım. Bunu biliyor muydun?"

Keskin bir nefes aldı. "Baban beni sevmeyi," dedi saklamaya çalıştığı bir duyguyla. "Ondan nefret ediyorsan, farklı nedenlerden kaynaklanıyor olabilir."

"Nefret etmek mi? Ondan nefret etmiyorum. Onun için deli gibi endişeleniyorum ama görmeme izin vermiyorsun. Nedenini bir türlü anlayamıyorum." Ayağa kalktım. "Özellikle de şimdi. Geçen gecedan sonra."

"Geçen gece mi? Geçen gecenin bununla ne ilgisi var?"

"Bir bebek sahibi olmak hakkında konuştuk."

"Bir vâris."

"Bir bebek. Bir can! Ve sen onun sevilleceğini söyledin."

"Ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim. Sevgi kelimesini hiç kullanmadım. O kelimeyi kullanan sendin, Ivy."

Bocaladım. Bir şeyleri yanlış anlamış olabilir miydim? Gördüğümü sandığım o duygu gerçek değil miydi? Kurduğumuz o bağ hayal miydi?

Telefonu başka bir mesajla titredi ve cevap verirken yüz ifadesi çirkinleşti. “Odana git,” dedi yanımdan ayrılmak için bir adım attı.

“*Kendi odama mı? Senin odana mı?*”

Durup bana döndü. “Yalnız uyuyacağım. Bu ikimiz için de —”

“Daha iyi değil! Ben senin karınım!” Sandalyeyi masaya doğru ittim ama halıya takıldığı için onu kaldırmak zorunda kaldım.

“İvy, sanırım kavga etmek istiyorsun ama o gece bu gece değil. Demek istediğim şey...”

“Bu şekilde yaşayamam. Delirmek üzereyim. Başım dönüyor. Bir an bana sıkıca sarılıyorsun, benimle sevişiyorsun, bebeklerden bahsediyorsun. Sonra beni kovuyor, kendi odama gitmemi söylüyorsun. *Bizim* odamıza değil. Sana olanlar için en ağır bedeli ödeyecek kişi ben olduğum halde bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Söylediklerinden çok daha fazlasının yaşandığını ve her şeyi bilmeye hakkım olduğunu bildiğim halde bana hâlâ bir şey söylemiyorsun.”

“Hakkın mı?”

“Evet. Lanet olası bir hak!”

“Bu kadar yeter.” Kolumu tutup beni odadan çıkarmaya çalıştı. “Alkole veriyorum.”

“Bırak beni! Kendim giderim. Ne zaman istenmediğimi bilirim.”

Tek kelime etmeden ve bir kez bile sendelemeden beni mer-

divenlerden yukarı çıkardı; eli kolumu sıkıca kavrasa da herhangi bir morarmaya neden olmamıştı. Bir parçam onun bana hâlâ şefkatle yaklaştığım söylüyordu. Ama bu yeterli değildi.

Odamın kapısına geldiğimizde kapıyı açtı ve ancak içeri girdiğimizde kolumu bıraktı.

İki adım geri çekildim. “Beni odama mı kilitleyeceksin? Merak etme, yatağma gizlice girmeye çalışmam!”

Bana doğru geldi, kollarımı tutup beni geriye doğru götürürken onları ovdu. “Ivy, Ivy, Ivy. Seni yatağında istemediğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, düşünmüyorum.” Ellerini ittim ama beni duvarla kendi arasma hapsetti. “Bana, beni istemediğine dair her türlü işareti verdin. Sevişmek istediğin zamanlar hariç.”

“Şşş.” Gevşek bir saç tutamını geriye aldıktan sonra alnını benimkine doğru eğdi. “Dinleyecek misin?”

“Hayır.”

İç çekip geri çekildi. Telefonu bir kez daha çaldığında kimin aradığına bakmak istediğini görebiliyordum.

“Git. Sana engel olmak istemiyorum.” Kollarımı göğsümde kavuşturup bakışlarımı uzaklara çevirdim.

Ekrandaki mesajı okuduğu sırada mesajın içeriğini okumaya çalışsam da sadece bir kelimesini görebilmişim: Mercedes. Bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“İstenmediğini düşünme,” dedi.

Yumuşadığımı ve gözlerimin yaşlarla ısındığını hissediyordum. “Yalnız uyumamın sebebi, gördüğüm şiddetli kâbuslar. Bazen uykumda öfkelenebiliyorum. Seni şu ana kadar incittiğimden daha fazla incitmek istemiyorum.” Başparmağı dövme tabancasından çıkan mürekkep lekesinin üzerine geldi. Bu ko-

nuda kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Bana yaptığı şeyin çok küçük bir hatırlatıcısıydı bu.

Bir şeyler söylemek istiyordum. Ona saldırmak için bir nedenim olsun istiyordum ama hüzünlü gülümsemesi ve şefkat dolu dokunuşu beni etkisiz hale getirmişti ve söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu. O da geçen gece için endişelenmişti. Hatta onu uyandırmamam için beni uyarmıştı.

“Bana zarar vermeyeceksin,” dedim. “Ben de böyle bir riski göze almayacağım.”

Başımı eğerek nefes verdim.

Yüzümü ellerinin arasına alıp kendine doğru çevirdi. “Anlaştık mı?”

Omuz silktim, surat astığımın farkındaydım. “Peki.”

“Yarın Colette’i ziyaret etmek ister misin?”

“Neden kız kardeşim ya da babam değil de Colette?”

“Zorlama. Şimdi olmaz. Sana yapabileceğim en iyi teklif bu.”

“Anlamıyorum. Bu gece çok eğlendiğimizi düşündüm.”

Telefonu bir kez daha çaldı. “Gitmem gerek. Yarın Colette’i ziyaret etmek ister misin?”

“Evet.”

“Pekâlâ.” Beni öpmek için eğildiğinde başımı çevirdim. Santiago boğazını temizleyerek, “İyi geceler, Ivy,” dedi.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca dönüp durdum. Suçluluk duygusu içimi yiyip bitiriyordu. Farklı bir Santiago olabilmek için çabalıyordu. Bu gece eğlendik, bu yüzden onu daha fazla zorlamamalıydım. Benimle kâbuslar gördüğünü paylaştı. Bunu kendi gözlerimle de görmüştüm. Rüyalarında ne gördüğünü bilmek istiyordum. Sebebinin ne olduğunu bilmek istiyordum. Yangını mı görüyordu acaba?

Bu bana Konsey Üyesi'nin söylediği ikinci suikast girişimini hatırlattı. O yangına gaz sızıntısı neden olmuştu. Ya da en azından halka böyle söylenmişti. Gerçek neden bu değil miydi? Biri onu öldürmek isterken onun dışında herkesin ölümüne sebep olmuş olabilir miydi? Hepsi Soylu ailelerindendi ve hepsi erkekti. Sanırım bir düzineden fazla ölü vardı ve babamın olaya verdiği tepkiyi hatırlıyordum. Orada olmadığı için rahatladığını ama gidemeyecek kadar hastayken Santiago'yu kendi yerine gönderdiği için de suçluluk duyduğunu düşünmüştüm.

Tüm mesele bu muydu? Babamı mı suçluyordu? Onu cezalandırmak için beni mi cezalandırıyordu?

Hayır. Bu hiç mantıklı değildi.

Battaniyeleri itip ayağa kalktım. Yanına gitmek istiyordum. Onunla aynı yatakta uyumak, kollarını etrafımda hissetmek istiyordum.

Ona şımarık bir çocuk gibi davrandığım için üzgün olduğumu söylemek istiyordum.

Koridordan odasına doğru ilerlerken ev sessizdi. Mercedes'in kırık kapısı garip bir açıyla asılı duruyordu. Hangisine taşındığını bilmiyordum ama bu odayı henüz kimse temizlememişti. Mercedes'in odasını geçip Santiago'nunkine ulaştım. Onu uyandırmamak için kapıyı hafifçe tıklattım. Usulca yanına yatacaktım.

Kilitli olmadığına şükrederek kolu çevirdim. Ama koridordaki loş ışıktan burada olmadığını görebiliyordum. Yatağı hâlâ bozulmamıştı. Yatağında değildi. Yatağın yanındaki saat bana sabahın üçünü geçtiğini söylüyordu. Hâlâ uyanık mıydı?

Dönüp merdivenlerden ofise doğru ilerledim. Olabileceğini düşündüğüm tek yer orasıydı. Ve yanılmamıştım. Daha kapısına ulaşmadan, sadece altından sızan ışıktan değil, dışarı taşan melodiden haklı olduğumu anladım. Tanıdığım karanlık bir melodi: Mozart'ın Requiem'i. Babam Mozart'ı sevdiğinden, bu parçayı özellikle iyi hatırlıyordum. Unutulmaz melodisi, yükselen soprano.

Hiç düşünmeden ayaklarımın beni kapısına götürmesine izin verdim ve bu kez kapıyı çalmak yerine iterek açtığımda Santiago'nun bakışları anında yaptığı işten bana kaydı. Ses o kadar yüksekti ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum; masasının üzerindeki mumlardan gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu görebiliyordum. Bu akşam, yarısı boş duran viski şişesinin ne kadarını içtiğini merak ettim. Taşıdığı yükün ne

olduğunu bilmesem de çok ağır olduğu belliydi. Bunu görebiliyordum. Ve onu daha önce kendimden uzaklaştırdığım için iki kat suçluluk duyuyordum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Yanına giderken tek kelime bile etmedim. Kalemî defterin içine bırakıp ben masanın etrafından dolanırken koltuğunu geriye iterek defteri kapattı. Geceliğimi çıkardım. Vücudumda tespih dışında bir şey yoktu ve onun önünde durup bana hüznü dolu gözleri ve kafatası dövmeyle yüzüyle bakmasına izin verdim.

Bakışındaki bir şey kalbimi paramparça etti. Karanlık sokaklarda spor arabasını çok hızlı kullanan adamdan bu adama dönüşecek kadar korkunç ne yaşamıştı? Karşımda paramparça bir adam vardı.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm ve önce kemerini, sonra da pantolonunu çözmek için uzandığımda geriye yaslandı. Aletini çıkarıp kederli yüzüne baktım.

Beni kutsuyormuş gibi elini başıma koydu ve öne eğilip ağızımı aletinin etrafına kapattığımda göğsünün derinliklerinden boğuk bir ses geldiğini duydum. Elini kısa süre sonra saçlarımda bir yumruğa dönüştürüp hızlı hareket ediyor, kendini daha derine itiyordu. İki eli de üzerimde, beni çekmeden önce ilk tuzlu damlaların tadını almış, aletini dudaklarımdan arasından kaydırırken garip bir ses çıkmıştı. Beni kaldırıp masasının üzerine yatırdı ve omzuma batan deri kaplı defteri yere savurdu.

Bacaklarımı ayırdı ve ziyafetten önce çok acıkmış bir adam gibi yüzüme baktı; başını bacaklarımdan arasına daldırdığında, sırtımı eğdim ve gözlerimi kapattım; o beni açlıkla yalarken saçlarını avuçladım. Doğrulmadan önce beni orgazmın kıyısına getirmişti. Beni daha da yakına çekip içime girdiğinde

gözlerini gözlerime kilitledi; ben omuzlarını tırnaklarken bana doğru biraz daha eğildi. Saçlarını çekerek daha da yaklaşmasını, daha da derinime girmesini istiyordum, çünkü bu kadar yeterli gelmiyordu. Yetmiyordu. Hâlâ çok uzaktı ve ona ihtiyacım vardı.

“Ivy,” diye homurdandı, son cezalandırıcı darbelerinin arasında. Durduğunda onu izledim; boşalırken yüzünde beliren ifadeye hayranlıkla baktım. İçimde bir şeyler çırpınıyordu; bu, acı tatlı bir histi. Sevişmemiz. Şiddetli, içgüdüsel sevişmemiz.

Sanırım zamanla beni incitmek istese de istemese de kıracaktı.

SANTIAGO

Hâlâ karımın içindeydim, ona dokunuyor, onu içime çekiyordum. Durmaya hiç niyetim yoktu. Başım boynuna eğildi, dudaklarımı yumuşak teninin üzerinde gezdiriyordum. Bu gece ona ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu? Neden buna ihtiyacı varmış gibi yanıma gelmişti?

Şimdiden, onun içinde yeniden sertleştiğimi hissedebiliyordum. Belki de sadece o ve kendimi çok sık kaptırdığım bu tatlı sarhoşluk yüzündendi. Belki de bu gecenin, ona en ilkel yollarla sahip olacağım gece olabileceğini bildiğim içindi.

“Üç aydır buradasın,” diye mırıldandım tenine karşı. “Bunu biliyor muydun?”

Altımda hareketsiz dururken, avuç içleri sırtımdaydı.

“Öyle mi?”

“Chambers’in muayenehanesinde biraz araştırma yaptım,” dedim. “İlaç envanterine baktım. Onu ziyaret ettiğin gün sadece bir doz yapılmış. Sana yapılan iğne bir progesteron iğnesiydi. Sadece sekiz hafta etkiliydi.”

Durup ona baktığımda, Ivy parmaklarını bana doğru kıvrıyor, ifadesi yumuşak, gözleri vahşiydi.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp gözlerinin içine öyle derin baktım ki sanki kopmaz bir bağla birbirimize bağlanmışız gibi hissediyordum.

“Yani şu anda hamile olabilirsin.” Elimi sahiplenici bir şekilde karnının üzerine koydum. “İçinde benim çocuğumu taşıyor olabilirsin.”

Keskin bir nefes aldığı anda dudaklarımı dudaklarına bastırıp nefesini içime çektim. Mantıken onu bütün gece becermenin şansımızı artırmayacağını farkındaydım ama bu yine de denemek istemediğim anlamına gelmiyordu.

Avucumun içinde göğsünü okşarken telefonum çaldığında inleyerek dokunuşuma doğru eğildi. Çıkardığı sesi adeta yutup daha fazlası için çaresizce dudaklarına yapıştım, ta ki telefon bir kez daha çalana kadar.

Geri çekilirken dudaklarımdan vahşi bir hırıltı çıktı; arayanın kim olduğuna baktığımda cevap vermekle Ivy'nin yorgunluktan bayılmadan önce bu geceki son sevişmemize ne kadar dayanabileceğini test etmek arasında kaldım.

“Santiago...” diye yalvardı altımda, yüzümü avuçlamak için uzanarak. “Lütfen durma...”

Homurdanarak, sadece bana ne yaptığını hissetmesine izin verecek kadar kalçalarımı hareket ettirdim. Gözlerindeki bakış ona doğru eğilmemi sağladı. Sevişmek diğer önceliklerin önüne geçiyordu. Ama bir kez daha içine girmek için geri çekildiğim anda, telefon tekrar çaldı.

Arayanın Marco olduğunu biliyor, karımın içinde olmaktan ne kadar memnun olsam da omurgamda hissettiğim sessiz korkuyu görmezden gelemiyordum.

Masanın üzerinden uzanıp telefonu aldım ve kulağıma gö-

nüfuzum; Ivy bir iniltiyi bastırırken kalçalarımı ona doğru hareket ettirmeye devam ettim.

“Evet?”

“Patron?” diye cevap verdi Marco, sanki koşuyormuş gibi nefes nefese bir sesle.

“Ne oldu?”

“Sanırım Mercedes aradığı kişiyi buldu,” dedi Santiago. “Bu gece Abel’in evinden ayrılan bir kadının peşindeymiş. Onu 7. Bölge’de boktan bir apartmana kadar takip edip zorla içeri girmiş. Sana haber vermeye çalışıyordum.”

“Hâlâ içeride mi?” Yutkundum, Ivy bana bakarken durakladım.

“Yirmi dakikadır içeride. Bir çılgılık duyduğumu düşünüyorum. İçeri girmemi isteyip istemediğini sormak istedim.”

“Siktir!” Dirseklerinin üzerine eğilirken aletimi karımın içinden çıkarıp pantolonumun içine yerleştirdim.

“Ne yapmamı istiyorsun, patron?” diye sordu Marco, hissettiğim tedirginlik onun sesine de yansımıştı.

“Arkasından gidin,” dedim. “Güvende olduğundan emin ol ve ikisinin de oradan ayrılmasına izin verme. Bana konum at. Yola çıkıyorum.”

“Anlaşıldı.”

Telefon kapandı ve Ivy’nin yüzünü son bir kez okşamak için uzandım. “Daha sonra devam etmemiz gerekecek. Şimdi gitmek zorundayım.”

“Her şey yolunda mı?” diye sorarken oturup bacaklarını birbirine bastırdı.

“Yoluna girecek. Uyumaya çalış. Eve döndüğümde yanına uğrayacağım.”

Gitmeye hazırlanarak geri çekildim ama Ivy elime uzanıp beni geri çekti. Soru sorarcasına ona baktığımda, eğilerek bana şefkatli bir öpücük verdi.

"Dikkatli ol, Santiago."

DİKKATLİ OL.

Karanlık sokaklarda 7. Bölge'ye doğru ilerlerken Ivy'nin sözleri zihnimde yankılanıyordu. Ivy'nin bu istekle neyi kastettiğini merak etmek, düşüncelerimin daha karanlık bölgelere kaymasını engelleyen tek şeydi.

Yolculuk sırasında Marco beni arayıp yanlarına girdiğini ve Mercedes'in güvende olduğunu söyledi. Bir an önce gitmemi söylemesi ve bunu söylerkenki ses tonu endişelenmeme neden oldu; ondan nadiren duyduğum bir aciliyetti bu.

Şehrin bu kısmına ulaşmam otuz dakika sürdü. Mercedes gibi kızlar bir yana, hiç kimse için güvenli olmayan bir yerdi burası. Bu apartmanlar suç oranı yüksek bir bölgede yer alıyordu ve neredeyse herkes biraz para karşılığında olanlara göz yumuyordu. Bu bölgenin sakinlerini dışarıdan gelenlerden ayıran bir paranoya seviyesi vardı. Buranın yerlisi herkes için bir tehditti ve turistlerin bu bölgelere girdiklerinde bıçaklanmaları ya da soyulmaları alışıldık bir şeydi.

Mercedes'in takip ettiği gizemli kadın burada yaşıyorsa, bunun nedeni dairelerin ucuz olması ve nakit ödeme yapabilme imkânıydı. Komşular dışarıdan gelen hiç kimseye bilgi vermediğinden, saklanmak için iyi bir yerdi. Henüz onu görmeden, Gala'daki kadın olduğunu söyleyebilirdim. Asıl soru şu: Mercedes neden o kadının peşindeydi?

Hala aralarında işbirliği olduğunu kabul etmek istemiyordum. Kendim görene kadar olmazdı. Ama kanıtlar onun aleyhineydi. Aramalarım cevap vermemiş, eve dönmemişti. Marco'dan aldığım güncellemeler Moreno'ların evini gözetlediğini gösterdi, bu da tüm bunların Abel'la bir ilgisi olduğu anlamına geliyordu.

Mercedes'in kendisini Abel Moreno'nun seviyesine indireceğine inanamıyordum. Ama aralarında bir bağlantı olduğu inkâr edilemezdi.

Korumalarımın birinin arabasıyla gelmiştim; sahte plakalı, dikkat çekmeyen bir şeydi. Arabayı park ettiğimde telefonum Marco'dan gelen ve nereye girmem gerektiğini söyleyen bir mesaj bildirimiyle çaldı.

Verdiği talimatları takip ederek binanın arka tarafına gittim; orada, daha önceki hırsızlık olaylarından kalma kurşun yaraları ve büyük eziklerle dolu bir çıkış kapısının önünde beni bekliyordu. Buranın kasvetli hali, içeride karşılaşacağım şeyden hoşlanacağıma dair herhangi bir inanç uyandırmıyordu.

Marco sessizce onu takip etmemi işaret etti, kapıyı açtı ve beni koridorda yönlendirdi. Daire kapısına ulaştığımızda, içeri girmeden önce meraklı gözleriyle etrafı kontrol etmek için omuzlarının üzerinden baktı.

Geniş çerçevesi ilk başta görüşümü engellese de hemen ardından ayakkabılarım kırık mobilya ve cam parçalarının üzerinden geçti. Sonra Marco kenara çekildi ve bir korku filmi görülebilecek türden bir sahne belirdi. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

Yerde kanlı bir yığın halinde yatan kadını tanıımıyordum ama tanısam bile artık tanıyacağımdan şüpheliydim. Saçları kan

içinde, giysileri yırtılmış ve lambaya ait olduğunu düşündüğüm parçalar etrafına dağılmıştı.

“O...”

“Öldü,” diye cevap verdi Marco sessizce. “Çoktan kontrol ettim.”

Koridorda birinin ayakkabılarının ağırlığı altında camlar çatırdıyordu ve bir saniye sonra Mercedes belirdi. Saçları dağınıktı, yüzüne kan sıçramıştı ve yanağında büyük bir kesik vardı. Gözle görülür bir şekilde titriyordu; her an bayılmanın eşiğindeymiş gibi sallanıyordu ve gözleri benimkilerle buluşunca dudaklarından kederli bir hıçkırık döküldü.

“İsteyerek yapmadım, Santi.” Başını şiddetle sallarken göz yaşları yanaklarından aktı. “Cezasını vermek için onu sana getirecektim.”

Kesik kesik nefeslerinin arasından cümleleri parça parça çıkıyordu. “Beni dinlemedi! Direnmeye devam etti! Başka seçeneğim yoktu! Beni öldürecek! O seni öldürmeye çalıştı!”

Son cümlesinden sonra yere yığıldı, dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğerek saçlarının altına sakladı. “Tanrım, ben ne yaptım? Ne yaptım?”

Birkaç uzun an boyunca tek kelime edemedim. Kendimi hareket etmeye ya da düşünmeye zorlayamadım. İtirafı karşısında kaskatı kesildim. Beni öldürmeye çalışan kadın buydu. Mercedes bir şekilde bunu biliyordu ve şu anda onu boğmak mı yoksa teselli etmek mi istediğimi bilmiyordum.

“Bunun icabına bakmalıyız, patron.” Marco bakmam gereken yöne doğru beni nazikçe dürttü. “Belki de kız kardeşini eve götürmelisin, ben de cesedin icabına bakılması için görüşmeler yapabilirim.”

“Evet.” Başımı sallarken sesim çatladı. “Evet, iyi olur.”

SANTIAGO

Mercedes, IVI yerleşkesindeki konaklama odalarından birinin banyosundan çıktığında sabahın geç saatleriydi. Üzerinde, buraya gelirken açık olan tek mağazadan aldığı ucuz bir eşofman takımı vardı. Saçları temiz, yüzü makyajsızdı ve yanağındaki yara kabuk bağlamaya başlarken etrafında bir çürük oluşmuştu.

Artık tanıyamadığım birine benziyordu.

“Santi?” Orada tereddütle duruyordu. “Neden buradayız?”

Kendimi bu soruya cevap vermeye ikna edemedim. Aslında gerek de yoktu. Mercedes birazdan yapacağımız konuşmanın öyle ya da böyle onun kaderini belirleyeceğinin farkındaydı.

“Bana her şeyi anlat!” diye emrettim sertçe.

Odanın içine doğru ilerledi ve ellerini kucağında birleştirerek yatağa oturdu. “Anlatacağım. Ama benden nefret etmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Ne olursa olsun. Bunu senden duymam gerekiyor.”

“Sana hiçbir şey için söz veremem.” Ona öfkeyle baktım, bizi bu duruma soktuğu için kızgındım. Bu konuşmayı yapmamız bile doğru değildi. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Bir kez

daha tıkanığında ona kendini toparlaması için zaman tanıdım.

“Şimdi, Mercedes. Eğer anlatmazsan, ikimiz adına da karar vermiş olacaksın ve benden bir daha asla haber alamayacaksın.”

Yüz hatları acı dolu bir ifadeye bürünürken bana baktı. “Hayır. Bunu yapamazsın.”

“Artık tartışacak durumda değilsin.” Pencereye doğru yürüyüp perdeyi hafifçe araladım ve avluya baktım. Bu kattaki benzer odaları kullanan birkaç misafir dışında, yerleşke şu anda çoğunlukla boştu. Bu odalar şehir dışından gelen üyeler ya da kulüpte içkiyi fazla kaçıranlar için ayrılmıştı. Kız kardeşimi getirmeyi hiç düşünmediğim bir yerdi burası. Ama şu anda onu eve götürmeyi hayal dahi edemiyordum.

“Bu şekilde olmaması gerekiyordu,” diye kaçırdı ağzından. “Bunların hiçbirinin yaşanmasını istememiştim. Sadece sana çok öfkelenmişim, Santi. Moreno’ların kızına nasıl baktığını gördüm. Gözlerimin önünde ona âşık oluyordun. Bunu görebiliyordum ve kendimi ihanete uğramış gibi hissettim.”

Perdeyi bırakıp ona döndüm. Yüz hatlarındaki öfkeyi anlamamak imkânsızdı. Ivy’yi kıskanıyordu. Karımın etrafında olmasının çok tehlikeli olduğunun bir kanıtıydı bu.

“Seni benden uzaklaştıracaktı,” dedi. “Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Senden nefret etmesini istedim. Bu yüzden, IVI için çalışan o fahişeyi Gal’da seni baştan çıkarması için tuttum. Yapması gereken tek şey Ivy’nin tuvaletten çıkıp sizi yakalamasıydı. Hepsi bu kadardı. Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu.”

Odanın içinde birkaç adım attım ve Mercedes itirafının geri kalanını anlatmak için acele etti.

“Bunun aptalca bir fikir olduğunun farkındayım. O kadına güvenebileceğimi düşünecek kadar safmışım. Onun Abel’in düzenli görüştüğü fahişelerden biri olduğunu bilmiyordum. Cemiyet tarafından dışlanana kadar onunla buradaki kulüpte buluşuyormuş. Olaydan sonrasına kadar bunu anlamamıştım. Ona İVİ üyeleri hakkında bilgi vermesi için para ödedi ve ondan ne yapmasını istediğimi öğrendiğinde, ona zehri ve panzehri veren oydu. Onu bu işe sokan oydu ve ona benim verdiğimin üç katını verdi. Bana ihanet ettiler, Santi. Seni öldürmek istediklerinden haberim yoktu. Bilseydim engel olurdum. Bana inanmak zorundasın.”

“Bana söylediklerine nasıl inanabilirim?” Ona sırtımı dönüp başımı salladım. “Şu anda bana söylediklerinin *doğru* olduğuna nasıl inanabilirim?”

“Çünkü bana kendisi söyledi!” diye bağırdı Mercedes.

“Onu dövdüğün sırada mı?”

Sorumun ardından uzun bir sessizlik yaşandı, ardından titrek bir nefes duyuldu. “Öyle değildi. Hayatım pahasına savaşıyordum. Onu öldürmek istememiştim ama başka seçeneğim yoktu. Ya o ölecekti ya da ben!”

Ben sandalyeye çöktüğümde, Mercedes yine ağlayarak burununu çekmeye başladı.

“Benim ölmemi mi tercih ederdin? Bu mu yani? O lanet olası yerde ölü yatanın ben olmamı mı isterdin?”

“Bana hiç yalan söylememiş olmanı tercih ederdim!” diye bağırdım. “Bana ihanet ettin! Arkamdan iş çevirdin! Neredeyse ölümüme sebep oluyordun! Kendi kız kardeşim, ölümüme sebep olacaktı! Bunu anlıyor musun?”

Keskin bir nefes aldı, yalvarırcasına bana bakarken yeni bir gözyaşı dalgasına yenildi. “Sana zarar vermektense ölmeyi ter-

cih ederim, ağabey. Lütfen buna inan. Başka hiçbir şeye inanmasan bile buna inan.”

Çocukken sürekli peşimde dolaşan kıza baktığımda boğazım düğümlenmiş, mideme bir yumru oturmuştu. Hayatımda her zaman sorgusuz sualsiz güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişi oydu. Ama şu anda, onun her kelimesi, her damla gözyaşı yarama tuz basıyordu. Bu yaptığıyla, bu ihanetiyle paramparça olmuş gibiydim. Daha önce hiç yaşamadığım bir ıstıraptı bu.

İkimizin de iyiliği için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu son aşamada, sert sözlerim Mercedes’e hiçbir fayda sağlamayacaktı. Sözlü olarak onu yerle bir edebilirdim ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi, çünkü karşımda dönüşmesine izin verdiğim canavar vardı. Bunun oluşunu izlemiştim. Babamız Leandro’nun ve annemizin ölümünden beri kafası karışık. Kederine yenik düşerek sığ, nefret dolu bir kadına dönüştü. Dürüst olmak gerekirse, kendimin bir yansımasıydı. Kendimi olduğum gibi kabul edebilirdim ama onun için aynı kaderi kabul etmem mümkün değildi.

Ne kendi hayatını ne de bir başkasınınkini mahvetmesine daha fazla izin vermeyecektim.

“Yatağa gir ve biraz uyumaya çalış,” dedim.

“Şimdi ne olacak?” diye mırıldandı.

“Şimdi uyuyacaksın,” dedim kesin bir sesle. “Uyandığında yeni bir başlangıç yapacaksın.”

Rahatlamış gibi görünse de tedirginliği azalmamıştı. Ne olursa olsun, yorgunluğuna yenik düşerek dediğimi yaptı ve yorgana çekip uykuya dalmak için kıvrıldı. Uzun bir süre sandalyede kıpırdamadan oturdum. Yapmam gerekenin ne olduğunu anlayarak kaskatı kesildim. Onu daha fazla evimde tutamazdım.

Onu karım ve gelecekteki çocuklarımla aynı çatı altında tutamazdım, çünkü ikisini de korumak imkânsız olacaktı. Mercedes hatasının bedelini ödeyecekti.

Telefonumu cebimden çıkarıp tanıdık bir numarayı tuşladığımda hayatımda vermem gereken en zor kararı vermiş oldum.

Üçüncü çalışta cevap vererek beni adımla selamladı.

“Hazırım,” dedim. “Hemen olmasını istiyorum.”

Üç saat sonra Mercedes nefes nefese uyanmış, yorganı göğsüne bastırarak ayağa fırlamıştı. Odanın köşesinde gizlenen tehlikeyi hissediyor gibi görünüyordu ve gözleri karşımda oturan karanlık figüre kaydı. İzliyordu. Onu bekliyordu.

“Santi?” diye fısıldadı, gözlerini tekrar bana çevirerek. “Neler oluyor?”

Kendime gelerek oturduğum yerden ayağa kalktım.

“Sen tehlikelisin,” dedim. “Ve sana güvenemeyeceğimi kanıtladın. Evimde ve hayatımda varlığına müsaade edemem. Ve şimdi, seni kurtarabilecek tek bir çözüm var.”

Gözleri tekrar odadaki figüre kaydı ve başını sallamaya başladığında korkuyla genişledi. “Hayır! Beni gönderemezsin! Gönderemezsin!”

“Bu iş bitti...” Bakışlarımı ondan ayırıp Yargıç’a başımla işaret ederken kanımın kaynadığını hissediyordum.

Gölgelerin arasından öne çıktığında Mercedes yataktan fırlayıp savaşmaya hazırlandı. Kaçmak istiyordu. Ama bir anlığına gözleri Yargıç’inkilerle buluştu ve duraksadı, neredeyse... rahatlamış gibiydi. Ancak uzun sürmedi. Yargıç onu belinden yakaladığında bana doğru koşmaya çalıştı. Saniyeler içinde, benim için çılgılık atarken kollarını arkasına sıkıştırdı, çaresizliği akıl sağlığımın son kırıntılarını da yok ediyordu.

“Santi, lütfen bunu yapma!”

“Git,” dedi Yargıç. “Git, Santiago. Ben hallederim.”

Önce ona sonra da kız kardeşime baktım. Gözlerimiz bir kez daha buluştu. Kaçmaya çalıştığım ıstırabı gözlerimde görebiliyordu ve şimdi olan bunca şeyden sonra bile bu durumdan yararlanmaya çalışıyordu.

“Bunu bana yapmayacaksın. Yapmayacağını biliyorum.”

“Yaptım bile.”

Midem bulanırken kapıdan çıkıp gittim.

Çalışma odasının bitişiğindeki banyoda yıkandıktan sonra boş odaya dönüp etrafa baktım. Santiago'yu arayanın Marco olduğuna emindim ve Mercedes'in adını duyduğumu da biliyordum. Santiago'nun buradan kaçışındaki aciliyete bakılırsa büyük bir şey olduğu kesindi.

Onsuz burada olmak garip geliyordu. Sanki burada olmam gerekiyormuş gibi hissettiriyordu. Sanırım öyleydi de. Bana uyumaya çalışmamı söylemişti. Ve birkaç dakika içinde uyuyacaktım da.

Açık bıraktığı kapıyı kapattım ve büyük, süslü masaya ve buraya geldiğimde oturduğu sandalyeye döndüm. Nasıl görüldüğünü düşündüğümde göğsümde yine o tuhaf gerginlik ve daralma hissi oluştu.

Elimi karnıma götürdüm.

Hamile kalabilir miydim? Şu anda hamile olabilir miydim? Masasında bir takvim aradım. Hangi gün olduğunu bile bilmiyordum. Gerçekten üç aydır burada mıydım?

Pelüş deri koltuğuna oturup kendimi masaya doğru yaklaştırdım. Bir takvim bulamadım ve aramak için çekmecelerini

açmak doğru gelmiyordu. Birkaç hafta önce olsa bunu düşünmeden yapardım ama şimdi doğru gelmiyordu.

Masanın üzerindeki şiddetli sevişmemize rağmen viski şişesi hâlâ masanın üstündeydi. Şişenin kapağını kapatırken, Santiago'nun masadan fırlattığı defteri fark ettim. Eğilip defteri aldım ve masanın üzerine koydum, yerini işaretleyen kalem hâlâ sayfaların arasındaydı.

Kapıya baktım ve düşünürken dudağımı ısırdım. Aslında bu mahremiyet ihlali sayılmazdı. Baktığı sayfayı açarsam durum değişirdi. Kalem tam oradaydı.

Ne bulmayı beklediğimden emin değildim ama bu değildi. Sayfada bitmemiş bir eskiz vardı, kalemin ucuysa aşınmıştı. Bunlar Santiago'nun eskizleriydi. Uzun zaman önce, sanki başka bir hayattaymışım gibi hissettiren o gece kısaca gördüğümde bunu fark etmemiştim. Sayfada profilden çizilmiş iki âşık vardı ve bitmeye yakın olmasalar da biz olduğumuzu biliyordum. Gördüğüm yüzün yarısında bir kafatası dövmesi vardı.

Benim yüzüm o kadar net değildi. Çoğunlukla çizgiler ve gölgelerden oluşuyordu ve elimin parmakları sadece yanağını sıyrıyordu. Bu çizimde umutsuzluk vardı ve buraya ilk girdiğimde yüzünde gördüğüm şeyle uyuşuyordu. Hüzünlü ve fazlasıyla kırılgan bir şey.

Bunun bir saldırı olduğunu biliyordum. Defteri kapatıp onun özel düşüncelerini gizli tutmam gerektiğini biliyordum. Ama yapamıyordum.

Bunun yerine geriye doğru sayfaları çevirmeye başladım; gördüğüm tek şey acıydı. Onun acısı. Hepsini bu kitaba işlemişti. Kız kardeşinin eskizleri. Son gördüğüm kadının eskizleri. Bir sayfaya fotoğraf yapıştırılmıştı: Santiago, Mercedes ve başka bir

çocuk. Onlu yaşlarda olmalıydı. Santiago'nun genç yüzünde o zamandan beri tanıdığım bir ifade vardı. Böyle görünmek için yaşı çok küçüktü. Ama diğer çocuk kocaman gülümsüyordu ve bir kolunu Santiago'ya, diğerini de ergenlik çağında olan Mercedes'e dolamıştı. O da gülümsüyordu ve dönüşeceği güzel kadın daha o yaşta görülebiliyordu.

İkisi de mayo giymişti ama Santiago'nun üzerinde okul üniforması vardı. Saçları gözlerinin üstüne düşmüştü ve onun dövmesiz yüzünü görmek çok tuhaftı. Onu gerçekten tanımamın tek yolu buydu.

Fotoğrafi çizmişti ama sadece bir şeyi değiştirmişti. Yüzünün yarısını lekelemişti. Oradaki gölgeye dokunduğumda kalemi bulaştırdım; boğazıma bir şeyin takıldığını hissettim. Onun için nasıl bir şey olmalıydı? Yangından kurtulup bambaşka birine dönüştüğünü görmek nasıl bir histi? Yüz yerine bir kafatası taşıyacak kadar kendine yabancılaşması nasıl hissettiriyordu?

Derin bir nefes alarak bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Diğer çocuk, kardeşi Leandro olmalıydı. Yakın olup olmadıklarını merak ettim. Üç aydır evli olmamıza rağmen kocam hakkında hâlâ bilmediğim çok şey olması tuhaftı.

Bir nefes daha aldım ve defteri kapattım. Geç olmuştu ve biraz uyumam gerekiyordu ama ona defter hakkında sorular sormak istiyordum. Bu yüzden defteri yanıma alıp onun odasına çıktım ve yatağına uzanıp yanımdaki yastığın üzerine koydum. Saklamadığımı bilmesini istiyordum. Gözlerimi kapattığım gibi derin bir uykuya daldım.

“Ivy,” diye seslendi bir ses. Uyanmam için beni hafifçe sarsıyordu.

İnleyerek yatakta döndüm.

“Ivy, canım, Van Der Smit ile buluşmana az kaldı. Saat neredeyse iki.”

Gözlerimi kırıştıtırıp ovuşturdum ve Antonia’nın başucumda dikildiğini gördüm. “Ne?” Yatağın diğer tarafına baktım. Boştu. Eski defteri hâlâ bıraktığım yerdeydi.

Hiç gelmemişti.

“Şoför yarım saatten kısa bir süre içinde seni Bayan Van Der Smit’in evine götürecektir.”

“Ah.” Doğrulup elimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Santiago nerede?”

“Seni götürmesi için bir şoför ayarlamamı istemek için aradı.”

“Eve gelmedi mi?”

“Hayır, sanırım gelmedi.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Üzgünüm, canım.” Saatine baktı. “Neden giyinmiyorsun? Yatağı ben toplarım.”

“Şey, peki. Sence onu arayabilir miyim?”

“Günün geri kalanında ve muhtemelen yarın da müsait olmayacağını söyledi.”

“Yarın mı?”

“Bir daha ararsa seninle konuşmasını isteyeceğim, anlaştık mı?”

Başımı salladım ve battaniyeyi iterek gitmeye hazırlandım. En azından Colette’le bir buluşma ayarlamayı unutmamıştı. Ama neredeydi?

Antonia'nın ısrarı üzerine, tanımadığım bir şoför beni Colette'in evine götürmeden önce giyinip mutfakta hızlıca bir parça tost yedim. Güzel, soğuk ama güneşli bir gündü ve dışarı çıktığım için minnettardım. Ve bir arkadaşı ziyaret etmek normal hissettirdi.

Garden District'teki güzel malikânenin önüne geldiğimizde ön kapı açıldı ve Colette omuzlarına bir şal atmış, mutlu bir şekilde el sallayarak dışarı çıktı. Onu görmek beni de mutlu etti. Hoş karşılandığımı hissettim.

Arabadan indiğimde, "Ivy!" diye seslendi ve verandasına giden yolun yarısında kucaklaştık. "Geldiğine çok sevindim!"

"Ben de! Seni görmek çok güzel." Geri çekildiğinde aramızdaki kocaman karnına baktım. "Nasıl gidiyor?"

"Hâlâ hamileyim," dedi gülerek. Sonra dönüp elimi tuttu ve sanki birbirimizi yılladır tanıyormuşuz gibi eve doğru yürüdük. "Hesaplanan doğum tarihi geçti. Bu küçük adam dünyaya gelmek istemiyor. Cumartesi gününe kadar gelmezse onu zorla doğuracağım," dedi karnını okşayarak.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"O zamana kadar doğal yollarla doğuma giremezsem, mecburen doğumu başlatacaklar."

"Eminim her iki şekilde de her şey yolunda gidecektir."

"Kesinlikle. Keşke bir an önce gelse. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Aklında bir isim var mı?"

Gülümsedi. "Tabii ki Jackson ona kendi adını vermek istiyor," diyerek gözlerini devirdi.

"Tabii ki."

“Ama benim gönlüm Benjamin’den yana. Büyükbabamın adı. Yani öyleydi. Vefat etti ve benim için çok değerliydi,” dedi hüzün dolu bir yüz ifadesiyle. “Yaşayan bir hatırası olacak.”

“Onu kaybettiğine üzüldüm.”

“Üzülme. Ölümünün üzerinden beş yıl geçti ve uzun bir hayatı oldu.”

“İşin çoğunu sen yaptığına göre, ismi de sen seçmelisin.”

“Bunu Jackson’a söyleyip duruyorum,” dedi oturma odasına girdiğimizde. “Umarım burada oturmamızın bir sakıncası yoktur. Jackson’ın ofisinde biri var ve elimden geldiğince onu görmek istemiyorum.”

“Sorun değil. Ayrıca eviniz çok güzel.” Pencereye yaklaşp büyük bahçeye baktım. De La Rosa Malikânesi’nden çok farklıydı. Çok daha yaşanmışlık barındıran, çok daha renkli.

“Bugüne kadar en beğendiğim evim burası.”

“En beğendiğin mi?”

“Jackson’ın ailesinin birkaç evi var ama onlar benim zevkime pek uymuyor.”

“Ailesi mi yoksa evler mi?”

Güldü. “Anladın sen.” O sırada kapı açıldı ve bir kadın, elinde çay, kahve ve kurabiye dolu bir tepsiyle içeri girdi. “Teşekkürler, Lindy,” dedi Colette sıcak bir gülümsemeyle.

“Rica ederim, Bayan Van... Colette.”

“Gördün mü, o kadar da zor değil,” diye takıldı Colette, yaşlı kadın gülümseyerek bizi yalnız bırakmadan önce. “Kahve mi istersin çay mı?”

“Kahve lütfen. Yeni uyandım ve henüz kahve içmedim.”

“Yeni mi uyandın? Saat öğleden sonraya geliyor.” Bana uzattığı kahve fincanını aldım.

“Uzun bir gece geçirdik.”

“Öyle mi?” diye sorarken kaşlarını kaldırdı. “Eminim öyledir.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Mahkeme nasıl geçti? Jackson suçlamaları reddettiklerini söyledi.”

“Öyle oldu ama yine de sinir bozucuydu.”

“Tahmin edebiliyorum. Orada sadece senin için tanık olarak bulundum, üstelik Jackson da yanımdaydı ama yine de korkutucuydu.”

“Yaptıklarınız için hem Jackson’a hem de sana çok teşekkür ederim.”

“Elbette, Ivy. Seni suçladıkları şeyi yapmış olamayacağını biliyordum. Yapan kadını buldular mı?”

“Sanmıyorum.”

“Bulacaklar. Cemiyet er ya da geç suçluları bulur.”

Konsey Üyesi’nin Santiago’nun hayatına yönelik ikinci suikast girişimi hakkında yaptığı yorumu düşündüm. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Colette, “Elbette,” diyerek kurabiyesinden bir ısırık aldı.

“Birkaç yıl önce birçok üyenin öldüğü yangının nedeni gaz sızıntısı mıydı?”

“Öyle diyorlar ama...” Omuz silkti. “Kim bilir? Jackson’a birkaç kez sordum ama ağzı sıkı biridir. Çok fazla kuralı var.”

“Bilmem mi? Ne zamandır evlisiniz?”

“Bir yılı biraz geçti.”

“Bu kadar yeni olduğunuzu bilmiyordum.”

“Öyle mi? Mercedes sana bilgi vermedi mi?” diye sordu, Mercedes’in adını duyunca nasıl hissettiğini gizlemeyen bir tonla.

“Mercedes’le pek yakın arkadaş sayılmayız. Aslında benden nefret ediyor.”

“O zaman ortak bir noktamız var demektir! Benjamin doğduktan sonra bu konuya kadeh kaldırmamız gerekecek.”

“Neden senden hoşlanmıyor?”

Önce kapıya sonra bana baktıktan sonra, “Biraz yürümek ister misin?” diye sordu.

“Kesinlikle.”

Çayını bıraktı. Kahvemi bitirip ben de fincanı masaya bıraktım. Paltolarımızı giyip kol kola bahçeye çıktık. Arka pencerelerden birine doğru bakıp el salladı.

Arkamı döndüğümde Jackson’ın orada durup dışarı baktığını gördüm. Elini daha az hevesli bir şekilde kaldırdı.

“Bu Holton. Bu adam Jackson’ı her zaman berbat bir ruh haline sokar.”

“Holton mu?”

“Cornelius Holton,” dedi mağrur bir aksanla. “Ona tahammül edemiyorum. Tüylerimi ürpertiyor.”

“Benim de.”

“Onu tanıyor musun?”

“Keşke tanımasaydım. Mercedes’ten bahsediyordun.”

“Gerçekten bilmiyor musun?”

Başımı salladım.

“Geçen gün evinize geldiğimizde Santiago ve Jackson arasındaki gerginliği hissetmiş olmalısın.”

“Hissetmemek için ölü olmak gerekirdi. Hikâye nedir?”

“Mercedes’in gözü Jackson’daydı. Teknik olarak izin verilmesine rağmen uzun zaman önce çıkmışlar. Sanırım birkaç kez öpüşüp koklaşmışlar, o kadar.”

"Mercedes ve Jackson mı?" Şaşırmıştım.

"Biliyorum. O bir buz kraliçesi."

"En hafif tabirle."

"Ailem New Orleans'a taşınalı daha iki yıl bile olmadı. Aslen Atlantalıyız. Sanırım Mercedes ve Jackson, nişanlı olmasalar da Jackson'ın beni gördüğü geceye kadar resmen flört ediyorlardı."

"Ne?"

"Ailemin New Orleans'taki IVT'da katıldığı ilk etkinlikti."

"İlk görüşte aşk mı yani?"

"Jackson öyle olduğunu söylüyor." Gözleri parladı ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissettirdi. "Benim için de öyle." Bunu övünmek için söylememişti. Sanırım sadece kocasına açık bir kadındı.

"Her neyse, o gece kısa bir süre görüştük ve ertesi hafta Mercedes'ten ayrıldı. Bana bir süredir bunu yapmak istediğini ama bu ayrılığı Mercedes'in kabul etmediğini söyledi. Belli ki ayrılıktan memnun değildi. Yine de onu suçlamıyorum ama böyle bir şeyin önüne geçilemezdi. O zamandan beri de faciayla kötü."

"Sana karşı mı kötü?"

Colette başını salladı. "Cemiyet'te pek fazla arkadaşım yok, en azından kadınlar arasında."

"Benim kanım sana uzadı."

Bir omzunu silerek gülümsedi. "Mercedes beni dışlamak için elinden geleni yapsa da ailesi Jackson'inkinden daha üst sınıflarda yer alıyor ve bilsen ki koyunlar sürüden ayrılmamayı tercih eder."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Önemli değil. O kadınlar zaten fazla kibirlî. Her neyse, tanıştığımız hafta Jackson kapıma dayandı ve babamdan benimle çıkmak için izin istedi."

“Ciddi misin?”

“Ivı’da işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Çok eski kafalılar. Umarım –”

“Ne diyebilirim ki? Kardeşim bana düğünden günler önce hiç tanımadığım biriyle evleneceğimi söyledi.”

“Santiago’yu tanımıyor muydun?”

“Yani, aslında babamla birlikte çalışıyordu. Ben küçükken babamla yakınlardı, bu yüzden onu ara sıra görüyordum. Gerçi çok az konuşmuştuk. Bence sen ve Jackson hakkında konuşalım. İtiraf etmeliyim ki Gala gecesi, hamile halinle sana o ayak-kabıları giydirdiği ve geç saatlere kadar ayakta durmana neden olduğu için onun bir canavar olduğunu düşünmüştüm.”

“Jackson mı?” Kıkırdadı. “Hayır, bu onun Cemiyet yüzü.” Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. “Kapalı kapılar ardında koca bir oyuncak ayı gibidir o.”

“Aslında kulağa harika geliyor. Çok mutlu görünüyorsun.”

“Öyleyim. Onu çok seviyorum. Ona âşığım. Sen âşık değil misin? Santiago’ya yani?”

“Şey...” Yürürken gözlerimi kaçırdım ve nasıl cevap vereceğimi düşündüm. “Bizim ilişkimiz biraz farklı. Yani... Bizim hikâyemiz sizinki gibi başlamadı.”

“Haklısın. Ama mutlusunuz, değil mi? Yani bu görücü usulü evliliklerde aşk meselesi zordur. En azından başlangıçta. Ama ona değer veriyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Doğruydı. Ona değer veriyordum.

Beni kendine yaklaştırdı ve adımlarımızı hızlandırırken kocaman gülümsedi. “Bence bundan daha fazlası var, Ivy.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kör değilim. Sana nasıl baktığını gördüm.”

“Bana nasıl baktığını mı?”

Başını salladı.

“Şey, Santiago... biraz karmaşık biri.”

“Kesinlikle öyle.”

“Benim ailemle Santiago’nun ailesi arasında yaşananları biliyor musun?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?” diye cevapladı.

“Bilmiyorum. Sadece...” Ona döndüm. “Sanırım evlenmek için neden beni seçtiğini bilmiyorum. İsteddiği herkesle evlenebilirdi. Tüm... olanlara rağmen.” *Yara izleri. Yüzündeki kafatası dövmesi.* “Onu Cemiyet içinde yükseltmediğim kesin.”

“Babanla yakındı. Şimdi onun bakımını üstlendiği için –”

“Ne dedin sen?” diyerek sözünü kestim.

O da durdu ve bana bakarken alnı kırıştı.

“Babamın bakımını mı üstlendi?” diye sordum.

“Bilmiyor muydun?”

Başımı salladım.

Endişeyle ofisin penceresine baktıktan sonra tekrar bana dönerek, “Muhtemelen bunları sana söylememem gerekiyordu. Özür dilerim,” dedi.

“Kimseye söylemem. Lütfen söyle. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Neler olup bittiğini bir türlü anlayamıyorum. Ona çok yakın olduğum anlar varmış gibi hissederken aniden tamamen karanlıkta kaldığımı fark ediyorum. Anlamıyorum... Bir nedeni olmadan beni seçmesi çok mantıksız ve en azından başlangıçta benden nefret ediyordu, Colette. Sanırım bana eziyet etmek için benimle evlendi...” Başımı salladım ve Colette beni kollarının arasına almak için kendine çekti.

“Sorun yok, Ivy. Seni üzmem istememiştim. Sadece geçen gün

Jackson'ın birine bir şey söylediğini duydum. Senin de bildiğini düşündüm. Lütfen Santiago'ya bir şey söyleme. Jackson'ın bildiğini bilmesini istemiyorum."

Geri çekildim. "Tabii ki söylemeyeceğim. O iyi mi? Babam yani?"

"Kötü bir şey duymadım. Onu görmeye gıtmedin mi?"

Başımı salladım, aklım başka bir yerdeydi. Göğsüm daralmış gibi hissediyordum. Dün gece Santiago'nun ofisinde yaşadıklarım, onun içimde olması, hissettiklerim ve bunun yeterli olmadığı ve hiçbir zaman olmayacağı gerçeği. Tüm bunlar beni içten içe yiyip bitirecekti.

Santiago benim onu görmek istediğim adam değildi. Olmasını istediğim hale getirmeye çalıştığım adam hiç değildi. İlk günden beri bir planı vardı ve bunu gizlemiyordu. Eğer kalbim kırılırsa, bu benim hatam olacaktı.

Santiago o gece ya da ertesi gün eve dönmemiş, bir kez bile aramamıştı. Arasa da bu benimle konuşmak istediği için değildi.

Bu süre boyunca yapabildiğim tek şey, babamın bakımını neden üstlendiğini anlamaya çalışmak için senaryolar uydurmaktı. Bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Ve bunu bana neden söylemediğini. Kendimi dışlanmış ve yalnız hissediyordum; en azından kız kardeşimi arayıp arayamayacağımı sorduğumda, Antonia bana sadece merhametli bir bakış atarak Santiago'dan izin almam gerektiğini söyledi.

Bu çileden çıkarıcı bir döngüydü, çünkü onunla konuşmanın bir yolunu bulmadığım sürece ona hiçbir soru soramazdım.

Ona güvenmek istiyordum. Birbirimize güvenmemizin zaman alacağını farkındaydım ama Colette'in bana söyledikleri ve ardından bu, onun yokluğu, ailemden, bu duvarların dışındaki herkesten izole olmamla birleştiğinde, bu durumu daha zor bir hale getiriyordu.

Üçüncü gece kendimi çok gergin hatta çok öfkeli hissediyordum. En azından öfke, gerginlikten daha iyiydi. Öfke,

mücadele etme gücüne sahip olduğum ve onun beni ezmesine izin vermeyeceğim anlamına geliyordu.

Çalışanların hepsi yattığında, ofisine doğru ilerledim. Kapı kilitliydi. Anahtarın Antonia'da olduğundan emindim. Ama içeri girmenin başka bir yolunu biliyordum ve kütüphaneden geçip gizli girişe girdim. Artık gerçekten saklanmıyordum bile. Ya da en azından kendime söylediğim buydu. Babama neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. Abel, Santiago'nun onun bakımını üstlenmesini nasıl onaylamış olabilirdi? Santiago bunu benden neden saklamıştı? Sebebi neydi?

Monitörlerin dışında ofisi karanlıktı ve ben buraya son geldiğimden beri temizlenmişti. Eskizlerin olduğu defteri masasına koyup sandalyesine oturdum. Konsantre olursam, derin nefes aldığımda tıraş losyonunun kokusunu alabileceğime yemin edebilirdim.

Derin bir nefes alıp kendime yapmak üzere olduğum şeyi yapmaktan başka seçeneğim olmadığını söyledim. Birkaç gece önce onun eşyalarına izinsiz bakma düşüncesi çok yanlış gelse de bu gece farklı hissediyordum. Ama bir parçam bana bunu söylemiş olmasını, bana karşı dürüst olmasını diliyordu.

Masanın ortasındaki en üst çekmeceyi açtım ama bu çekmece de birkaç kalem ve üst ortasında onun arması basılı birkaç kâğıt ve bunlara uygun zarflar vardı. Kapatıp bir sonrakini açtım. Kolayca açıldı ama o da diğeri gibi temiz ve neredeyse boştu. Bir ataç bile yoktu. En arkasına bakmak için eğildim ama orada da hiçbir şey yoktu.

Üçüncü çekmece de diğeri taraftakiler gibi kilitliydi. Eğer burada gizlediği bir şeyler varsa, onları kırmadan bulmam mümkün değildi.

Ayağa kalkıp uzak duvardaki antika gardıroba gittim ve onu açtım. Dosyalarla karşılaşmayı beklememiştım ve yanılmamıştım. Onun yerine, içmeyi sevdiğim viskiden açılmamış iki şişe, birkaç kristal bardak ve bunların yanındaki rafta, maskeyi –bayıldığım geceden beri takmamı istemediği maske– odamda sakladığına çok benzeyen cam bir kutu olduğunu fark ettim.

Kalbim hızla çarpıyordu ve beynim bana gördüğüm şeyin gerçek olamayacağını söylemeye çalışıyordu. Çünkü bu çok aşağılayıcı hatta korkunç olurdu.

Kapağı açtım. Kilitli değildi. Belki de hayal görüyordum ama düzgünce katlanmış, yıkanmamış çarşafı çıkarırken bakırmsı kan kokusu aldığıma yemin edebilirdim. Düğün gecemize ait kanlı çarşafardı bunlar.

Gördüklerime bir anlam vermeye çalışıyordum. Bunu neden saklıyordu ki? Neden? Sonra hatırladım. Beni kaçırdıktan ve kafama o korkunç maskeyi sabitledikten sonra, zihnimin tam olarak işlemediği bir şey mırıldandığını hatırlıyordum:

“Acaba Eli, kızının kanını nasıl akıttığını görünce memnun olacak mı?”

Uyandığında ya da uyanırsa bunu babama vermeyi mi planlıyordu? Hâlâ aynı fikirde miydi? Her şeyden sonra hâlâ aynı düşüncelere sahip olabilir miydi?

Çarşafı bırakıp ellerimi saçlarıma bastırdım. Tanrım! Ne büyük yük bir aptaldım! Acaba şimdi her nerdeyse beni –aptal karısını– düşünüp gülüyor mudur?

“Siktir git, Santiago!” Çarşafı cam kutunun içinden öyle şiddetli bir şekilde çektim ki kumaşın bir köşesi kutuya takılarak yere düşmesine neden oldu. Halının üzerine düştüğü için şükrettim, yoksa paramparça olacaktı, ancak çarşafı çıkarmak için

eğildiğimde kutunun dibinde uzun bir çatlak olduğunu fark ettim.

Umurumda değildi. Ondan gizlemeyecektim. Ona o lanet şeyi yaktığımı söyleyecektim. Çünkü onunla yapmayı planladığım şey tam olarak buydu.

Cam kutuyu olduğu yerde bırakıp karanlık eve geri döndüm. Arka kapıya yönelirken her yerde kameraların olduğunu ve ne yaptığımı göreceğini biliyordum. Yine de kendime umurumda olmadığını, çünkü onun umurunda olmadığını hatırlatıyordum. Colette yanılıyordu. Onun bakışlarında gördüğünü sandığı şey, sahiplenmeden başka bir şey değildi. Hâkimiyet. Nefret.

Daha önce yürüyüşe çıktığımda kapıda bıraktığım ayakkabılarımı giyip arka kapının kilidini açtım; kapıyı açarken duraksayıp alarmin çalmasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Aslında evin bir alarm sistemi olup olmadığından emin değildim ama varsa da çalışmıyordu.

Gece karanlık, aysız, bulutsuzdu ve hava soğuktu. Yine de kazağım yeterli olacaktı. Ne olduğunu anlamadan kendimi küçük şapelin kapısında buldum. Kapılardan birini iterek açtığımda mabet lambasının kırmızısını gördüm ve içeri girdim.

Kapı arkamdan kapandı ve eski kilisenin içinde yalnız kaldım. İçerinin ürkütücü bir havası vardı ve dışarısı kadar soğuk değildi.

Kilisenin ön tarafına doğru ilerledim ve çarşafı taş sunağın üzerine bıraktım. Mumlardan birkaçını daha yakmak için kibrit kutusunu elime aldım ve şu anda ne yapmak üzere olduğumdan birkaç dakika öncesine göre daha tereddütlü hissettim.

Mumlar yandığında sunaktaki fotoğrafları gördüm ve Le-

andro çerçeveli fotoğrafta bir yetişkin olmasına rağmen Santiago'nun eskiz defterindeki fotoğrafta olduğu çocuğu hâlâ görebiliyordum. Bakışlarımı babasına çevirdiğimde onun soğuk gözleriyle karşılaştım. Çerçevenin arkasından bana bakıyor, mezarın ötesinden beni suçluyorlardı.

Santiago'nun böyle olmasının sorumlusu oydu.

Eğer bir bebeğimiz olursa ve Santiago'nun rol modeli bu soğuk, acımasız adamsa, nasıl bir baba olacaktı?

Bu kanlı çarşafı yapmayı planladığı şeyi çocuğunun annesine yapan biri nasıl bir baba olabilirdi?

"Aptalsın!" dedim kendi kendime, bir kibrit daha çakarken. Yaktığım kibriti kanlı çarşafın üzerine attıktan sonra alevlerin çarşafın üzerinde yayılmasını izledim.

SANTIAGO

Malikânenin kapısından içeri girdiğimde yorgunluk iliklerime işlemiş gibiydi. Kız kardeşimin ihaneti beni mahvetmişti. Bomboş hissediyordum. Uyku-ya ve az da olsa huzura ihtiyacım vardı.

Ivy üst kattaydı. Yumuşak, sıcak ve sefil ruhumdaki acılara merhem olacaktı. Onun içinde, onun yakınında olma düşüncesi acı gerçekliğin ortasında bulabildiğim tek teselliydi.

Bu düşünceler bana güç veriyor; arabayı park edip kaskatı olmuş bedenimi metal çerçeveden çıkarırken son akıl sağlığı kırıntılarımı korumama yardım ediyordu. Gövdemdeki yaralar ağrıyordu. En uygunsuz zamanlarda tekrar ortaya çıkan, beni etkisiz hale getirmekle tehdit eden bir ağrıydı bu. Uzuvarım ağırlaşmış, ön basamaklara doğru dönerken ayaklarımı sürüyerek yürümeme neden olmuştu. Mabedime girip bir an önce yatağıma yatmak için savaşıırken, doğu tarafındaki bahçeden hızla geçen Marco'yu son anda fark ettim. Onu fark ettiğim anda o da beni gördü; ikimiz de donup kaldık.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Bayan De La Rosa!” diye cevap verdi sertçe. “Kendisi şapelede. Bekçi haber verdi...”

Açıklamasının geri kalanını beklemeden şapele doğru döndüm. Marco’nun ses tonundaki aciliyet, damarlarıma adrenalinin hücum etmesine neden oldu. Durum her neyse iyi olamazdı.

Doğal eğilimim daima en kötüsünden şüphelenmektir. Birisi onu öldürmek için gelmişti. Başka bir tehdit. Başka bir plan. Farkında olmadığım başka bir düşman. Bu düşünceler zihnimden ışık hızıyla geçerken yumruklarımı iki yanımda sıkıyordum.

Ona dokunmayı aklının ucundan geçiren herkesi öldürecektim.

Kilisenin kapısı avucumun ağırlığı altında gıcırdayarak açıldı. Yaşadığım endişe beni tek bir düşünceyle ilerlemeye itiyordu: Ivy’yi hemen bulmalıyım. Ama mihrabın üzerinde titreyen alevleri gördüğümde durdum, göğüs kafesim sıkıştıyordu.

Halüsinasyon gibiydi. Kötü bir kâbus. Çünkü bu gerçek olamazdı. Sunağın üzerinde, kısa süre sonra bir kumaş parçası olduğunu fark ettiğim şeyi yakan kişi karım olamazdı. Bana döndü; gözlerine turuncu alevler yansırken, gölgeler yüz hatlarının üzerinde dans ediyordu.

Göğsüme keskin bir acı saplandı ve dengemi sağlamak için sıralara tutunarak öne doğru sendeledim. Duman nefesimi kesiyor, kokuşmuş bir koku düşüncelerime yerleşiyordu. Beni cehenneme döndüren geçmişle savaşıyor ve şimdiki zamana odaklanmaya çalışırken gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, bana bakan babamın ve kardeşimin yüzlerini seçebiliyordum.

“Hayır!” diye kükredim.

Tekrar o güne döndüm: Alevlerin ortasında, bedenimi molozların arasından sürükleyerek umutsuzca onlara ulaşmaya çalışıyordum. Keskin metal gövdeyi sıyrıyor, ben onu itmeye çalışıp başaramazken boğazımdan hayvansı bir haykırış çıkmasına neden oluyordu. Metal beni derinden keserken, alevler giysilerime sıçrayarak tenimi yakıyordu. Yanık saç ve et kokusu midemi bulandırır da onlar için savaşmak zorundaydım.

Ayak sesleri yanımdan geçip gidiyor, ağır toplar gibi yerde yankılanıyordu.

“Geri çekilin!” diye bağıırıyordu biri.

Dumanların arasından görmeye çalışıyordum. Alevler. Etrafımdaki ceset parçaları. Ama hiçbir şey göremiyordum. Havada bir öksürük patladı ve tanıdık bir ses bana seslenirken boynumdan aşağı ter damlıyordu.

“Onu dışarı çıkar!”

Sıcaklık, yaralarımın dokusuna sızıyor, ağrıyı ve kaşıntıyı artırıyor. Kardeşim ve babam artık burada değildi. Onları göremiyordum. Gerçekliğe geri döndüğümde, karşımda duran Ivy’yi gördüm; gözleri irileşmiş, dehşete kapılmıştı.

“Onu dışarı çıkar!” Marco, Ivy’yi bana doğru iterek bağırdı. “Ben söndürecekim! Gidin!”

Dengemi sağlamam ve yön duygumu geri kazanmam biraz zaman aldı. Yavaşça, bir kâbusu diğerinden ayırırken parçalar yerine oturmaya başladı. Parmaklarım demir bir tuzak gibi Ivy’nin kolunu kavradı. Onu şapelden temiz havaya doğru sürüklerken çığlık attı.

Ben anlamaya çalışarak gözlerimi kırptıştırırken o benden

uzaklaşıyordu; öksürüyor, nefesini tutmaya çalışıyordu. Göğsüm alçalıp yükseliyor, damarlarıma zehir doluyor, aramızda yaşanabilecek her türlü tatlılığı yok ediyordu. Benim hain kırım.

“Ne yaptın sen?” diye homurdandım.

Yüzünü silip başını sallayarak cevap vermeyi reddetti. Bana bakmamak için direniyor, zaten patlamak üzere olan öfkemi daha da körüklüyordu.

“Ne! Yaptın! Sen!” diye bağırarak onu kollarından yakalayıp sarstım.

Beni tanıımıyormuş gibi bana bakarken ağzı açık kaldı; yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Sanırım beni tanıımıyordu. Bu canavarla henüz tanışmamıştı. Az önce kışkırttığı öfkeyle henüz tanışmamıştı.

“Cevap ver bana!” diye kükrerken nefesim saç tellerini yüzüne savuruyordu.

Beni tüm gücüyle iterken, “Bırak beni!” diye bağırdı.

“Bırakayım mı?” Onun acınası sözleriyle alay ettim. “Bırakmak mı? Hâlâ anlamadın mı? Seni ancak öldüğünde serbest bırakacağım.”

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı. “Burada seninle kalmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

“Hiç zor değil,” diye cevap verdim karanlık bir sesle.

Bana bakarken dudakları titriyor, gözleri ay ışığında parlıyordu. “O zaman durma, yap. Beni tehdit etmekten vazgeç ve yap.”

Onu boğazından tutup öne doğru sürükledim ve ayakta durmaya zorladım. “Beni kışkırtma!”

Parmaklarımı boynuna doladığımda kalan tüm öfkesi par-

maklarını tarafından bastırılıyordu. Öfkeli bir boğa gibiydim ve ona karşı sahip olabileceğim her türlü merhamet, bu yeni ihanet karşısında beni terk etti. Şu anda ona baktığımda hissedebildiğim tek şey iğrenmeydi.

Bir Moreno'ya değer verebildiğim için iğreniyordum. Onun sadık olabileceğini düşündüğüm için. Beni sırtımdan bıçaklamayacağına ve yapabileceğini kanıtladığı gibi beni sömürmek için her fırsatı değerlendirmeyeceğine inandığım için.

"De La Rosa ismini hak etmiyorsun," diye söylendim, Ivy dengesini korumaya çalışırken; tırnaklarını ellerimin üzerinde gezdiriyor, kurtulmaya çalışıyordu. "İşaretimi taşımayı hak etmiyorsun. Onu kesip çıkarmalıyım."

Ivy inliyor, konuşmaya çalışıyordu ama sözleri avucumun ağırlığı altında boğuluyordu. Sonunda onu serbest bıraktığımda hâlâ öksürüyordu ama ona karşı hiçbir sempatim kalmamıştı.

Marco, şapelin kapısını açıp başıyla işaret etti. "Yangın söndü. Ortalığı temizlemesi için birini çağıracağım." Duraksadı, bir anlığına bakışları Ivy'ye kaydı ve gözlerini hafifçe kıstı. "Ama babanla kardeşinin fotoğraflarının mahvolduğunu bilmelisin."

Ivy keskin bir nefes aldı ve onu saçlarından tutup vücudunu önüme çektiğimde irkildi.

"Teşekkürler, Marco."

Marco arkasını döndüğünde Ivy'yi öne doğru iterek bir ayağını diğerinin önüne atmaya çalışırken dizleri neredeyse bükülüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Ailemin anılarını mı yakmak istiyordun?" diye sordum. "Onları zaten yok etmiş olman yetmiyor mu?"

“Ben mi?” Bana bakmak için başını çevirmeye çalışsa da onu sıkıca kavrayarak hareketsiz kalmasını sağladım.

“Sen bir Moreno değil misin?” dedim alaycı bir tonla. “Az önce bunu kanıtladın. Mezarlarına tükürmekle aynı şeyi yaptın.”

“Yaptığım şey bu değildi,” diye fısıldadı Ivy.

“Yalanlar,” diye alay ettim. “Dudaklarından dökülen tek şey bu. Lanet olası yalanlar.”

İtiraz etmeye çalıştığımda, boştaki elimle ağzını kapattım. “Bence bundan sonra söyleyecek bir şeyin yok.”

Çırpınıyor, ben onu evin içine doğru götürürken gözyaşları parmaklarıma düşüyordu. Kapı arkamızdan kapandığında, girişte durakladım; parmaklarımı gömleğinin dikişlerinin arasına sıkıştırıp üzerindeki parçaladım. Çıplak ellerimle taytını da parçalara ayırırken her fırsatta bana karşı koymaya çalıştı; benimkine eşit olmasını dilediği bir öfkeyle bağırarak bana tek-meler ve tokatlar atıyordu. Son olarak dantelli iç çamaşırını ve sütyenini yere attım ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

“Sürün,” diye emrettim yumruğumu saçlarına dolayarak.

Ben ilerlerken hayal kırıklığı içinde homurdandı; ona yanımda sürünmekten başka çare bırakmadım. Yaralı bir hayvan gibi uluyor, merdivenleri çıkarken dizleri morarıyordu.

“Bunu yapmayacağım!” diye bağırırken sahanlığın tepesinde durdu. “Bana bunu yaptıramayacaksın!”

“Öyle mi?” Saçlarını bırakıp başımı yana eğerek onu inceledim. “Sana istediğimi yaptıramayacağımı mı sanıyorsun?”

Ayağa kalkmaya çalıştığımda onu mermere doğru iterek vücudunun üzerine çıktım ve yüzünü soğuk zemine bastırdım.

Kendini kamburlaştırmaya çalışsa da tüm ağırlığımı bıraktığımda acı içinde homurdandı.

“Ne yapmayacağını bir daha söyle...” diye fısıldadım kulağına.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı hıçkırarak.

“Bunu en az on kez söyledin.” Ona ters ters baktım. “Umursadığımı mı sanıyorsun? Bir Moreno’nun ne düşündüğünün benim için önemi olduğunu mu düşünüyorsun? Hakaretlerin acınası ve güçsüz, tıpkı soyun gibi.”

Bir anlığına bana bakmaya çalışsa da izin vermedim. Kendimi sürükleyerek ayağa kalktıktan sonra onu ayak bileğinden tutup çektim; çıplak vücudu mermer zeminin üzerinde kayıyor, Ivy çaresizce zemine tutunmaya çalışıyordu. Bu mücadelesi bir dakika kadar sürdükten sonra dönüp sırtüstü yattığında bacakları birbirinden ayrıldı. Diğer topuğunu bacağını dik tutmak için kullanmaya çalışırken vajinası ortaya çıktı. Bakışlarımı bacaklarının arasına kaydırduğımda, sanki bu hareket onu ahlaksızlığından kurtarabilirmiş gibi çırpınarak bacaklarını birleştirmeye çalışıyordu.

Tüm mücadelesi boşaydı ve odama ulaştığımızda nefesi kesilmişti; anlamsızca mücadele ederek bitkin düşmüştü ve bir sonraki şey için gücü kalmamıştı. Onu çekip yatağın üzerine savurduğumda vücudu yatağa çarptı. Yüzüne dövme yapmak için onu yatak direklerine bağladığım ipleri kullanarak yüzünü aşağı itip ellerini arkasından bağladım. Bacaklarını ayırıp ipleri ayak bileklerinden geçirerek direklere bağladım. Onu bu pozisyonda tutmak için dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

“Santiago,” dedi boğuk bir sesle. “Bırak gideyim. Beni gönder. Lütfen. Senin nefretine dayanamıyorum.”

“Dayanacaksın.” Yüzüne bakmak için eğildiğimde aptalca isteğinden rahatsız oldum. “Çünkü hak ettiğin bu.”

Kemerimi çözüp pantolonumun düğmesini açarken ağlamaya başladı. Ağlamasına ara verip bir kez daha omzunun üzerinden bana baktığında, “Arkanı dön!” diye bağırdım.

“Hayır.”

“Pekâlâ.” Ona vahşi bir gülümseme sundum. “Nasıl istersen.”

Yastık kılıfını yastıktan çıkarıp kafasına geçirdim ve yüzünü görmemi engelledim. Onu göremezsem hilelerine boyun eğmezdim. Artık ona yenilmeyecektim.

Kemerimi aldım ve kenarını kalçasının kıvrımı boyunca kaydırıktan sonra avuçlarımın içinde katladım ve sonunda sertçe kalçasına vurdum. Öne doğru sarsılmış, teninde kırmızı şeritler oluşurken sessizliği delen bir çığlık atmıştı.

Kemer bir kez daha kalçasına vurdum. Boğazından bir çığlık daha yükseldiğinde bu sesin tadını çıkardım. Kalçalarında bir desen oluşurken, odada unutulmaz bir melodi yaratıyordum. Deri kemer derisine sürtünerek kalçalarını ve baldırlarını öfkemin kanıtlarıyla kaplarken kabarmış teninin üzerinde izler oluşturuyordu. Ne zaman uzaklaşmaya çalışsa, onu kendime doğru çekip biraz daha zorluyordum.

Gözyaşları kuruyana, boğazı acıyana kadar ağladı ve çektiği acı o kadar görünürdü ki yaptıklarının sonuçlarını en az bir hafta boyunca unutamayacaktı. Ama bu yeterli değildi. Hâlâ değildi.

İçime yeni bir öfke dalgası yayılmadan ona bakamıyordum. Kemer boğazını kapatan yastık kılıfının etrafına dolayıp sabitlerken nefesim kesildi; bir ucunu yumruğumda bırakıp diğeriyle fermuarımı aşağı kaydırdım.

“Bana bakamıyorsun bile!” diye bağırdı. “Bunu bu yüzden yapıyorsun. Yüzümü örtebilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Santiago. Sana bunun sözünü verebilirim.”

“Kapat. O. Lanet. Olası. Çeneni.”

Zonklayan aletimi serbest bırakıp elime aldığımda gözlerim bacaklarının arasındaydı. Avuçlarımla bacaklarını ayırdım ve aletimi içine doğru kaydırırken boğazından gergin bir ses çıktı. Bir kez. İki kez. Ucuyla klitorisini daire içine almadan önce üç kez, yarı yalvarış yarı acı içinde vücudunu bana doğru hareket ettirene kadar onunla oynadım. Çok hassaslaşmıştı. Pantolonumun kumaşına sürtündüğünde sızlanıyor, acı çektiğini anlıyordum. Kıvrımlarının üzerindeki izler beyaz parmak eklemelerine karşı parlayan kırmızı bir kor gibi görünüyordular ve onu geri kaldırdığımda vücudu tekrar yatağa doğru sarkmaya başladı. Bitkin düştüğünün farkında olsam da onunla daha çok işim vardı.

Aletimi ona doğru kaydırıp hain ıslaklığına buladım. Benden nefret etse bile bunu istiyordu. O da benim kadar berbat durumdaydı.

Parmaklarımı deri kemerin ucuna dolayıp çekiştirirken içine girmek için onu arkaya doğru eğdim. Çığlık atıyor, kulak zarımı titreten ve aletimi sarsan tiz bir ses çıkarıyordu. İçine girip çıkıyor, sertliğini onun uyarılmışlığıyla ıslatıyordum.

Sırtının arkasındaki parmakları kıvrılıyor, kollarım kullanmadan kendini ayakta tutmaya çalışırken omuzları geriliyordu. Kemerini bıraktığımda tekrar yere yığıldı; yüzünü örten yastık kılıfına doğru nefes nefese kaldı. Parmaklarımı içine doğru kaydırdığımda bunu yaptığını fark etmeden dokunuşuma doğru eğildi, ancak henüz tadına bakmadığım yasak deliğin etrafında

daireler çizdiğimde kaskatı kesildi. Parmağımı ileri doğru iterken ulaşamayacağım şekilde öne doğru atılmaya çalışıyordu. Kalçasındaki elim onu sakinleştirdi; daha sert, daha hızlı nefes almaya başladığında parmağımı içine sokup çıkarıyordum.

“Santiago,” diye nefes verdi parmağımı çekip yerine aletimin ucunu koyup onu dürttüğümde.

“Bana Dominus et Deus diye hitap edebilirsin.” Dar girişinden geçerken kıcını sertçe sıkıyordum. “Efendin ve Tanrın.”

Yavaşça aletimi derinliklerine gömdüğümde tamamen hareketsiz kalmıştı. Parmak eklemleri bembeyazdı. Gözyaşları yastık kılıfını ıslatırken güçlükle nefes alıyordu.

“Tanrım...” Geri çekilip tekrar ileri doğru itmeye başladığımda kamburlaştı. “Bu... Çok... Ben... Santiago...”

Gözlerimi kapatıp sabit bir ritim tutturduğumda, geriye doğru sallanıp öne doğru döndüğümde, vücudunu aletimin etrafında sararak uyum sağladığında kırık dökük cümle parçaları iyice tutarsızlaşmıştı. Bana kenetlenmiş, en çok ihtiyaç duyduğu yerde uyarılmak için çaresizce çırpınıyordu; tüm bunlar olurken ciyaklıyor, inliyor ve anlaşılmaz küfürler mırıldanıyordu.

“Boşalmayacaksın,” dedim dişlerimi sıkarak. “Sakın deneme bile.”

“Fotoğraflar için özür dilerim!” diye bağırdı. “Niyetim bu değildi.”

“Sözlerin anlamsız.” Sertçe içine girerken parmaklarım etine batıyordu. “Her zaman öyleydi.”

“Bunun gerçek olmadığını biliyorum.”

Onu daha sert ve daha öfkeli bir şekilde becerdim. Onu bir oyuncak gibi kullanırken tenini çimdikliyor, kalçamı ona

Doğru itiyor, homurdanıyordum; avuçlarımın ağırlığı altında kıvrılırken kalçalarımı yuvarladım. O alçaldıkça onu geri çekiyordum.

“Daha fazla ayakta duramam!” diye haykırdı gözyaşları içinde.

“Duracaksın.” Sözlerimi iki hızlı, derin hamleyle noktalar-ken ve kışını ellerimin arasına alıp onu becerirken vücudunun yarısını havada tuttum.

İçim ürperiyor, kaslarım geriliyor, kulaklarım çınlıyordu ve sonunda içine son bir kez daha girerek boşaldım. İçine boşaldım...

Onu serbest bıraktığımda titriyordu ve onu gevşek bir şekilde yatağa geri bıraktım. Kemerim, ellerim ve vücudundan sızan benimle damgalanmıştı. Uzun bir süre orada durup nefesimi tuttum ve onu izledim. Güvenemediğim bu kadını. Zihnime işlemeyi başaran kadını. Zihnimin en karanlık yerlerine. Göğüs kafesimin en boş alanlarına. Başka hiçbir ruhun izinsiz girmeye cesaret edemediği kalbime. O anda, iki şeyin farkına vardım.

Ondan nefret ediyordum.

Yine de ona karşı bir şeyler hissediyordum. Açıklanamaz ve çok tehlikeli bir şey.

Hissetmeme asla izin veremeyeceğim bir şey.

Titrek ellerle bağlarını ve boğazındaki kemeri çözsem de yastık kılıfını kafasında bıraktım. Ona son bir emir verirken ses tonum buz gibi, neredeyse şeytaniydi: “Gözümün önünden kaybol.”

SANTIAGO

Günler geçti, gecelere ve sonra da akıl almaz bir hızla haftalara dönüştü. Günlerimi ofisimde kilitli bir şekilde, Abel hakkında gelen raporların her ayrıntısını incelemek ve çalışmak arasında gidip gelerek geçiriyordum. O, yarım kalmış bir işti. Halledilmesi gereken bir konuydu. İnsanlığın geri kalanıyla aynı havayı solumayı hak etmeyen lanet olası bir Moreno'ydu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bütün gün ve gece bunun hayalini kurmuştum. Kanını yavaşça akıtacaktım. Bana istediğim cevapları verene kadar ona işkence edecektim. Doğru olduğunu bildiğim her şeyin onaylanması gerekiyordu. Onların kanı toplum üzerinde bir kara leke, bir hastalıktı ve bunu tedavi etmenin tek yolu kökten kurtulmaktı.

Her gün Eli'nin hastanedeki durumu hakkında raporlar alıyordum. Hareket kabiliyetini yeniden kazanıyor, yavaş olsa da iyileşiyordu. Beni görmek istediğini söylediler. Ailesinin nerede olduğuna dair cevaplar istiyordu. Ve bir gün, onlara sahip olacaktı.

Başından beri planım buydu. Ama kilitli bir kapının ardında,

gözlerden uzakta güvenli bir şekilde saklanmış olsa bile, karım düşüncelerimi zehirlemeyi bir şekilde başarıyordu.

Şapeldeki olay gecesinden beri onu görmedim. Ona kırık kutuyu ya da çarşafı yakma nedenini sormadım, çünkü bunun bir önemi yoktu. Sunağımda ve ruhumdaki ateşi yakmasının tek nedeni, zaten yaralı olan birine bir tekme daha vurmaktı. Bir açıdan başarılı olduğunu itiraf etmekten gurur duyuyordum.

Kendimi viskiye boğup onu unutmaya çalışıyordum. Ağabeyi ve babasının kaderlerini öğrendiğinde neler hissedebileceğini düşünmediğim bir zamana ve yere geri dönmeye çalışıyordum. Geceleri ona dokunan eller tarafından alınan canlar. Sonsuza kadar izini taşıyacağı adam.

Bana bir daha asla bakmak istemeyecekti. Yavaş yavaş bunu anlamaya başlıyordum. Ama başka bir yolu yoktu.

“Berbat görünüyorsun.”

Gözlerimi açtığımda Yargıç’ın kapıda durduğunu gördüm, endişesi gözlerinden okunuyordu.

“Yeni bir şey yok,” dedim kuru bir ifadeyle.

Odaya girip etrafı inceledi. Masamın üzeri dağınık klasörlerle kaplıydı. Kahvaltıdan ve öğle yemeğinden kalan viski bardakları hâlâ duruyordu. Monitörlerde ise geometrik şekillerden oluşan ekran koruyucusu ağır ağır hareket ediyordu.

“Kendine bu kadar yüklenmemelisin,” dedi ciddiyetle.

Cevap vermeyince karşıma oturup beni incelemeye başladı.

“Mercedes iyi,” dedi. “Daha iyi bakılamazdı.”

“Durumu hakkında bilgi istemedim.”

Parmaklarım kehribar rengi sıvıyla dolu bardağa değdi. Yargıç beni her zamanki hassasiyetiyle inceliyordu. Sanki ruhunu görebiliyormuş ve sırları açık bir kitap gibi okuyabiliyormuşça-

sına, karşısındaki insanın içine işleme konusunda her zaman çok yetenekli olmuştu. Onu işinde bu kadar etkili yapan da buydu.

“Sormamış olabilirsin ama iyi olduğunu bilmek isteyeceğine inanıyorum. O sağlıklı ve güvende. Benim gözetimimde zamanla çiçek açacağından hiç şüphem yok.”

Haklı olduğunu kabul etmek istemeyerek sertçe başımı salladım. Bunu duymak beni rahatlattı. Ama bu rahatlama geçiciydi, çünkü hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

“Eli’yi görmeye gittin mi?” diye sordu Yargıç.

“Hayır.” Cam bardağı dudaklarıma götürüp kalan viskiyi bir yudumda içtim.

“İşin bu noktaya geleceğini başından beri biliyordun,” dedi. “Neden erteledin?”

Başımı kaldırıp ona baktığımda, çektiğim azap yüzümden okunuyor olmalıydı.

“Ah.” Kaşlarını çattı.

“Gördüğünü sandığın şey her neyse, yanlış. Ortada bir şey yokken varsayımlarda bulunma.”

“Tek kelime etmedim.” Elini kirli sakallı çenesinde gezdirdi.

“Söylemek zorunda değilsin.”

Biraz kıkırdasa da bir süre sonra ruh hali değişti. Tekrar ayağa kalktığında masamın üzerindeki açık eskiz defterine baktı; Ivy’nin yarım kalmış resmi.

“Görünüşe göre düşünecek çok şeyin var, daha fazla zamanını almayacağım. Ama izin verersen...”

Ona baktığımda, yüzünde şimdiye kadar tanık olduğum teselliye en yakın ifadeyle karşılaştım.

“Seçenekler açık. Ama bence sorulması gereken asıl soru şı: Hangisi olmadan yaşayabilirsin? İntikamın mı yoksa karının sevgisi mi?”

Cevap vermemi beklemeden gittikten uzun bir süre sonra bile hâlâ kapıya bakıyor, Yargıç'ın sorduğı soruyu düşünüyordum.

Beni tekrar buraya kilitlemesinin üzerinden iki hafta geçti. Işık kaynağı yine engellendi. Biliyordum, çünkü yemekleri sayıyordum; günde üç öğün.

Kızgındım. Yorulmuştum. Aslında bu kadar kızgın olmaktan yorulmuştum. Kafam çok karıştı. Kalbim sızlıyordu.

Sonunda beni görmeye geldiğinde –tabii gelirse– ne yapacağımı düşünüp durdum. Bu sefer öncekinden farklıydı. Santiago gerçekten farklıydı.

Belki onun da kalbi sızlıyordu.

Hayır. Santiago üzgün falan değildi. Eğer bir kalbe sahip değilseniz, kalbiniz sızlayamazdı. Ve söz konusu Santiago De La Rosa olduğunda aptal olmayı bırakmalıydım.

Yataktan kalktım. En azından çıplak değildim. Belki de dolabı kilitlemeyi unutmuştu. Ya da belki beni görmek zorunda kalmadığı sürece hiçbir şey umurunda değildi.

“Gözümün önünden kaybol.”

Başımı salladım. Sözlerini ve her kelimesindeki nefreti unutmak istiyordum. Benden iğrendiği anları unutmak istiyordum.

Sonunda yanıma geldiğinde ne yapacaktım? Ne yaptığımı

söyleyecek miydim? Çarşafı neden yaktığımı mesela? Babamın ya da kardeşinin fotoğraflarını yok etmek istememiştim. Onlar umurumda bile değildi. Gerçi onları önemsememiş olmam da bir o kadar kötüydü, öyle değil mi? Ama o gece yanıma döneceğini düşünürken, günlerce ortadan kaybolduğunda kendimi nasıl hissettiğimi söyleyecektim.

Ona üzgün olduğumu söyleyecektim.

Ama sonra gördüklerim karşısında öfkelen dim. Neden özür dilemek zorundaydım ki? Ben ona ne yapmıştım? Bana yaptıklarını doğrulayacak hiçbir şey yapmamıştım. Kemerini acımasızca kullanması. Beni günlerce o izlerle yaşamak zorunda bırakması. Beni o şekilde becermesi.

Utanç, öfke ve acı içimde birbiriyle savaşıyordu. Kendime dizlerinin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarması gerekenin o olduğunu söylesem de beni burada tuttuğu sürece bunun benim suçum olduğunu düşünüyordum. Onun önünde diz çökmesi gereken kişinin ben olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Kafam çok karışmıştı. Bu durumdan sıkılmıştım.

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı: Buna daha fazla dayanamazdım.

Banyo aynasının karşısında durdum. Perişan görünüyordum; saçlarım darmadağındı ve düğümlenmişti. Birkaç gün önce duş almış olsam da umurumda değildi. Burada çıldırmak üzereydim. Yemeklerimi Antonia'nın getirmesine izin vermiyordu. Tepsileri getirip eskileri götüren ve bana bir an bile bakmayan başka bir kız vardı.

Geçen haftalar boyunca kendisinden sadece bir kez haber aldım. O da bir tehditti. Eğer yemek yemezsem, Marco'ya beni

zorla beslettireceğini söyledi. Eylemin kendisi yeterince şiddetli olsa da en acı verici şey Marco'yu gerçekten göndermiş olmasıydı.

Bu neden canımı bu kadar çok yakıyordu? Tanrım. Benim neyim vardı böyle? Benden nefret eden bu adamdan neden nefret edemiyordum? Çünkü ona ondan nefret ettiğimi haykırduğımda bile doğruyu söylemiyordum. Sanki kocam söz konusu olduğunda içimde hastalıklı, mazoşist bir parça vardı. Onu istiyordum.

Onun da beni istemesini istiyordum.

“Siktir!”

Saçlarımı çekiştirerek duygularımı, düşüncelerimi anlamlandırmaya çalıştım. Yaşadığım yalnızlığı. Karanlığı. Hücre hapsini.

Yemeği döktükten sonra tezgâha koyduğum boş tabağı alıp yatak odasına geri döndüm. Antonia yemek yemediğimi anlamış olabilirdi ama yeni kız anlamamıştı. Uyarısından bu yana tabağımı yalayıp yuttuğumu duyunca memnun olup olmadığını merak ettim. Pislik!

Tabağı duvara çarpmak istiyordum ama bunu en son yaptığımda, loş yatak odasında göremediğim parçalar yüzünden ayaklarımı kesmiştim. Bu yüzden tabağı tepsinin üzerine bırakıp pencereye gittim ve kör bıçağı kullanarak camı kaplayan tahtayı yerinden çıkarmaya çalıştım. Anlamsız olduğunu bilsem de bir başlangıç sayılırdı.

Bir anahtarın kapının kilidine girdiğini duyup döndüğümde belki gelen Santiago'dur diye içimde oluşan o küçük umut dalgası için kendimden nefret ettim. Bana yaptıklarından sonra nasıl hâlâ umutlu olabiliyordum? Hangisinin daha kötü oldu-

ğundan emin değildim; beni becerirken beni aşağılaması mı, yoksa kırbaçlamanın ardından günlerce süren acısı mı?

Odama giren kızı gördüğümde, sanki birisi o umut balonuna bir iğne batırmış gibi hissettim. Omuzlarım çöktü ve kendimi üşümüş, yalnız ve istenmeyen biri gibi hissederek kollarımı karnıma sardım.

“Geliyor mu?” diye sordum.

Benimle konuşmaması için talimat almıştı. Bence bana bakmaması için de almış olabilirdi.

Yeni tepsiyi yere bırakırken tanımadığım bir adamın kapıda durduğunu gördüm.

“Geliyor mu?” diye tekrarlardım, bu sefer daha güçlü ve daha öfkeli bir sesle.

Cevap gelmedi. Kız eski tepsiyi aldı.

“Bana bak! Lanet olsun, bana bak!” Çığlık atarak bileğini tutmak için hamle yaptığımda tepsi devrilmiş, boş tabaklar etrafa saçılmıştı. “Buradayım ben! Bana bak!”

Adam bir yandan üzerime gelip beni duvara yasladığında kız yerdekileri temizlemek için dizlerinin üzerine çöktü. Burnunu çektiğini duydum. Zavallı kız ağlıyordu.

“Sadece gelip gelmeyeceğini söyle. Lütfen. Ona burada daha fazla kalamayacağımı söyle. Ona burada kalırsam öleceğimi söyle. Ona –” Bir boğulma sesi cümlemi yarıda kesti. Kız koşarak uzaklaştığında adam beni serbest bıraktı. “Lütfen,” demeye çalıştım. Bunu duyduğundan emin değildim. Acınacak kadar kısık bir sestti, kapının kapanma sesi ve kilidin dönmesi bile daha yüksekti.

Olduğum yere oturup sırtımı duvara yasladım ve dizlerimi göğsüme çektim. Etin kokusu midemi bulandırıyordu. Bulantı dalgası yavaş yavaş azalırken nefes alıyordum ve elimden geldi-

ğince çabuk ayağa kalkıp tabağı banyoya götürerek sifonu çektim. Yine de koku devam ediyordu.

Musluğu açıp ellerimi ve yüzümü yıkadım. Havluyu alırken ellerim titriyordu. Ecza dolabını açıp Mercedes'in Gala gecesi bıraktığı aspirin şişesini çıkardım. Kapağını çevirip avucuma iki tablet aldım ve kuru kuru yuttum. Kapağı kapatırken aklıma aniden bir şey geldiğinde durakladım.

Mercedes'in bütün şişeyi bıraktığı zamanı hatırlıyordum. O zaman çaresiz olduğumu düşünmüş olsam da değildim. Hiçbir şey şimdiki gibi değildi. Çünkü bu değişmeyecekti. Benden nefret ediyordu. Ona yalan söylemediğimi bildiği halde, onu öldürmeye çalışan her kimse, beni de öldürmeyi göze alabileceğini bilmesine rağmen benden hâlâ nefret ediyordu.

Santiago benden hep nefret edecekti ve ben bu nefretin nedenini bile bilmiyordum.

Şişenin tamamını avucuma boşaltırken bir kısmının dökülüp yere saçılmasını izledim.

Böbrek yetmezliğine neden olması için kaç taneye ihtiyacım vardı?

Peki ya, ölmek için?

Ölmek istiyor muydum?

Tabii ki ölmek istemiyordum. Bu çok aptalcaydı.

Hapları şişeye geri doldurdum ama ellerim titrerken kapağı yerine oturtamadım. Şişeyi yatak odasına geri götürüp düzeltilmemiş yatağıma oturdum. Çarşafı iki haftadır değiştirilmemişti. Beni burada gerçekten çürümeye terk etmişti. Beslenmem için neden zahmet ettiğini merak ediyordum. Ama sanırım şu kısmı biliyordum; eğer hamile kalırsam, vârisinin yanında olmasını isteyecekti. Bebeğinin değil, vârisinin.

İstedliğini aldıktan sonra bebeği benden koparıp kan kaybından ölmeme izin verecek miydi?

Tanrım! Aklımı kaçırmak üzereydim.

Başımı arkaya yaslayıp bana doğrultulmuş kameraya baktım. Kameraya baksam da onun beni izlemediğinden emindim. Bundan emindim, çünkü beni buraya kapattıktan birkaç gün sonra yanıp sönen küçük ışık sönmüştü. Beni umursamıyordu. Neden ona ihtiyacım olsundu ki? Bunu neden umursuyordum? Yanımda olmadığı, beni terk ettiği için mutlu olmalıydım.

Gözyaşlarımı silmek için elimin tersiyle şişeye uzanıp iki hap daha çıkardım. Onları yuttum. Sonra iki tane daha. Sonra iki tane daha. Öksürmek zorunda kaldığımda kızın getirdiği suyu içmek için ayağa kalkmak zorunda kaldım. Şişe boşalana kadar her seferinde iki hap yutmaya devam ettim.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlamış, yaptığım şey midemi bulandırmıştı. Ama başka ne yapabilirdim ki? Yavaşça çürümeyi mi beklemeliydim? En azından bu şekilde hiçbir şey onun kontrolünde olmazdı. Benim hakkımda karar verebilecek bir konumda olmazdı.

Boş ilaç şişesinin halıya düşmesine izin verdim ve uzanmak için yatağa doğru yürüdüm. Yattıktan sonra döndüğümde, artık hayatımın bir parçası haline gelen gözyaşlarımın arasında kız kardeşimin mektuplarının yanıma saçıldığını gördüm. Her gün. Her gün ağlıyordum. Bundan çok yorulmuştum. Mektupları yüzlerce kez okumuştum. Yaptıklarını duyduğunda ne hissedeceğini hayal bile edemiyordum. Kafasının karışmasına dayanamıyordum. Çok incinecekti.

Hazel'in gittiği zamanı düşündüm. Nasıl hissettiğimi. Bir zamanlar ondan nasıl nefret ettiğimi. İhanete uğramış, terk

edilmiş hissetmiştim. Eva'ya da aynı şeyi yapacaktım ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Ölmek istemiyordum, öyle değil mi?

Kalkıp kapıya gittim. Denediğim anda kilitli olduğunu biliyordum. Ne isteyeceğimi bilmeden seslendim ama kimse cevap vermedi. Masaya gidip bir kalem ve De La Rosa antetli kâğıt bulana kadar çekmeceleri açtım. Aile armalarını yırtıp o kısmı ayaklarımın dibine bıraktım, sonra yatağa dönüp tekrar uzandım ve kâğıdı yanıma koydum.

Yazmaya başladığımda, kalem *Sevgili* kelimesini yazarken kâğıdı deldi. Aspirin bu kadar hızlı etki ediyor olamazdı. Muhtemelen yorgundum. Acıkmıştım. Başım dönüyordu, her zamankinden farklı bir dönme olduğundan, bir dakikalığına gözlerimi kapattım. Ama gözlerimi tekrar açtığımda, bir dakikadan daha uzun olduğunu anladım.

Terlemiş, kafam karışmış ve güçsüz hissediyordum. Doğruludum ve her şeyi çift gördüğüm için gözlerimi kısıtım. Bacaklarımı yataktan aşağı salladım ve bir mide bulantısı dalgası beni o kadar şiddetli bir şekilde ele geçirdi ki tuvalete gitmeyi düşünemedim ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüp kustum. Bir dalga daha geldi ve tekrar kustum. Kustuktan sonra arkama yaslandım, bir elim karnımda, diğeri alnımda, nefesim sık ve zordu.

Kulaklarım çınlarken kalp atışlarımın hızını duyabildiğime yemin edebilirdim.

Kapıdan gelen bir ses başımı çevirmeme neden oldu. Kapı açıldığında oda dönmeye başlamış, kız beni görünce olduğu yerde donup kalmıştı.

Ona uzanıp bir şeyler söylemeye çalıştım. İçeri giren adamın

yüzünde paniklemiş bir ifade vardı. Kız çığlık atarken adam da yardım çağırıyordu ama kulaklarımdaki çınlama çok yüksek olduğu için onları net duyamıyordum. Gözlerimi açık tutamıyordum ve gördüğüm son şey masanın altına yuvarlanmış olan boş aspirin şişesi oldu.

Artık yatak odamda değildim. Koku farklıydı. Sesler. Işık. Kıpırdamadan sesleri dinledim ve olanları hatırlamaya çalıştım. Kolumun çekiştirildiğini hissetsem de hiçbir şey yapamadım ve düşündüğüm ilk şey mahzene geri dönmüş olduğumdu.

Panikledim.

“Her şey yolunda,” dedi bir kadın. “Şşş. Endişelenecek bir şey yok, tatlım.” İngiliz aksanı. “İşte böyle. Rahatla.”

Gözlerimi açmaya çalışsam da gözkapaklarım çok ağırdı ve bir an sonra tekrar kayboldum. Daha sonra sessizce konuşan erkek sesleriyle uyandığımda ışığın değiştiğini fark ettim.

“Dehidrasyon da var. Görünüşe göre çoğunu kusarak çıkarmış.”

“Neden bağlı?” Bu sesi tanıyordum.

Santiago. O buradaydı. Bana geri dönmüştü.

Ona seslenmek istiyordum. Ona dokunmak istiyordum.

“Serumu çıkarmaya çalıştı. Elimizden geldiğince çabuk çıkaracağız.”

Serum mu?

“Ne zaman uyanacak?”

“Hazır olduğunda. Şu anda vücudu bitik durumda. Şimdi iki kat fazla çalışıyor. Ona biraz zaman ver, Santiago.” Adamın sesindeki şefkati duyabiliyordum.

“Emin misin?” diye sordu Santiago. Sesi endişeliydi.

“Kan testleri yalan söylemez.”

Nefes verdiğini duydum. “Teşekkürler, doktor.”

Doktor...

Kokunun sebebini anladım. Işığın neden farklı olduğunu da. Daha önce fark etmememe şaşırdım. Tabii ki hastanedeydim.

Bir kapı açılıp kapandı ve biri hareket etti, ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum. Antiseptikle karışık Santiago’nun tıraş losyonunun kokusunu alıyordum; tüm olanlara ve bana yaptıklarına rağmen rahatlamamı sağlıyordu.

Parmakları önce alnıma, sonra yanağıma değdi.

Yüzümü dokunuşuna doğru çevirdiğimde üzerimin açılmasıyla ürperdim. Sonra bana nazikçe dokunmaya devam etti; parmakları kolumun ve karnımın üzerinde tüy kadar hafifti. Vücudumda dolaşan devasa, sıcak bir el.

Gözlerimi açmak istesem de yapamıyordum. Çok yorgundum. En azından elimi hareket ettirmeye, onunkine dokunmaya çalıştım ama bir şey beni engelliyordu.

“Şşşt,” dedi Santiago. “Uyu.” Battaniye tekrar omuzlarıma dolandı, sıcak ama bana dokunduğu zamanki kadar sıcak değildi. Uzaklaştığını fark ettiğimde sürüklendiğimi hissediyordum. Yanımda kalmasını söylemek istiyordum. Sağımdaki makineden gelen loş ışıktaki gözlerimi bir anlığına açmayı başardığımda, Santiago’yu karşımdaki sandalyede otururken gördüm; bir ayak bileğini dizinin üzerine koymuş, karanlık bakışlarla beni izliyordu.

Uyandım çünkü acıkmıştım. Birinin mırıldandığını duyar-
ken ılık aniden çok parlak bir ışığa dönüştü.

İnleyerek arkamı döndüm ve gözlerimi kırptırdım ama ılık
yerini tekrar karanlığa bıraktı.

“Aramıza hoş geldin. Erken olduğunu biliyorum ama uyan-
malısın. Yemek yemelisin. Doktorun talimatı. Hadi tatlım.”

Gözlerimi açtığımda bir kolumdan çıkan iğneleri ve hor-
tumları gördüm. “Ne...?” Ama asıl panik, kollarımı çekmeye
çalıştığımda beni ele geçirdi.

Kapı açılıp kapandı.

Yukarı baktığımda gözleriyle karşılaştım ve donup kaldım.
O da donup kalmıştı.

“Gidebilirsin, hemşire,” dedi Santiago, gözlerini benden ayır-
madan.

“Ben sadece...”

“Git dedim.”

Bakışlarım yatağımın yanında duran yaşlı hemşireye kaydı;
dikkatlice Santiago’nun yüzüne bakıyordu.

Şapka takmış, yüzünü gölgesine gizlemişti. En azından
yarısını. Gündüzdü. Panjurların arkasından sızan ışığı
görebiliyordum. Gündüz vakti dışarıda olmak ona göre
değildi.

“Yemek yediğinden emin olmalıyım, efendim.”

“Aileme bakabilecek kapasitedeyim.”

Aile mi? Bunu söyleme şekli tuhaftı.

Hemşire başını salladı ve uzaklaşmadan önce bana son bir

kez baktı. Gidişini izledim ve kapı kapandığında, Santiago'nun gözlerinin hâlâ bana kilitlenmiş olduğunu görmek için yavaşça geri döndüm.

Hemen konuşmadım. Konuşamazdım. Ellerimi tekrar yukarı çekmeye çalıştım ama deri bağlar hareket etmeme müsaade etmiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Santiago bir sandalye çekip oturdu ve şapkasını çıkarıp yatağımın yanındaki masaya koydu. Üzerinde kahvaltımın bulunduğu tepsiyi yaklaştırmasını izlerken kalp atışlarım hızlanıyor, midem düğümleniyordu; gözlerinde karanlık bir bakış vardı, tepsiyi kavrayan eline yansıyan sert bir şey.

“Yemek yiyeceksin. Olan bu.” Kâseyi alıp kaşığa biraz yulaf ezmesi aldı. Kaşığı ağzıma yaklaştırarak, “Aç,” dedi.

Açtım.

Kaşığı ağzımdan çıkardığında, “Yut,” dedi.

Yuttum.

Bütün kâseyi yiyip ağzıma yaklaştırdığı ince pipetten su içene kadar tek kelime etmedik.

“Neden yatağa bağlıyım?”

“Hapları neden yuttun?”

“Ben... Bunu yapmak istememiştim... Sonra fikrimi değiştirdim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

Değiştirmiş miydim gerçekten?

“Ölmekle ilgili fikrini değiştirdin, öyle mi? Aspirinin çoğunu kustuğun için şanslısın, yoksa olaylar çok farklı sonuçlanabilirdi.” Sesi öfkeliydi. “Aspirin zehirlenmesinde ne olduğunu biliyor musun?”

Yüzümü hastane önlüğümün omzuna silmek için çevirdim.
“Lütfen beni çöz.”

“Soruma cevap ver. Biliyor musun?”

Biliyordum. Fikrini değiştirmiş olsan bile böbrekler için çok geç kalınmış olabilirdi. Başımı salladım.

“Hapları nereden aldın?”

“Mercedes vermişti.”

Yumruğunu görebildiğim eli ve savaşıyan duyguları yüz hatlarını kararttı. “Anladım.”

“Beni çöz, lütfen.”

Bakışlarını bileğime kaydırды ve yorum yapmadan bağı çözdü. Sonra aynısını diğer bileğime yapmak için harekete geçti.

Bileklerimi ovuştururken onun karanlık yüzünü izledim.
“İstedığın bu değil mi?”

Bakışlarını bana çevirdi. “Ne?”

“Ölmemi istemiyor musun?” Bunu söylemek midemi bulan-dırıyordu. Ani bir üşümeyle titrediğimi hissettim.

Ayağa kalkıp bir elini saçlarında gezdirdi ve zihninde kendiyle bir konuşma yapıyormuş gibi başını salladı. Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Hamilesin, Ivy.”

“Ne?”

“Bebeğe zarar verebilirdin.”

“Ama...” Başımı sallarken son regl dönemimi hatırlamaya çalıştım. Günler ve haftalar birbirine karışmış, karanlık mahzenimde zaman kavramımı kaybetmiştim. “Olamam.”

“Öylesin. Eve döndüğünde 7/24 yanında bir koruman olacak. Çocuğuma bir daha zarar veremeyeceksin.”

“Bilmiyordum. Bunu yapmak –”

“Yemek yiyecek, temiz hava alacak, egzersiz yapacaksın. Bedenin, çocuğum için sağlıklı bir yuva olacak.”

“Yuva mı?” Göğsümün içindeki acıdan nefret ederek başımı salladım. “Senin gözünde sadece bu muyum?”

Gözlerini kıstı. “Başka bir şey olamayacak kadar güvenilmez biri olduğunu birçok kez kanıtladın.”

“Kaç haftalık?”

“Dördüncü haftası dolmak üzere.”

“İmkânsız.”

Eğilip çenemi avucunun içine aldı ve başımı yukarı kaldırmaya zorladı. “Gerçek bu. Çocuğum senin karnında büyüyor. Ve ona bir daha zarar vermene izin vermeyeceğim.”

Gerçekten bir bebeği bilerek incitmek istediğimi mi düşünüyordu? Tutuşundan kurtulmaya çalıştım. “Çık dışarı,” derken sesim kesildi.

“Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Sızlanıp durduğun şey bu değil miydi?”

“Çık dışarı.” Elim karnımda gezinirken ona bakamıyordum; boğazım düğümleniyor, gözlerim dolarak görüşümü bulanıklaştırıyordu. Hamileydim. *Ben* hamileydim.

“Bugün taburcu edildiğinde Marco seni eve getirecek.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Senin evin, benim evim değil. Asla da olmayacak.”

Çenesi kasıldı ve gevşetmeden önce uzun bir an bana baktı. “Bunu umursadığımı mı sanıyorsun, Ivy?” diye sordu başını öne eğerek. “Sence evimde kendini evinde hissedip hissetmemen umurumda mı?”

“Geçen gece... Bize ne oldu?”

“Biz mi? Hangi bizden bahsediyoruz?”

“Sen insan değilsin. Bunun farkındasın, değil mi?”

Gözlerini kısıp yutkunduğunda âdemelmasının hareket edi-

şini izledim. “Ben ne olduğumu biliyorum, sevgili karıcığım.” Bana doğru eğildiğinde, kendimi istemsizce başımın arkasını yastığa bastırırken buldum. “Çok iyi biliyorum. Daha da önemlisi, senin ne olduğunu da biliyorum.”

SANTIAGO

Yargıç beni girişte karşılayıp, “Karın nasıl?” diye sordu. “O... hayatta.” Yutkunup omzunun üzerinden girişin geniş alanının ötesine baktım.

Beethoven’ın “Moonlight Sonata”sının tanıdık notaları evin başka bir yerinden gelen uzak bir mırıltı gibi, beni başka bir zamana ve mekâna götürdü.

Onu oturma odasına kadar takip etmem için eliyle işaret ederken, “Umarım yakında eve gelir,” dedi.

Eve.

Bu kelime ağızımda acı bir tat bıraktı. Ivy evimin asla onun evi olamayacağım söyledi ve haklı olduğunu biliyordum. Çok şey yaşandı. Bir çatı altında iki yabancı gibi yaşıyorduk. Cemiyyet içinde görücü usulü evliliklerde sık rastlanan bir şeydi bu. Ama bizimki artık hiç de doğru gelmiyordu. Lekelenmişti. Ve bunu düzeltmenin herhangi bir yolu yoktu.

“Sanırım bir hata yaptım.” Kanepeye yığılıp gözlerimi kapatırken dudaklarımdan özgürce bir itiraf döküldü. Gerçeği içimde tutamayacak kadar bitkindim.

“Nasıl yani?” diye sordu Yargıç.

Tavana bakarak gözlerimi kırptırdım. Müzik daha hızlı, daha öfkeli bir hâl aldı.

“Onunla asla evlenmemeliydim.”

Kelimeler ağır ve karanlık bir şekilde üzerimize çöktü, tıpkı hayatımın şu anki durumu gibi.

“Ama evlendin,” diye karşılık verdi Yargıç, itirafımdan etkilenmemiş gibi. “Neden pişman oldun?”

Kendime gelmeye çalışarak bir elimi gözlerimin üzerinde gezdirdim. Ama nasıl yapabiliyordum ki? Görebildiğim tek şey cansız Ivy’nin görüntüsüydü. O görüntüyü zihnimden silemiyordum. Onun yaptığı hatadan sorumlu olduğumu inkâr edemezdim. Mantıklı ya da değil, göğsümde sürekli zonklayan bu acı için onu affedemezdim.

Bu acının sebebi neydi? Benden kaçmak için ne kadar çaresiz olduğunu düşündüğümde hissettiğim bu boğulma hissi hiç tanıdık değildi. Bu hisle nasıl başa çıkacağımı ya da nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Çocuğumu doğuracaktı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ama benden o kadar nefret ediyordu ki bu hayata benimle devam etmektense ölmeyi tercih ediyordu. Ondan farklı bir şey beklemem gerektiğini söyleyemezdim. Oyunun kurallarını yarı yolda değiştirme ihtimali yoktu.

“Bu planın başarıyla sonuçlanması imkânsızdı,” dedim Yargıç’a. “Aptalcaydı.”

Hizmetçi gelip bir içki isteyip istemediğimi sorduğunda reddettim. Yargıç ona akşam yemeğini bir saat sonraya ayarlamasını söyleyerek odadan gönderdi. Sonra arkasına yaslanıp başını yana eğerek beni inceledi.

“Ona âşık oluyorsun,” dedi son derece kendinden emin bir şekilde.

“Saçmalama,” diyerek söylediğini geçiştirdim. “Şakası bile hoş değil.”

“Şaka yapmıyorum.”

Ona baktığımda, şaka yapmadığını görebiliyordum. Yüzü her zamanki gibi ciddiye ve bu beni endişelendiriyordu.

“Gerçekten o kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Eğer öyle olduğuna inanıyorsan bu zayıflıktan başka bir şey değildir.” Kaşlarını çatı. “Bence yaşadığın tek gerçek çatışma, bunu hiç istememiş olman. Ama gerçekler farklı. Şimdi gerçeklerle yüzleşmek zorundasın.”

“Bu tür duygulara sahip olmadığımı sen de biliyorsun.” Acımasızca güldüm. “Bunu düşündüğüne bile inanamıyorum.”

“Pekâlâ.” Arkasına yaslanıp bir bacağı diğerinin üzerine attı ve elindeki viski bardağından bir yudum aldı. “O zaman seçeneklerini gözden geçirelim.”

Nereye varmak istediğini pek anlayamasam da tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı devam etmesine izin verdim.

“Onu nasıl öldürmeyi planlıyorsun?” diye sordu. “Her şey bittiğinde.”

Koltuğumda kıpırdanırken bakışlarım duvardaki saate kaydı. Sorduğu soruyu düşünmemek için her şeyi yapmaya hazırdım.

“Henüz karar vermedim.”

“Babasının işlediği suçlar yüzünden acı çekmesini istiyorsun,” dedi. “Belki yavaş bir işkence. Boğma. Sakat bırakma. Onu parçalayarak ailesine gönderebilirsin.”

Lanet olsun!

Gözlerim yanımdaki boş masaya kayarken ağzımı kapattım ve hizmetçinin teklifini kabul etmiş olmayı diledim.

"Önce onu kaç kez hamile bırakacağını belirlememiz gerekiyor," diye devam etti. "İdeal olarak en az iki oğlun olmalı. Arada kızlar da olabilir, yani bu uzun sürebilir. Hamilelikler sırasında sağlıklı olması gerekiyor. Arada geçen süre zarfında ona işkence edebilirsin."

Evin diğer bölümünden gelen müzik biraz daha yükselerek rahatsız edici bir hâl aldı. Yargıç'ın şiddet dolu sözlerini, tıpkı kısa bir süre önce benim de kendimi kaptırdığım o korkunç düşüncelerle uyumlu bir fon müziği gibi tamamlıyordu.

"Tabii çocukların da ondan nefret ettiğinden emin olman gerekecek," diye ekledi. "Onları büyürken göremeyecek bir anneye bağlanmalarının hiçbir anlamı yok. Bu ona hak ettiği acıyı çekecektir. Onu gerçekten mahvetmek istiyorsan, ölüm tek seçenek olmayabilir."

Ellerimi iki yanımda yumruklara dönüştürürken, nahnın boynumda delicesine atıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Belki de onunla işin bittiğinde, onu Kedi Evi'nde çalışmaya zorlayabilirsin. Onu birkaç dakikalık zevk için kullanabilecek erkeklere sunabilirsin. Bu kesinlikle babasının kalbine saplanan bir hançer görevi görür."

"Yeter!" Sendeleyerek ayağa kalktım ve öfkemi dizginlemeye çalışırken ateşe doğru volta atmaya başladım. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Her zaman yapacağını söylediğin şeyi yapıyorum," diye sakince cevap verdi. "Ona işkence etmek istediğini söylemişsin. Her Moreno'nun bedel ödemesi gerektiğini söylüyordun."

"Ne dediğimi biliyorum," dedim öfkeyle.

"Peki, sorun nedir?" diye sordu. "Planını yap ve onlara uy"

duğundan emin ol. Tabii yapmayacağın ya da yapamayacağın bir sebep yoksa.”

Ona ters ters bakmak için döndüğümde yüzünde küçük bir tebessümün belirdiğini gördüm. Kendime gelmem, nefesimi düzenlemem ve içimde yaşayan bu yeni canavarı sakinleştirmem için bana izin verdi.

“Umursamasaydın bu seni rahatsız etmezdi,” diye devam etti. “İnkâr içinde ancak bu kadar yaşayabilirsin. Kendin görsen de görmesen de ona âşık olman her zaman ihtimal dâhilindeydi. Mercedes de bunu görüyor. IVI’da karının seni nasıl yumuşattığına dair bazı söylentiler var. Seni değiştirdiğini söylüyorlar.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Bunu kabul edemem.”

“Bir noktada kabul etmek zorundasın. İlerlemenin tek yolu bu. Zamanını bununla savaşıyor ya da her iki sorununa da bir çözüm uygulayarak geçirebilirsin. Şu anda bu işin tam ortasındasın. İntikamını almanın ve onu elinde tutmanın bir yolunu bul, yoksa her şeyi kaybedersin.”

“Bu bir çözüm değil,” diye alay ettim. “Babasını ve kardeşini öldürdüğümde, Ivy bunu atlatamayacak. O benim gibi değil.”

“O zaman ona söyleme.” Yargıç omuz silkti. “Kendine sakla ve karının hiçbir şey bilmeden mutlu olmasına izin ver.”

Bunu zaten düşündüğümü bilmiyor muydu? Her seçeneği düşünmüştüm. Ama yapamazdım. Zaten yapamayacağımı biliyordum. Evliliğimizde duygulara yer yoktu. Aramızda çok fazla sır vardı ve bunların daha sonra ortaya çıkıp onu bana karşı zehirleme ihtimali her zaman vardı. Gerçekler gün yüzüne çıktığında elimizden koparılıp alınacağını bilerek bir şeyin çiçek açmasına izin vermek ne kadar doğrudu?

“Ivy cevapları almadan asla tatmin olmaz. Onları bulana kadar durmaz.”

“Eğer gerçekleri ondan saklarsan bu suçluluk duygusuyla yaşayamazsın.”

Bakışlarıyla karşılaştığında, sonunda bunda bir gerçeklik payı olduğunu görebiliyordum. En azından kendime, onun haklı olduğunu itiraf edebiliyordum. Bunu Ivy'den saklayamazdım. Ama bunun nedeni ona karşı beslediğim hisler değildi. Babam bunu defalarda kanıtladı; ben böyle zayıflıklara sahip olabilecek biri değildim. Beni övdüğü tek konu soğukkanlılığımıydı. Bu dünyada yaşayacaklarıma karşı bana kalkan olacak tek şeyin bu olduğunu söylerdi. Ve haklıydı. Bir an bile farklı olacağını düşünmek aptallık olurdu. İçimde canlanan bu duygular geçiciydi. Yeni ve yabancı olsalar da kalıcı değillerdi. Geçip gidecekler ve ben her zaman olduğum adam olmaya devam edecektim. Değişmeyen, boş, ruhsuz bir kabuk.

Evin diğer tarafındaki müzik birkaç dakikalığına durduğunda o tarafa baktım ve Yargıç'ın beni dikkatle izlediğini gördüm.

“Yine çalışıyor,” dedi Yargıç usulca.

Onun onayıyla göğsümde yeni bir sızı belirdi. Mercedes babamız öldüğünden beri piyano çalmamıştı. Bu bana ona dair garip bir umut hissi verdi. Belki de her şeye rağmen iyi olacaktı.

“Onu görmek ister misin?” diye sordu Yargıç.

Seçeneklerimi tartarak dikkatlice düşündüm. Doğrusu, buraya gelmemin bir nedeni de Mercedes'i görmektir. Ona aspirin hakkında sorular sormam gerekiyordu. Ama şimdi bunu sorguluyordum.

“Seni görmek isteyecektir,” diye ekledi. “Eminim.”

Cevap vermeyince ayağa kalktı ve bardağını bir kenara bırakarak onu takip etmemi işaret etti.

“Gel. Seni ona götürüyüm.”

Mercedes piyanonun başında oturmuş, parmakları hayatı boyunca çalıştığını gösteren bir ustalıkla tuşların üzerinde hareket ederken vücudu da ona eşlik ediyordu. Melodî güzel ve şiddetliydi; melankolik ve derin.

Onu bu şekilde görmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Babamızın yokluğunda, kız kardeşimin bana daha çok benzemek için kendini şekillendirdiğini sık sık fark ettim. Asla anlayamadığım nedenlerden ötürü beni idolleştirmişti ve bu yüzden kendini daha soğuk biri haline getirdi. Herkesin onun kalbinde tutkuya yer olmadığına inanmasını isterdi ama onu böyle izlerken bu tutkunun inkâr edilmesi imkânsızdı. Derinden hissediyordu. Ama bunu saklama konusunda çok iyiydi.

Yargıç'a baktığımda, daha önce hiç görmediğime emin olduğum bir ifadeyle Mercedes'i izlediğini fark ettim. Huşu ve hayal kırıklığı olabilirdi bu. Ama başka bir şey daha vardı. Çok daha yoğun bir şeydi.

Ona ters ters baktım ve bu bakışlarım büyüyü bozuyor gibi görünüyordu, en azından bir süreliğine.

Boğazını temizledi. "O çok iyi. Ama daha iyisini yapabilir. Ona günde birkaç saat alıştırma yaptırıyorum."

Arkasından gelen sesler Mercedes'i varlığımızdan haberdar etti ve kısa bir süre omzunun üzerinden bakarken, parmakları tuşların üzerinde durakladı.

"Durma," dedim. "Şarkıyı bitir."

Gözlerinde bir rahatlama parıltısı belirdi ve küçük bir baş

hareketi yaparak devam etmek için arkasını döndü. Sonraki iki dakika boyunca Yargıç'la sessizce onu izledik. Performansı benim için bile dokunaklıydı ve içimde beklenmedik duygular uyandırdığını fark ettim. Boğazımda ve göğsümde bir daralma vardı. Sanki hüznün böyle bir şey olduğunu anlatmak istercesine üzerime kasvetli bir gölge çöktü.

Şarkı bana karımı düşündürdü. Onun içindeki çocuğumu. Ve bir anlığına, belki de Yargıç'ın söylediklerinde doğruluk payı olduğunu düşündüm. Belki de kırılmış olan bendim. Çünkü içimde tanımadığım duygular olduğunu inkâr edemezdim. Hâlâ nasıl tanımlayacağımı bulamadığım duyguların varlığının farkındaydım. Oradaydılar ama derinlerde gizleniyorlardı. Şimdi onları gün yüzüne çıkarma fikri neredeyse onun hayatına son verme fikri kadar dayanılmaz geliyordu.

Yine de içimde onları söndürmem gerektiğini bilen bir yanımdı. Bu parçalar onun varlığıyla beslenirlerse büyümeye devam edecekti. Ya şimdi ya da asla. Karımdan sonsuza dek nasıl nefret edeceğimi ya da kararın bana ait olmayabileceği belirsizliğiyle nasıl yaşayacağımı bulmalıydım.

Şarkı sona erdiğinde Mercedes'in gözleri hüznle parladı. Yüzümde, bulacağından emin olduğu nefreti aradı.

"Santi..." diye fısıldadı. "Beni görmeye mi geldin?"

"Evet." Ses tonum soğuktu ve yüzü düştüğünde küçük bir parçam tüm bunların hiç yaşanmamış olmasını diledi. "Karıma verdiğin aspirini sormaya geldim."

Ellerini kucağında birleştirerek yumuşak bir sesle cevap verdi. "Aspirin mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Kendini ve karnındaki çocuğumu öldürmeye çalışmak için kullandığı aspirin."

“Çocuk mu?” diye tekrarladı, sesi çatallaşırken. “Sen... O hamile mi?”

Bir anlığına öfkesi geri döndü. Bakışları sertleşti ve tiksinti dolu bir ifadeyle ayağa kalkarken başını salladı. “Bunu nasıl yaparsın? O senin düşmanın, Santiago. Bunu nasıl unutursun?”

Yargıç ona doğru yürüdü. Çenesini eliyle kavrarken gölgesi yüzüne düştü ve eğilerek onun üzerinde beklediğimden daha fazla güce sahip olduğunu belli eden bir tehdit fısıldadı: “Terbiyeli ol.”

İsteksizce başını sallamadan önce ona baktığında yüzü az da olsa yumuşadı. Buna şaşırdım. Yargıç’ın ona rehberlik konusunda fazlasıyla yetenekli olduğunu bilsem de henüz bu kadar uysal olmasını beklemiyordum. Aralarında Yargıç’ın söylediğinden daha fazlası olup olmadığını merak ettim. Onu burada bırakıp bırakmamayı da düşündüm. Ama Yargıç, Mercedes’in savunmasızlığından faydalanarak güvenime ihanet etmezdi. Onu, ileride onunla evlenmek isteyen başka bir erkeğin gözünde değersiz hale getirecek bir şey yapmaz, Cemiyet içindeki konumunu riske atmazdı. Her zamanki soğuk yüz ifadesiyle bana döndüğünde, bundan biraz daha emin oldum.

“Bunları ona kendini öldürmesi için kasten verdiğimi düşünüyorsun,” dedi Mercedes. “Buraya gelme nedenin bu.”

“İmkânsız da değil,” diye sertçe cevap verdim. “Başka hangi planları yarım bırakmış olabileceğini bilmem gerekiyor.”

Karşı koymaya çalıştığı gözyaşlarını saklamak için gözlerini yere dikti. Bir süre sonra tekrar bana bakacak kadar soğukkanlı bir tavır takındı.

“Başka bir planım yoktu, Santi. Aspirini ağrısı olduğu için verdim. Tek niyetim buydu. Çok sevgili karına ya da çocuğuna zarar vermek istemedim.”

Son sözleri acı doluydu; bunun, beni kaybettiğini hissettiği için olduğunu biliyordum. Ailesinden geriye kalan tek kişiyi.. Bu haberi sevinçle karşılamayacağını biliyordum ama bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. Ona her zaman ailesi olarak kalacağımı söylemek istesem de bunu nasıl yapabilirdim? Yaptıklarından sonra ona bir daha nasıl güvenebilirdim?

“Yalan söylüyorsan bu senin için hiç iyi olmaz,” diye cevap verdim.

Kollarını kavuşturup gözlerini yere dikerek içine kapandı. Bu konuşma ikimiz için de bitmişti ve sanırım en iyisi diğer meseleleri de gerçekten konuşmaya hazır olduğumuz bir zamana bırakmaktı.

Yargıç yanımdayken gitmek için arkamı döndüm. Koridora ulaştığımızda Mercedes’in arkamızdan seslendiğini duydum.

“Lanet olsun! Bekle bir saniye! Sana söylemem gereken bir şey var!”

Yavaşça döndüm, bunun başka bir itiraf olabileceğinden korktum. Kurduğu başka bir tuzak. Karımın hayatına yönelik başka bir tehdit.

“Bunu Ivy’nin hatırı için söylemiyorum,” diye kestirip attı. “Söylüyorum, çünkü bana güvenebileceğini göstermek istiyorum.”

“Neymiş o?” diye sordum.

Bir kez daha tereddüt etti, sanki onayını almak istercesine Yargıç’a bakarken ağırlığını bir ayağından diğer ayağına aktardı. Yargıç ona başını salladığında bakışlarını bana çevirdi.

“Chambers hakkında,” dedi. “Şu doktor.”

“Ne olmuş ona?”

Kısa bir süre Yargıç’a, sonra tekrar bana baktı. “Zehirlenme-

den sonra, sen Abel'dan bahsettiğinde ve parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başladığında, onun peşindeydim. İşe nasıl dâhil olduğunu öğrenmek istedim. Birkaç kez onu bir depoya kadar takip ettim. Bu işte farklı bir şey var diye düşündüm. Sürekli oraya gitmesinin bir sebebi olmalıydı. Oraya girme nedenim buydu.”

Yargıç ve ben, ona ters ters bakıyorduk.

“Ne düşünüyordun?”

“Kendi gözlerimle görmek istiyordum,” dedi. “Bir şey olmayabilirdi de. Ama vardı.”

“Depoda ne vardı?” diye sordum.

Başım eğip omuz silkti. “Dosya dolu bir sürü kutu. Kâğıtlar. Hepsi Chambers’a aitti.”

Aklımda bir fikir şekillenmeye başlarken Yargıç’la birbirimize baktık.

“Hepsi bu değildi,” diye devam etti Mercedes. “Bir şey daha vardı.”

“Nedir o?” diye sordu Yargıç.

“Deponun arkasında, bir brandanın altında, rulo yapılmış bir battaniye vardı. Kanlıydı ve bakmak için elime aldığım anda içinden bir cüzdan düştü. Chambers’a aitti.”

Söylediklerinin ağırlığı üzerime çökerken kanım donmuştu.

“O tehlikeli, Santi.” Bana baktı. “Ve telefonda bir şey dediğini duydum. Düşünmeden duramadığım bir şey.”

“Neydi o?”

“Ivy’yi hamile bırakmandansa çürümeni tercih edeceğini söyledi. Ve eğer hamile kalırsa, bebeği kendi elleriyle aldıracaktı.”

Santiago gittikten saatler sonra hâlâ titriyordum. Çok üşüyordum. Benimle sadece çocuğunu doğurmam için mi evlenmişti? Beni evine hapsetmek, bana istediğini yapabilmek için mi?

Bunu neden sorguluyordum ki? Cevabı belliydi.

“Bedenin, çocuğum için sağlıklı bir yuva olacak.”

Zihnim darmadağındı. Onun bebeğine hamileydim.

Onun.

Bir kez bebeğimiz olduğunu söylememiş olması gözüm-den kaçmamıştı. Ben bir yuvaydım. Bir bedendim. Üremesi gereken varlıktım.

Hemşire, başını temkinli bir şekilde içeri uzatarak dikkatle odayı taradı. Yalnız olduğumu görünce gülümseyerek kapıyı sonuna kadar açtı.

“Nasılsın, tatlım? Kahvaltı ettiğini gördüğüme sevindim.”

“Gerçekten hamile miyim?” diye sordum.

Samimi bir şekilde gülümsedi. “Evet, henüz birkaç haftalık ama içinde güçlü bir bebek var.” İfadesi değişmiş, yüzüne acıma duygusu yansımıştı. “Personellerimiz arasında psikologlar

olduğunu biliyorsun. Cemiyet tarafından onaylandılar, bu yüzden kocanız –”

“Cemiyet hastanesinde miyim?”

Kafası karışmış görünüyordu.

Başımı salladım. “Boş ver.” Tabii ki öyleydim. Santiago’nun her şeyi kontrol edebileceği bir yerdeydim. “Bunu çıkarabilir miyiz?” diye sordum serumu işaret ederek.

“Buraya gelme sebebim de bu. Artık ayaklandığına ve kendini daha iyi hissettiğine göre, küçük bebeğini beslemek için yeterince yiyip içtiğinden emin olacaksın.”

Başımı salladığımda hemşire işe koyuldu.

“Doktor birkaç saat içinde gelip seni taburcu edecek. Bay De La Rosa seni eve götürmek için sabırsızlanıyor.” Bu kısmı söylerken bir an bana baktı ve sonra iğneyi kolumdan çıkardı.

Odaya baktım. “Kız kardeşimi arayabilir miyim?” diye sordum. “Cep telefonum yok...” Lafı dolandırdım ve çok da mantıklı olmayan bir yalan söyledim. Gerçekten de cep telefonum yoktu. Ya da herhangi bir telefon.

“Ah.” Etrafına bakındı. “Temizlik yaparken telefonu çıkarmış olmalılar. Bak sana ne diyeceğim,” dedi elini cebine atarak. “Benimkini kullan. Buraya ait olanı bulmaktan daha kolay olur. Havah olanlardan olmasa da iyi çalışıyor.” Telefonu bana uzattıktan sonra bandajları temizledi. “Birkaç dakika sonra döneceğim. Şunları halledip öğle yemeğini getireceğim.”

“Teşekkür ederim,” dedim telefonunu çevirip açarken çok endişeli görünmemeye özen göstererek. Küçükken babamın kullandığı telefonlardan biriydi.

Hemşire odadan çıkar çıkmaz, numarayı tanımasa bile açacağını umarak Abel’i aradım. Açtığımı duyduğumda rahat bir nefes aldım.

“Evet?” diye kısa ve net bir cevap verdi.

“Abel. Benim. Ivy.”

“Ivy? Kimin numarası bu?”

“Önemli değil. Benim değil. Ben... hastanedeyim.”

“Ne?” Ses tonunda beklemediğim bir şaşkınlık vardı. “Sana ne yaptı?”

Ona aspirinden bahsetmek istemiyordum. Çok utanıyordum. Beni zayıf görmesine dayanamıyordum. Zayıftım. Bunu zaten biliyordum.

“Ivy?”

“Hamileyim, Abel.” Kelimeler boğazımda düğümlenirken hıçkırıklarımı tuttum. *Hamile*. O eve geri dönersem sonsuza dek Santiago’nun tutsağı olacağımı biliyordum. Ve benim sonsuzluğum o kadar uzun olmayabilirdi. Bu bir umut ışığı mıydı?

Telefonun diğer ucundan bir ses duydum.

“Abel? Beni duyabiliyor musun?”

“Evet.”

“Gerçekten yardımına ihtiyacım var. Anlıyor musun?” Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıma engel olamadım ve duyduğunu bilsem de o bir şey söyleyemeden konuşmaya devam ettim. “Oraya geri dönemem. Orada bir tutsaktan başka bir şey değilim. Öleceğim. Öleceğimi biliyorum.”

“Cemiyet hastanesinde olduğunu düşünüyorum?”

“Evet.”

“Oda numaranı biliyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır. Gidip bakayım.” Battaniyeyi kenara itip bacaklarımı yataktan aşağı salladım. Yavaşça hareket ediyor, uzuvlarıma güvenemiyor, kendimi çok güçsüz hissediyordum. Önlüğün altındaki bacaklarım çıplak, ayaklarımın altındaki

zemin soğuktu. Kapıyı açmak için odanın içinde ilerledim ve gördüğüm ilk şey karşı duvara yaslanmış, hemşireyle konuşan bir adam oldu. Beni görür görmez doğrulduğunda ifadesi değişmiş, kasvetli bir hâl almıştı.

Santiago'nun beni izleyen bir koruması vardı.

İçeri girip alnımı kapıya yasladım.

"Ivy? Neler oluyor orada?"

Kendimi nefes almaya zorladım. Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. "Beşinci kattayım," dedim benimkinin karşısındaki odanın numarasını gördüğümde. "Hangi odada olduğumu bilmiyorum ama 566 numaralı odanın karşısındayım. Abel, dışarıda bir koruma var."

"Tamam. Düşünmeme izin ver."

Yatağa doğru yürüyüp oturdum; ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu. Kendimi bir çocuk gibi hissediyordum. Korkmuş küçük bir kız gibi; Hazel'ın gidişini, gitmeyi nasıl başardığım düşündüm.

"Lütfen, oraya dönemem. Oraya dönmektense ölmeyi tercih ederim." Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"Bana biraz zaman ver. Seni bu numaradan arayabilir miyim?"

"Sanmıyorum. Hemşire -"

"Sorun değil. Bir yolunu bulacağım."

"Nasıl?"

Homurdandı. "Bağlantıları olan tek kişi kocan değil. Sık dişini, kardeşim." Bununla birlikte telefonu kapattı ve ben son kısmı merak ederek telefonu kulağımda tutmaya devam ettim. *Kardeşim*. Kulağa neredeyse şefkat dolu geliyordu ve kendime konuştuğum kişinin Abel olduğunu hatırlatmam gerekti. Benden nefret ediyordu.

Ama Santiago'dan daha çok nefret ediyordu.

Abel'dan umudu kesmek üzereyken, iki saat sonra kapı çaldı ve Evangeline'in yüzünü görmek için doğruldum.

"Eva!"

"Tak, tak, tak," dedi içeri süzülüp yanıma yaklaşarak. Ona sımsıkı sarılıyor, bir daha bırakmak istemiyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Aylar geçmişti.

"Eva, Abel nerede?" Santiago'nun oturduğu sandalyeyi yatağa yaklaştıırıp kapıya bakınca sordum.

"Beni o gönderdi. Seni görmesine izin vermeyeceklerini düşündü ama ben daha çocuğum." Sırtarak omuzlarını silkti. Küçük sırt çantasına uzanıp birkaç tane Snickers bar çıkardı ve komodinin üzerine bıraktı. "Hastane yemekleri berbat, değil mi? Zayıflamışsın."

Yüz ifadesi değişti. Endişeli olduğunu görüyordum. Ağlamadan konuşamayacağımı biliyordum.

Bakışlarını tekrar kapıya çevirdi. "Koruma kapıda ama hemşirelerle flört ediyor. Araban dışarıda," diye fısıldadı. "Otoparkın arka tarafında."

"Arabam mı?"

Başım sallayıp elini cebine attı ve tanıdık bir anahtarlık çıkardı.

Gülümsedim.

Anahtarı tekrar cebine atarak, "Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım. "Şurada."

“Hemen geleceğim,” dedi neredeyse neşeyle. Tuvalete girdi. Birkaç dakika sonra döndüğünde neler olduğunu merak ettim; odaya döndüğünde buraya girerken giydiği kazak ve kot pantolon yerine bir çift siyah tayt ve yakalı bir tişört giydiğini fark ettim.

“Hastane önlüğüyle çıkmak isteyeceğini düşünmüyorum,” dedi.

“Her şeyi düşünmüşsün.”

“Aslında bunları düşünen Abel’di. Şaşırtıcı ama öyle.”

“O dışarıda mı?”

Başını salladı. “Her ihtimale karşı beni sokağın aşağısına bıraktı. Muhtemelen bir an önce buradan uzaklaşmak isteyeceksin. Abel torpido gözüne güvenli bir evin adresini bıraktı. Arabada bir cep telefonu var. Belki buradan çıktığında beni aramak istersin?”

“Güvenli bir ev mi?”

Başını salladı. “Neler döndüğünü bilmiyorum ama iyi görünmüyorsun, Ivy.”

“İyi olacağım,” dedim. “Peki ya koruma?”

“Git ve üstünü değiştir. Hazır olduğunda olay çıkaracağım. Belki yangın alarmını çalıştırırım. Bunu hep yapmak istemiştir. Dışarı çıktığın anda sola dön. Koridorun sonundaki merdivenler kilitli değil.” Beni inceledi. “Kendi başına gidebilecek misin?”

“O kadar kötü görünüyorum demek.”

“Hayır, tabii ki öyle demek istemedim,” dedi biraz yüksek bir sesle. Yalan söylüyordu. Berbat görünüyor olmalıydım. “Ama acele etsek iyi olur.”

Ayağa kalkıp kız kardeşim nöbet tutarken getirdiği kıyafetle-

ri giymek üzere tuvalete girdim; bunun işe yarayacağına inanmak istiyordum. İşe yarasa bile Santiago beni bulacaktı. Hastaneden çıksam ya da güvenli eve ulaşmayı başarsam bile, öylece çekip gitmeme izin vermeyecekti. Özellikle de şimdi. Belki de kardeşime güvenmeliydim. Belki sonunda bizim için doğru olanı yapacaktı. Ailesi için.

Babamı düşündüm. Nerede, ne durumda olduğunu merak ediyordum.

“İvy?” Evangeline kapıyı çaldı.

“Hazırım,” dedim ayaklarımı getirdiği bale ayakkabılarının içine sokarken.

“Şimdiden daha iyi görünüyorsun,” dedi aceleyle komodine giderek. “Snickers’ı unutma.” Onları cebime tıktırıp kucaklamak için beni kendine çektiğinde gülmek zorunda kaldım. “Güvenli eve ulaşır ulaşmaz beni ara, tamam mı? Lütfen unutma.”

“Unutmayacağım. Söz.”

“Bana bir iki dakika ver.”

“Tamam.”

Bunu söyledikten sonra aceleyle odadan çıktı ve iki dakika geçmeden yangın alarmı çalmaya başladı; koridordaki karmaşayı duyabiliyordum.

Kapıyı açmadan önce bir dakika kadar daha bekledikten sonra, daha önce dışarıda gördüğüm korumanın arkası dönük olduğunu gördüğümde odamdan çıktım. Merdiven boşluğunu gösteren işarete doğru koşmak yerine yürüdüm ve kapıdan çıkıp gözden kaybolmak için tüm gücümü kullandım.

Arabamın sürücü koltuğuna oturup kapıyı kilitleyene, titreyen ellerimi kalbimin üzerine koyana kadar derin bir nefes alamadım.

Çıkmıştım. Başarmıştım.

Ve şimdi buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Gittiğimi henüz fark etmedilerse bile çok yakında fark edeceklerdi ve Santiago peşimden bir ordu gönderecekti. Ama torpido gözünü açmak için uzanmadan önce bir an karnıma baktım. Ellerimi hâlâ dümdüz olan karnımın üzerine koydum; henüz hamile olduğuma inanamıyordum. Gerçeği algılamakta zorluk çekiyordum.

Bu da şimdi acele etmemi çok daha önemli kılıyordu.

Torpido gözünü açmak için kolu biraz kıpırdatmak gerekiyordu. Çünkü hep sıkıştırdı. Bunu yaptığımda ve içindekiler yolcu tarafının yerine düştüğünde bir an afalladım. Çünkü orada, üzerinde Abel'in aceleyle karaladığı bir kâğıt, üç yüz dolar ve bir cep telefonu küçük, siyah bir tabanca vardı.

Tabancaya baktım. Daha önce sadece televizyonda görmüştüm. Hiç dokunmamıştım.

Uzanıp tabancayı aldığımda ağırlığını hissettim; soğuk çelik,

sert ve ölümcüldü. Bunu kullanacağımı mı düşünüyordun? Katlanırdı mıydım?

Hayır.

Santiago beni bulsa bile kullanmam imkânsızdı. Abel'in bunu buraya koymuş olması bile mantıksızdı.

Silahı hızlıca torpido gözüne geri koyup kapattıktan sonra eğilip kalan eşyaları topladım. Faturaları katlayıp telefon üstte kalacak şekilde bardak tutucuya yerleştirdim. Sonra Abel'in yazdığı adresi okudum. Kasabayı bildiğim için şaşırmıştım. Okul dönemindeki evimden yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaydı.

Çok tuhaftı.

Kâğıt parçasını bir kenara bırakıp anahtarı kontağa taktığımda arabanın motor çalışmadan önce her zaman çıkardığı sesi hatırladım. Bu aşinalık gülümsememe neden oldu. Beni en azından bir anlığına farklı bir zamana, farklı bir mekâna götürdü. Farklı bir hayata...

Tanrım! Abel'in beni geri getirmeye geldiği geceden bu yana sadece aylar mı geçmişti? Hayatımın geri dönülmez bir şekilde değişmesinin üzerinden sadece birkaç ay mı geçmişti?

Arabayı vitese takıp arkama baktığımda insanların binayı boşaltmak için dışarıda toplandığını, itfaiye araçlarının sirenlerini çalarak otoparka doğru döndüğünü gördüm. Kız kardeşimi bulup bulamayacağımı merak ederek bakınsam da otopark çok kalabalıktı ve oraya doğru ilerleyen ilk polis arabasını gördüğümde kaçtığımı belli etmeyecek şekilde hafifçe gaza bastım.

Yola çıkıp polis arabalarının otoparka dönüşünü, uzaklaştıkça ışıklarının ve sirenlerinin azalmasını izlediğimde derin bir nefes aldım.

Başarmıştım. Kaçmıştım.

En azından şimdilik.

Lafayette'e giden uzun yolda ilerlerken hava değişti. Eski okulumun, yaşadığım apartmanın önünden geçmeyi düşünsem de bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Sanki o hayat benim değilmiş gibiydi. Hiç olmuş muydu ki?

Küçük, sessiz mahalleye ulaştığımda gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplanmış, kararmıştı. Raymond Yolu'na ulaşana kadar birkaç sokağa girip çıkmam gerekti. Louisiana'nın bu orta gelirli mahallesinde evler küçük ama şirindi. Her biri farklı renklere boyanmış, Garden District'i anımsatıyordu ama kesinlikle öyle değildi. Sarı olan 13 numarayı bulup arabamı garaj yoluna çekerken bu numarayı düşündüm. Benim için hep uğursuz olmuştu.

Belki de bir şeylerin değişme vakti gelmişti.

Arabayı park edip el frenini çekerken midem guruldadı. Parayı, telefonu, arabanın anahtarını ve adresin yazılı olduğu kâğıdı alıp koyu renkli pencerelere sahip olan sarı eve doğru ilerledim.

Sessiz olmasına rağmen, buradan yolun sesini duyabiliyordum. Bu bana Santiago'nun evinin ne kadar sessiz olduğunu hatırlattı. Ölümcül bir sessizlik.

Şimdi çok uzakta gibi geliyordu.

Verandaya çıktığımda elektronik tuş takımını gördüğüme şaşırdım. Buraya uymayacak kadar lüks bir şeydi bu. Bu bir malikâneye uygundu. Bu düşünceden sıyrılıp Abel'in adresin altına yazdığı kodu girdim ve kapının açılma sesini duyup yeşil renkte yanıp sönen ışığı gördüğümde derin bir nefes aldım.

Kapıyı itip açtıktan sonra karanlık eve girdim. Anahtarı bu-

lup kapıyı arkamdan kapatmadan önce ışığı yaktım. Bunu yapar yapmaz kilidin yeniden devreye girdiğini duydum.

Arabanın anahtarını kapının yanındaki masaya bırakarak, giriş kodunun yazılı olduğu kâğıdı cebime atıp yabancı mekâna adım attım. Havasızlıktan ve seyrek konumlandırılmış mobilyaların uyumsuzluğundan –bir kanepa, gazeteler ve ıvır zıvırlarla dolu bir sehpa ve bir sandalye– burada kimsenin yaşamadığı belliydi. Küçük yemek odasında masa yoktu. Mutfak Santiago'nun evindeki banyomun büyüklüğündeydi. Buzdolabını açtığımda birkaç paket bozulmuş yemek kabıyla karşılaştım. Onları bırakıp, rafların ikisini kaplayacak kadar çok olan suların arasından bir şişe su aldım.

Şişeyi açıp yarısını içtikten sonra Eva'nın cebime tıktırdığı Snickers barları hatırlayıp bir tane aldım. Ambalajını yırtıp bir ısırık aldıktan sonra içinde bir şey olup olmadığını merak ederek dondurucuyu açtım. Bir yığın donmuş yemek ve yarı dolu bir votka şişesi görünce şaşırdım.

Burada kimse yaşamıyor gibi görünse de birileri burayı kullanıyordu. Bu güvenli evin kime ait olduğunu merak ettim.

Snickers barı bitirdikten sonra dolaptaki lazanya tabağını çıkardım. Yemeği ısıtmadan önce cebimden telefonu çıkarıp Abel'i aradım. İlk çalışta cevap verdi.

“Evet?”

“Geldim.”

Derin bir nefes aldı. “Güzel. Tamam. Ne yapacağıma karar verene kadar olduğun yerde kal.”

“Evangeline çıkabildi mi?”

“Tabü ki çıktı.” Sesi neredeyse gururlu geliyordu.

“Onunla konuşabilir miyim?”

“Hayır, telefonu kapatman gerekiyor. Kocanın seni bulmaları için bir arama ekibi kurduğuna eminim.”

“Onu arayacağıma söz verdim.”

“Eve ulaştığını söylerim.”

“Kimin evi bu?” diye sordum.

Bir an sustuktan sonra homurdandı. “Babamın. Hiçbir şeye dokunma.”

“Babamın mı? Ne?”

“Hiçbir şeye dokunma, anladın mı beni? Sadece yatağına git ve seni aramamı bekle.”

“Anlamıyorum. Ne demek babamın?”

Kapı zilinin onun tarafında çaldığını duydum. “Gitmem gerek,” dedi Abel.

“O mu? Santiago mu?”

“Kapalı kapıların ardını göremiyorum, değil mi? Sen arama, ben ararım. Olduğun yerde kal. Hiçbir yere gitme.”

“Gitmeyeceğim.”

Telefonu kapattığında donmuş yemeği açmaya başladım. Yemeği mikrodalgaya attım ve ısınırken pencereden kahverengi çimleri çitle çevrili arka bahçenin büyük, boş arazisine baktım. Hava bulutlanmış, yağmur yağmaya başlamıştı; bakışlarım penceredeki yansımama kaydı.

Kız kardeşim haklıydı. Berbat görünüyordum.

Bir elimi karnıma götürüp hâlâ düz olacağını bildiğim halde yan döndüm. Bir bebeğim olacaktı. Santiago’nun bebeği.

Bir parçam ne olursa olsun gitmeme izin vermeyeceğini biliyordu. Beni avlayacaktı. Hamile olmasaydım bile bunu yapardı.

Peki, Abel bana neden yardım ediyordu? Neden risk alıyordu? Santiago’nun kazanacağını bilmiyor muydu? O her zaman kazanırdı.

Mikrodalganın sesi duyulurken yansımama göz kırptım. Artık aç değildim ve lazanyayı çıkarıp kendimi yemeye zorladım; dilim çok ısınan sosla yandı. Düşünmek, bir plan yapmak ve bu sorunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Çünkü Santiago'nun peşimden geleceğinden hiç şüphem yoktu ve geldiğinde ona hazır olmalıydım.

Abel'in dediğini, bu evin babamın olduğunu düşündüm. Babamın bizim yaşadığımız ev dışında bir evi yoktu. Cüzdanındaki, küçüklüğümünden kalma resmi hatırladım. O güzel kadını. Tanımadığım kadını.

Babamın bir ilişkisi vardı ve bu evi o ilişki için mi tutuyordu?

Birinci katta oturma, yemek odaları ve mutfığa ek olarak küçük bir ofis vardı. İçeride hiç ışık yoktu, pencereler de tahtayla kapatılmıştı, o yüzden orayı kendi haline bıraktım.

Üst katta üç küçük yatak odası ama sadece birinde düzgün bir yatak vardı. Sanırım orası büyük yatak odasıydı. Küçük bir duşu olan bir banyo vardı. Rafta yıpranmış bir kalıp sabun ve lavabonun altında bir paket erkek tıraş bıçağıyla tıraş köpüğü vardı.

İki yatak odası, her birinin zeminine serilmiş çift kişilik yatak dışında boştu. Çok az kullanıldıkları belliydi. Koridordaki küçük çamaşır dolabında pembe ve sarı renklerde katlanmış çarşaf ve birkaç havlu buldum. Abartılı bir şey yoktu. Oradan buradan toplanmış artıklar olsalar da en azından her şey temizdi.

Yatağı hazırlamak için çarşafı büyük odaya taşıdım ama aklımda hep babam vardı. Yatağın kenarına oturup karşıdaki çekmeceli dolaba baktım. Çarşafı yatağın üzerinde bırakarak kalkıp ilk çekmeceyi açtım. Beklediğim gibi boştu. Tıpkı ikincisi gibi.

Üçüncü çekmecesı kıışmıştı ve onu çekip açmayı başardığımda, neredeyse geriye doğru düşüyordum. Çekmecenin arkasına bir şeyin çarptığını duydum. Çekmeceyi biraz daha açarken daha dikkatli davrandım ve bir anlığına gördüklerimin doğru olup olmadığından emin olamadım.

Tüylerim diken diken olurken kalbim hızla çarpıyordu.

Uzanıp bileziğı çıkardım. İnce bir altın şeridin üzerinde el yazısıyla yazılmış bir isim bulunan küçük bir altın bilezikti bu. Aynısından bende de vardı. Evdeydi. Evada da bir tane vardı. Gerçi onun takıp takmadığını bilmiyordum. Ben kendiminkini takmıyordum. Hazel gittiğı gün takmayı bıraktım.

Başparmağımyı bileziğın üstündeki ismin üzerinde gezdirdim.

Hazel.

Yanında da nefret ettiğim sembol vardı: IVI.

Cemiyet'in kızlarına bir hediye. Sanki hepimiz büyük, ürkütücü bir aileymişiz gibi. Her kadın doğum yaptığında ailelerine bundan bir tane veriyorlardı. Ailem biz büyüdükçe zinciri uzatmaya devam etti; Cemiyet'in kızları olduğumuz için gurur duyuyorlardı.

Bu Hazel'ındı. Kendininkini hiç çıkarmadı. Asla. O burada mıydı?

Bileziğı bileğime geçirip tokasını kapattım.

Hazel burada mıydı? Babam bunu biliyor muydu?

Aniden yorgunluğum geçti ve alt kata indim. Mutfaktaki çekmecelerden birinde bir el feneri vardı. Feneri alıp açtım. Güçlü bir fenerdi. Küçük çalışma odasına yürüyüp kapıyı açtım. Işığı içeri doğrulttuğumda bu küçük ev için fazla büyük olan, dağınık bir masa gördüm. Uzak duvarda yıpranmış bir Chester koltuk gördüm. Çöp kutusunda boş bir viski şişesi, masanın üzerinde sadece üçte biri dolu olan bir şişe ve yanında içinde viski kalıntıları olan bir bardak vardı.

Sandalyeyi masanın arkasına çekip otururken feneri masanın üzerine doğruttum; klasörleri açıp içindeki kâğıtlara baktım. Bana bir şey ifade etmediklerini anladığımda tam olarak ne aradığımdan emin olmadığımı düşündüm. Aslında eminim. Hâzel'in burada olduğuna dair daha fazla kanıtla karşılaşp karşılaşmayacağımı ve bu evin gerçekten babamın olup olmadığını merak ediyordum.

Ama işe yarar bir şey bulamadım. Çekmecerde tanımadığım isimlerle dolu klasörlerden başka bir şey yoktu.

Bir polis arabasının sirenini duyduğumda nefesim kesildi; el fenerini kapatmaya çalışırken kalp atışlarım hızlandı. Zifiri karanlıkta oturup açık ışık bırakıp bırakmadığımı hatırlamaya çalıştım. Mutfaktaki ışıkları söndürmemiştim.

Kahretsin!

Ses aniden kesildiğinde ne kadar paranoyak olduğumu fark ettim. Santiago beni burada bulamazdı. En azından şimdilik. Biraz vaktim vardı. Yürüyen bir ceset gibiydim.

Sabah kendime geldiğimde etrafı inceleyebilirdim. Mutfağın ışığını söndürdükten sonra kapıların kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettim ve yatak odasına gidip yatağı hazırladım. Hâzel'in yıllar önce bu yatakta uyuyup uyumadığını merak ederek

yatağa uzandım. Burası onun da sığındığı bir güvenli ev miydi?
Tabii babamınsa. Kaçmasına yardım ettiyse.

SANTIAGO

Patron, konuşmamız lazım.” Marco kafasını Ivy’nin odasına uzattığında homurdanarak cevap verdim. “Şunları taşımama yardım eder misin?” Pencere örtüsünü kaydırıp bir parçasını kenara koydum.

Marco kımıldamadan, “Buraya gel de konuşalım,” dedi.

Omzumun üzerinden ona bakıp yüzündeki gergin ifadeyle karşılaştığımda kaşlarımı çattım. Sinirlerim zaten bozuktu ve bu durum bana hiç yardımcı olmuyordu. Yargıç’ın yanından ayrıldığım gibi karımı erkenden almaları için en iyi korumalarımı hastaneye göndermiş, ben de eve gelip gerekli hazırlıkları yapmaya başlamıştım. Bu bir saat kadar önceydi. Şimdiye kadar bana bir durum bilgisi vermeleri gerekirdi.

İçim daralıyor, Marco’nun kötü bir haber vermek için geldiğini biliyordum. Başka ne olabilirdi ki?

Tekrar pencereye dönüp yerinden kıpırdamayacak gibi görünen parçayı çekiştirdim. O da benim gibi inatçı.

“Lanet olası şey!” Homurdanıp hayal kırıklığı içinde pencereye vurdum. “Bir el atman gerekecek, Marco.”

“Patron, hemen gelmelisin.” Şimdi sesi daha kısıktı. Benimle

bu şekilde nasıl başa çıkacağından emin değildi. Onu suçlayamazdım.

Söylemek için geldiği şeyi duymak istemiyordum. Belki de bu yüzden sanki duyacaklarımı değiştirebilecekmişim gibi pencereyle uğraşıyordum. Ondan kaçıyordum.

“Bunu çıkarmalıyım,” dedim. “Eve döndüğünde odası hazır olmalı.”

Sessizlik. Bu sefer cevap verme zahmetine girmeden pencereyi bırakıp nihayet ona döndüğümde içimi bir ürperti kapladı. Ona baktığımda göğsüme bir ağırlık çöktü.

Marco ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Boğazım temizledikten sonra ellerini ceplerine soktu. Ve sonunda yanıma geldiği ilk andan beri söylemek istediği şeyi söyledi.

“Efendim, karınız içerideki korumayı atlatıp hastaneden kaçmış. Fark edildiği andan itibaren adamlarım onu bulmak için şehri taradı ama hiçbir şey bulamadılar. Size haber vermek için bekledim, çünkü onu hemen bulacağımızı düşünüyordum.”

Ellerim iki yanıma düştü. Nefesim daralıyordu. Ona boş boş baktım.

Aradan birkaç dakika geçti. Belki daha fazla. Marco bana bakarken ben sessizce duruyor, rahatsız olmasına neden oluyordum.

Pencereye dönüp işime devam ettim ve yerinden kıpırdamayınca hayal kırıklığıyla söylendim. Ben uğraşmaya devam ederken Marco başka bir şey söylemedi. Söylediyse bile ben duymadım.

“Bunu çıkarmam lazım!” diye bağırdım. “Yakında eve gelecek! Odası hazır olmalı! Aslında çoktan hazır olmalıydı...”

Sesim titrerken bir el koluma yerleşerek beni nazikçe pence-

reden uzaklaştırdı. Pervazdan inmeme yardım ederken bakışlarını kederli gözlerle karşıladı.

“O gitti, efendim. Çok üzgünüm.”

İçimi bir ürperti kapladı. Bunu kabul edemezdim. Beni terk edip gidemezdi. Ivy benden nefret etse de beni bırakmazdı.

“Yanılıyorsun.” Yanından geçip gittim; bunu kanıtlamak zorundaydım.

Marco beni merdivenlerden aşağıya ve hâlâ garaj yolunda duran arabaya kadar takip etti: Kapıyı açmaya çalışıp başarmayınca, elindeki anahtarlarla kilidi açıp beni nazikçe yolcu koltuğuna yönlendirdi.

“Ben kullanacağım, efendim.”

Yolculuk sessizdi. Bunun bir yanılışıktan başka bir şey olduğunu kabul edemiyordum. Ivy bunu yapamazdı. Işığımı elimden alamazdı.

Marco arabayı Cemiyet hastanesinin kaldırımına çekip beni içeri kadar takip etti. Asansörle beşinci kata çıktığımızda Marco’nun komutası altında artan koruma ordusunun yanından geçtik. Koridorları tarıyor, bazıları odaları kontrol edip çamaşır arabalarına bakarken, diğerleri hastane personelinizi izliyordu.

Hiçbirine odaklanamıyordum. Sadece adımlara odaklanabiliyordum. Nefeslere.

Odasına girdiğimde, kapının hemen önünde durdum. Yatağı boştu ve tuvalete göz attığımda onun da boş olduğunu gördüm. Bir an için başka ne yapabileceğimi bilemedim.

Marco yanımda durmuş, sabırla aklımın başıma gelmesini bekliyordu. Ama gelmedi.

Robot gibi hareket ediyordum. Göğsünden söküp çıkarılmış

kalbini arayan bir hayalet gibiydim. Eskiden kalbimin olduğu boşlukta hiçbir şey kalmamıştı. Sadece acı vardı.

“İşleri yoluna koyacaktım,” diye mırıldandım elimi bu sabah yattığı yastığa koyarken. “Onun için yaptıklarımı görecekti. Pencereleri. Yeni kıyafetlerini. Yatak odasının kapı kilidini söktüm. Tespihle maskeyi aldım... İşleri yoluna koyacaktım.”

Yastığı yüzüme yaklaştırıp kokusunu içime çekerken, Marco paramparça düşüncelerimi bölmeyecek kadar zarafet sahibiydi. Kokusunu içime çekerken ellerimden kayıp yere düştüğünde bakışlarım pencereden dışarı kaydı. Uzaktaki uçsuz bucaksız şehre. Karım ve karnındaki çocuğumuz dışarıda bir yerlerdeydi.

Marco’ya döndüğümde tanıdık bir öfke içimde filizlenen bu yabancı zayıflıklara karşı beni güçlendirdi.

“Abel nerede?”

“Yerini tespit edemedik, efendim,” diye özür dileyerek cevap verdi. “Hemşire, Ivy’nin en küçük kardeşinin ziyarete geldiğinden bahsetti. Henüz onunla konuşmadık.”

“Beni ona götür.”

Başıyla onayladıktan yaklaşık otuz dakika sonra Moreno’ların ev dedikleri acınası yapının karşısında duruyordum. Bu eve birçok kez gelmişim. Eli’yle ofiste oturmuş, ailesine selam vermişim. Çok net hatırlıyordum. O zamanlar bir aile evi gibiydi. Şimdiyse yakılıp yıkılması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Kapı açıldı ve Bayan Moreno, Azrail’in kapısının önünde dikildiğini görünce ciyakladı. Bana asla doğrudan bakamazdı; yüzüm bu halde değilken bile.

“Evangeline nerede?” diye sordum.

“Eva mı?” diye tekrarladı çok yüksek bir sesle.

“Onu bana getir! Şimdi!”

Geri çekildi ve elleri titremeye başlarken hızla başını salladı. “Tabii ki, Bay De La Rosa. Onu size getireceğim.”

Bizi oturma odasına alıp bir içki ikram etmeyi teklif etse de cevap vermedim. Bir süre sonra kızını aramak için koşarak uzaklaştı.

“Evi arayın,” dedim Marco’ya.

Macro hızla gözden kaybolurken ben de oturma odasının ortasında durup karıma dair bir iz olup olmadığını kontrol ediyordum. Birkaç dakika sonra, Moreno’nun en küçük kızı odaya girdiğinde gözlerini yere dikmiş, yanakları kızarmıştı.

“Bay De La Rosa,” diye homurdandı. “Annem benimle konuşmak istediğinizi söyledi.”

Bahsettiği annesi, cesur kızını yanıma yalnız göndermişti. Kendisi benimle yüzleşmekten çok korkuyordu ama küçük çocuğunu benimle konuşması için göndermekten çekinmiyordu. Bu bana korkak bir kadın hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

“Evangeline.” Ona baktığımda, küçük kızın Ivy’nin daha genç versiyonuna benzediğini fark ettim. Bu küçük insan, bana yıllar önce babasının ofisine gözyaşları içinde giren o kızı hatırlattı. Bana bir kalem hediye eden ve hayatımdaki çoğu insanın aksine doğrudan gözlerimin içine bakmaktan çekinmeyen kızı.

Evangeline çenesini kaldırarak omuzlarını dikleştirdi. “Ne istiyorsun?”

Durumun ciddiyetine rağmen hafifçe tebessüm ettim. Gerçekten de Ivy’ye çok benziyordu.

“Ağabeyin nerede?”

“Bilmiyorum,” dedi omuz silkerek. “Buraya geldiğimden beri eve gelmedi.”

“Bana hastaneden bahset. Kız kardeşini ziyarete gitmişsin. Oradayken ne oldu?”

Yutkunup başını salladı. “Hiçbir şey olmadı. Sadece ziyaret ettim, o kadar.”

Yalan söylüyordu ve bundan emindim. Onu Abel’in göndermiş olması mümkündü. Kimse genç ve masum bir kızın, kardeşini görmeye gelmesini garipsemezdi. Hastane personeli Abel’in ziyaret hakkı olmadığını zaten biliyordu. Bu, Abel’in içeri giriş yoluydu. Ben de onun herhangi birini, hatta bir çocuğu, kendi cezasını göze alarak kullanabileceğini düşünmediğim için aptalın tekiydim. Kardeşi için doğuracağı sonuçları tamamen göz ardı ederek onu kurtlara yem etmişti. Bu durumda karıma merhamet edeceğine dair güven vermiyordu.

Uzun bir süre Evangeline’i inceleyerek bununla nasıl başa çıkacağımı düşündüm. Çocuklarla çok ilgilenmezdim. Mercedes’e bakarken gördüklerim dışında onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ama bu farklıydı.

Evangeline’in bakışlarıyla doğrudan karşılaşarak dizlerimin üzerine çöktüm. Keskin bir nefes alırken gözleri yüzümdeki dövmenin üzerinde geziniyordu. Korkmuş değildi, daha çok büyülenmiş gibiydi ve bu beni şaşırtmıştı.

“Bana kız kardeşinin nerede olduğunu söylemeni istiyorum. Onun güvenliği için.”

“Senin yanında güvende değil,” dedi bana ters ters bakarak. “Onu gördüm. Berbat durumdaydı.”

Söylediklerini onaylamak için başımı eğdiğimde yaşadığım utanç bir çığ gibi üzerime düştü. “Biliyorum. Ve bundan pişmanım.”

Evangeline meraklı gözlerle beni izliyor, kaşlarını çatıyordu.

“Ama Abel’in yanında da güvende değil. Kardeşin olduğunu biliyorum ama onun Ivy için farklı planları var. Eğer bana nerede olduğunu söylemezsen ona zarar verecek.”

“Vermez.” Söylediğimi kabul etmese de dudakları titriyor, gözlerinde oluşan soru işaretlerini görebiliyordum.

“Verir. Bunu yapabileceğini sen de biliyorsun.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar gözlerini kırptığında gözyaşları yanaklarından süzüldü. “İstesem bile söyleyemem. Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Marco merdiven boşluğundan dikkatimi çekti. Yanında duran Bayan Moreno, eşyalarını karıştırdığı için Marco’yu kızgınlıkla izliyordu.

“Hiçbir şey bulamadım, patron.”

Ayağa kalkıp keskin bakışlarımı Bayan Moreno’ya yönelttim. “Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Abel’in nerede olduğunu bilmiyorum,” diye homurdandı. “Ya da bu durumda Ivy’nin. Yaptıkları plan her neyse, bırak aralarında kalsın. Doğrusunu söylemek gerekirse şu anda onlardan çok utanıyorum. Eğer bu Cemiyet’in kulağına giderse mahvoluruz. Kendilerinden başka kimseyi düşünmüyorlar.”

“Pekâlâ.” Marco’ya dönüp küçük kızı işaret ettim. “Onu teminat olarak götüreceğiz. Karım sağ salim döndüğünde onu geri getireceğiz.”

Evangeline yalvarırcasına annesine baktı ama Bayan Moreno en ufak bir itirazda bulunmadı.

Şehri dolaşıp Abel’m devamlı gittiği bilinen her yeri ararken

hava karardı. IVI'n bağlantılarının gücünü kullanarak telefonunun izini sürmeyi başarsak da kapalı olduğunu öğrendik. Başka bir ipucu bulamayınca, adamlarımı Ivy'nin fotoğrafını her otele, ara sokağa ve köşe başlarına dağıtarak, onu gören birilerini aramaya ve bulana da ödül vermeye karar verdik.

Yine de hiçbir sonuç çıkmadı.

Sabahın ilk ışıkları üzerimize çökerken hayal kırıklıklarım artıyordu. O güvende değildi ve ona ulaşamıyordum.

Karıma.

Benim tatlı, sinir bozucu, sarhoş edici karım.

Bana ne yaptığını anlamıyor muydu? Onsuz olmam imkânsızdı. Şimdi olmazdı. Yaşanan bunca şeyden sonra olmazdı. Bunu, onun yokluğunda acı verici bir şekilde anlamıştım. Koridorun sonundaki odasmdayken, gözümün önünde değilken bile her zaman orada var olduğunu biliyordum. Onun gidişiyle damarlarımdaki kan akışı yavaşlamıştı. Kalp atışlarım zayıflamış, güçsüz düşmeye başlamıştı.

Ona ihtiyacım vardı.

“Antonia kızın uyandığını söylüyor.” Marco mesajı okumak için telefonuna kısa bir bakış attı. “Hâlâ konuşmuyor.”

Arabanın camından dışarı bakıyor, yanımızdan akıp giden binaları izliyordum. Etrafımızı saran kasvetli sis, en az ruh halim kadar ağırdı. Nerede olabilirdi ki?

Mercedes'in zihnimden çıkmayan sözlerini ve Abel'in Ivy'nin karnındaki bebekle ilgili niyetlerini düşünmemeye çalışıyordum. Görüntüler daha şiddetli ve dayanılmaz bir şekilde zihnime akın ediyordu. *Geç mi kalmıştım?* Elimizde kalan tek güzel şeyi de yok mu etmişti?

Soğuk hava göğsüme işliyor, nasıl başa çıkacağımı bilmedi-

ğim duygularımın üzerine çöküyordu. Geriye tek bir seçenek kalmıştı. Düşünmek istemediğim tek seçenek. Eli Moreno'nun odasına girip bana yardım etmesi için ona yalvarmak beni zayıf bir adam yapardı.

Ama başka bir seçeneğim var mıydı?

Düşüncelerime öncelik vererek gözlerimi kısa süreliğine kapattım. İntikam, hayatımda her zaman önemli bir yer almıştı. Altı ay önce, tüm Moreno'ların acı çekmesini istiyordum. Eli, Abel, hatta Ivy'nin bile ölmesini istiyordum. Ama Yargıç haklıydı. Bir yerlerde işler değişti.

Beni sonsuza kadar nefretine mahkûm etse bile gitmesine asla izin vermeyecektim. Bunu yeni anladım. Onu birkaç saatliğine kaybetmek bile beni akıl almaz bir şekilde yıpratmıştı. Düşünemiyordum. Yemek yiyemiyordum. Acının, bana gerçeği hatırlatmadığı tek bir nefes bile alamıyordum.

Ivy burada, yanımda olmalıydı.

“Beni hastaneye götür.”

Marco bakışlarını bana çevirerek, “Hastaneye mi?” diye sordu.

“Evet,” diye mırıldandım. “Eli’yi görmeliyim.”

SANTIAGO

Tekerlekli sandalyesinden bana baktığında, gözleri şaşkınlıkla açıldıktan sonra hafifçe kısıldı. Hatırladığımdan farklı görünüyordu. Bana rehberlik eden, birlikte sayısız gün geçirdiğim adamdan çok, çelimsiz, yaşlı bir adama benziyordu. Bana yol göstermiş, övgüler yağdırmış, alışık olmadığım güzellikte sözler söylemişti. Zekâma hayran olduğunu her fırsatta dile getirmiş ve ben de ona inanmıştım. Şimdi ona bakmakta bile zorlanıyordum.

“Santiago...” diye mırıldandı.

Hemşire ona bir bardak su uzatıp pipetten içmesini sağladı. Onun bu kadar basit bir şeyi yapmakta zorlandığını gördüğümde hiç beklemediğim şekilde rahatsız oldum. Bana iyileştiğini, her geçen gün eski gücüne biraz daha yaklaştığını söylemişlerdi. Ama eğer ilerlemeden kasıtları buysa, daha ne kadar yol kat etmesi gerektiğini hayal bile edemiyordum.

Onu şu anda öldürmek çok kolay olurdu. Aradığım cevapları alana kadar boğazını sıkmak çok az çaba gerektirecekti. Bu durum işimi görür ancak bana zevk vermezdi. Şu an için değil.

“Bizi yalnız bırak,” dedim hemşireye.

Başını sallayıp odadan çıktı ve kapıyı kapatarak Eli'yi en büyük düşmanı ile aynı odada bıraktı.

“Bana bakımımıyla ilgili her şeyi senin kontrol ettiğini söylediler.” Kelimeleri güçlkle bir araya getiriyordu. “Bu yüzden ailem ziyaretime gelmedi.”

“Ailenin umurunda değil,” diye cevap verdim ona soğuk bir şekilde.

Bana boş boş bakıyordu. Yüzü, ölüm döşğinde olan birinin yüzüne benziyordu ve birçok açıdan da öyle sayılırdı.

“Seni bu halde görmek beni üzüyor, evlat,” dedi. “Kalbin çok katılaşmış.”

“Ben senin evladın değilim!” dedim öfkeyle. “Ben bir De La Rosa'yım ve sen bu odadaki oksijene bile değmezsin!”

Gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi ya da en azından benim inanmamı istediği şey buydu. Eli'nin zayıflıklarını bildiğini inkâr edemezdim, çünkü her fırsatta onları kullanmış, bana bir arkadaş hatta bir baba gibi davranmıştı. Ama beni tekrar kandırmasına izin vermeyecektim.

“Hemşireler bana kızım ile evlendiğini söylediler,” dedi sessizce. “O... güvende mi?”

Ona vermek için yıllarca beklediğim cevabı yuttum. Onu yok etmek için yaptığım planları kafamdan atmaya çalıştım. Ona Ivy'nin çektiği acıları tüm ayrıntılarıyla anlatmaya niyetlenmişim. Şimdi bunların hiçbirini düşünemiyordum bile.

“Burada olmamın sebebi o.” Sakinliğimi korumaya çalışarak duvar boyunca yürüdüm. “Abel'in onu saklamak için nereye götürmüş olabileceğini bilmem gerek.”

Eli sessiz kalmıştı, kafası karışmış görünüyordu. “Eğer onu sakladıysa, kendine göre haklı nedenleri vardır.”

“Buraya senin asil baba rolünü izlemeye gelmedim,” diye çıkıştım. “Bunun için artık çok geç. Kendi aileni sefil bir halde, yüzüstü bıraktın. Bu çok açık. Ama şimdi kızını korumak için bir şansın var. Bana duymak istediklerimi söyle ki Ivy zarar görmeden onu bulabileyim.”

“Onu nereye götürmüş olabileceğini bilmiyorum.”

“Şu anda seni boğarak öldürebilirim ve kimse bana engel olmaz,” diyerek gözlerimi ona diktim. “İstediğin bu mu?”

“Bu sana huzur getirir mi?” diye sordu, beni hazırlıksız yakalayarak.

Başımı tiksintiyle sallarken gözlerim onun kambur gövdesinde geziniyordu.

“Bana. Ivy’nin. Nerede. Olduğunu. Söyle.”

“Bilmiyorum, Santiago. Gerçekten bilmiyorum. Beni de yanında götür. Belki onu birlikte bulabiliriz.”

Hayal kırıklığı içinde yumruğumu duvara vurup çıldırmış gibi bağırdım. Sonra yavaşça toparlanıp her şeyden çok nefret ettiğim adamla yüzleşmek için ona döndüm.

“Hazel’ı saklandığı yerden çıkaracağım. Kaçışının bedelini ödemesi için onu Mahkeme’nin karşısına çıkaracağım. Buna ne diyeceksin?”

“Bunu yapmayacaksın.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşak ve çok sakindi. “Bunu yapmayacağını biliyorum, Santiago. Çünkü sen görüldüğünden daha iyi birisin.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Hem de hiç.”

“Ne gördüğümü biliyorum,” diye cevap verdi. “Öfkesi çok uzun zamandır hayatını kontrol eden paramparça bir adam. İçindeki öfke seni zehirliyor.”

“O öfke bir armağandı,” diye hatırlattım ona. “Senden bana.

Ve bir gün, bu iyiliğinin karşılığını ödeyeceğim.”

Kaşlarını çattığında kapıya doğru döndüm; sesi beni kordorda takip ediyordu.

“Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum, Santiago. Kızlarıma zarar vermeyeceğini biliyorum.”

Oakdale'deki küçük, gri ev diğerlerinin arasına karışıyordu. Buraya ilk kez gelmemiş olsam da ilk kez kapısının eşğinde duruyordum.

Onun programının her ayrıntısına hâkimdim. Her gün saat kaçta çıktığını. Nereye gittiğini. Hangi yiyecekleri aldığını. Arabasına ne sıklıkla yakıt doldurduğunu. Bilmediğim tek bir şey bile yoktu. Saatimde geçen zamanı sayarken, on beş saniye içinde kapıyı açacağını, oğlunu okula götürmek için arabasına koşacağını biliyordum.

Ayağa kalkıp bekledim. Birkaç dakika sonra kapının diğer tarafında bir kargaşa yaşandı. Bir şeyler yere düşerken, bir kadın oğluna bağırıp gitmeleri gerektiğini söylüyordu. Kapı kolu döndü ve kapı açıldığında kadın telaşla dışarı fırlarken neredeyse bana çarpıyordu.

Dudaklarından küçük bir nefes kaçtı ve canavarı dışarıda tutmak için kapıyı kapatmaya çalışırken yüzüne korku dolu bir ifade yerleşti. Avucum kapıya çarparken yüzüme karanlık bir gülümseme yerleşti.

“Merhaba Hazel. Uzun zaman oldu.”

Güneş ışığıyla uyandım. Muhteşem bir ışıktı. Gülümseyip gözlerimi açtığımda eski moda dantel perdelerin arasından süzülen yumuşak sarı ışığın tadını çıkardım.

Ve nerede olduğumu hatırladım.

Endişeyle doğrulup yanımdaki yatağın üzerinde duran telefona uzandım. Saate baktığımda on olduğunu görünce şaşırdım. Bu yabancı yatakta, bu yabancı evde, kocamın peşimde olduğunu bildiğim halde deliksiz uyudum.

İçimden Abel'i aramak gelse de dediklerini hatırlayarak telefonu elimden bıraktım. Battaniyeyi üzerimden itip ayakkabılarımı giydim ve pencereye yaklaştım. Dantel yer yer yırtılmıştı ve pencerenin pervazında bir toz tabakası vardı. Perdeyi biraz araladım. Dışarısı sessizdi. Arabam hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. Santiago'nun koruma ordusu dışarıda değildi.

Banyoya girip yüzüme su çarptım ve ağzımı çalkaladıktan sonra mutfığa gittim. Dolaplardan birinde bir kutu kahve ve makine için filtre buldum ama sonra bebeği hatırladım. Kafeinin bebek için zararlı olabileceğini düşündüm. Hamilelik

hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kahveyi dolaba koyup çay aradım ama bulamadım; onun yerine şişelerden birinden bir bardağa su doldurup içtim.

Suyu yudumlarken dondurulmuş yemeklere bakıp kahvaltılık bir burrito buldum. Mikrodalgaya attığım burritoyu çıkardığımda ağızım sulandı. Yemek için oturma odasına götürdüm ve kanepeye oturmadan önce alt katta daha kalın olan perdelerin arasından dışarı baktım. Burritoyu ısırdığımda yumurta ve peynirin muhteşem tadını aldım. Arkama yaslanıp birkaç dakika boyunca yemeğimin tadını çıkardım. Çok acıkmıştım ve en son ne zaman böyle bir şey yediğimi hatırlamıyordum. Santiago'nun haberi olsa aklını kaçıracığımdan emindim. Evdeki yemekler... *Hayır* dedim kendi kendime. Onun evindeki yemekler sağlıklıydı. Lezzetli bile sayılırdı ama böyle bir şey değildi, bu yüzden yağlı sosisin tadını çıkardım; çenemden damlayan yağı dilimle temizledim.

Santiago'nun ne düşündüğünü merak ediyordum. Bana çok kızmış olmalıydı. Muhtemelen bebeğini ondan kopardığım için bana küfürler savuruyordu. Bizim bebeğimizi değil, onun bebeğini. Bunu hatırlamak bile beni öfkeliendiriyordu. Buna nasıl cüret edebilirdi? Bu benim bedenim ve bizim bebeğimizdi. Beni bir çocuğu büyütmek için kullanıp sonra da bebeğinden alamazdı. Hangi dünyada yaşadığımızı sandığını bilmiyordum ama Cemiyet bile böyle bir güce sahip olamazdı.

Tabağı yere bırakıp ellerimi sehpanın üzerinde bulduğum bir peçeteye sildim. Peçete temizdi. Bir yığın peçete ve yanlarında bir fast food zincirinden alınmış bir ketçap paketi vardı. Suyumu bitirdikten sonra etraftaki gazetelere baktım. İlkinin üzerindeki tarihi okuduğumda şaşırarak diğerlerini kontrol

ettim. Farklı gazeteler olsalar da tarih aynıydı: Gala'dan sonraki gün. Gazete yığınının altında birkaç tane haftalık dergi vardı ve bunlar da Gala'dan sonraki haftaya aitti.

Tabağımla bardağımlı mutfağına geri götürmek için ayağına kalkarken bunun bir öneminin olmadığını düşündüm. Sadece bir tesadüf olabilirdi. Tabağımla bardağımlı yıkayıp kurutma rafına yerleştirdikten sonra oturma odasına döndüm.

Abel o hafta burada mıydı? Ama neden? Buraya güvenli ev demişti. Neden güvende olmaya ihtiyacı vardı?

Ama hayır, Abel asla magazin dergileri okumazdı. Ama diller gibi gazete okuyordu. Aramasını kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu kontrol ettim. Onu aramamıştım ama yakında beni arasa iyi olurdu. Telefonun şarjı azalıyordu ve şarj aletim yoktu. Gerçi arabada takılı unuttuğum şarj aleti işimi görürdü.

Çalışma odasına girdim. Evin geri kalanı kadar aydınlık değildi ama açık kapıdan gelen ışık ve el fenerimle idare ediyordum. Büyük koltuğına oturup el fenerini açtım ve tanıdığım isimler bulup bulamayacağımı incelemeye başladım. Abel'm hiçbir şeye dokunmamamı söyleyen sesi zihnimde yankılanıyordu ama duymazdan geldim.

Dosyaların yarısına geldiğimde, sonunda tanıdığım bir isme rastladım. Beni ürperten bir isme.

Yargıç.

Adının yanına italik bir şey yazılmıştı: *Lawson Montgomery*. Sayfaları çevirdiğimde diğerlerinde olduğu gibi doğum tarihini, anne baba adlarını gördüm; bazılarında bütün bir soyağacı var gibi görünüyordu ama bunda yoktu. Bir erkek kardeşi olduğu yazıyordu ama görünüşe göre araları açıktı. Adresini gördü-

gümde mahzenin orada olup olmadığını merak ettim. Bu, IVI'a araba ile gitmemizin süresiyle örtüşüyordu.

Dosyayı kapatıp bir kenara koydum. Onun hakkında bir şey okumak istemiyordum. O zamanı düşünmek istemiyordum.

Bir sonraki isimleri tanımıyordum ama sonra tanıdığım bir başka isimle karşılaştım: Van der Smit. Jackson'ın soyadı. Ama dosya başka bir adamla ilgiliydi. Marcus Van Der Smit. Marcus'un doğum tarihine bakarak, amcası olabileceğini düşündüm. Bunların hepsi IVI üyeleri miydi? Neden kardeşim hepsiyle ilgili detaylar barındıran bu dosyalara sahipti? Bunları saklayan kardeşim miydi yoksa babam mı?

Çekmecelerden birini açtığımda aynı yığınlardan daha fazlasıyla karşılaştım. Onları inceleyecek enerjim yoktu; burada babam ya da Hazel hakkında hiçbir şey bulamadım. Bu yüzden kalkıp arka kapıyı denemek için mutfığa döndüm. En azından biraz egzersiz yapıp temiz hava almak için arka bahçede dolaşabilirdim.

Kapının üzerinde ön taraftakiyle aynı tuş takımı vardı ve kilidi açmak için cebimdeki kâğıdı çıkardım; içeri girdikten sonra çıkmak için nasıl çalıştığından emin değildim ama kodu girdiğimde yeşil ışığı görüp aynı sesi duydum. Yine de her ihtimale karşı, kapıyı açık tutmak için araya bir sandalye koydum. Hava serindi ve ceketim yoktu ama dışarıda olmak güzeldi, bu yüzden kollarımı gövdeme sarıp bahçede dolaştım. Geçen arabaların sesini duyabiliyordum. Çok uzak olmayan bir yerde bir bebek ağlıyordu. Önce kendi bebeğimi, sonra da Santiago'yu düşündüm. Bizim için her şeyin nasıl daha farklı olabileceğini ve en azından az da olsa mutlu sona ulaşıyormuş gibi hissettiğimi...

Kanlı çarşafı yaktığım geceki yüz ifadesini unutamıyordum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve sanırım Santiago'nun en kötü haline o gece şahit olmuşum. Ama onu anlıyordum; yangın eski anılarını tetiklemiş olmalıydı. Patlama gecesiyle ilgili anılarını merak ediyordum. Bu konuda hiç konuşmamıştı. Hatırlıyor muydu? O yangını görmek, alevlerin arasında babasıyla kardeşinin fotoğraflarını görmek, içinde onu bu kadar kızdıran bir şeyi mi harekete geçirmişti? Gördüğü alevler ona onların öldüğü geceyi mi hatırlatmıştı?

Tanrım! Onların ölümünü mü izlemişti yoksa?

Başımı salladım. Bunun ne kadar saçma olduğunu düşündüğüm anlar oluyordu. Konuşmama izin verip beni dinleseydi ona zarar vermek istemediğimi anlayacaktı. Ama bana sırlarını anlatmadığı, ailemden ve benden bu kadar nefret etmesine neden olan şeyin ne olduğunu söylemediği sürece bunun bir önemi olmayacaktı.

O sırada telefonum çaldı ve Abel'in aramasını beklememe rağmen beni korkuttu. El yordamıyla telefonu cebimden çıkarıp cevap verdim.

"Abel?"

"Benim," dedi gergin bir sesle. "Hâlâ evde misin?"

"Evet. Telefonun şarjı bitmek üzere. Sanırım arabadaki kablo uyuyor. Eğer bağlantımız kesilirse -"

"Hayır, sorun değil. Sadece bir dakika sürecektir. Ona ihtiyacın olmayacak. Evde kal, Ivy. Hiçbir şeyi mahvetme."

"Tamam."

"Güzel. Bu gece arkadaşlarım seni almaya gelecek."

"Arkadaşların mı? Sen neden gelmiyorsun?"

"Ben gelemem. Kocanın gözü üzerimde."

Sözlerime yansıyan duygu değişimini nasıl anlamlandıracağını merak ederek, "Onu gördün mü?" diye sordum.

"Seni hastanelik eden adam hakkında bilgi mi istiyorsun?"

"O... Hayır... Neyse, boş ver."

"Güzel. Saat on bir ile gece yarısı arasında oraya vardıklarında gitmeye hazır olman gerekecek."

"Beni nereye götürecekler?"

"Şu anda onun üzerinde çalışıyorum."

"Arkadaşların kim? Onları tanıyor muyum?"

"Sadece birlikte çalıştığımız insanlar. Bak, sadece bana bir iyilik yapıyorlar. Sen yalnızca hazır ol ve sorun çıkarma, tamam mı?"

"Merak etme, sorun çıkarmayacağım."

"Güzel. Şimdi kapatmam gerekiyor."

"Eva'yla konuşabilir miyim? Onu aradım ama açmadı."

"Telefonunu unutmuş ve şu an burada değil. Aradığını söylerim."

"Neden orada değil? O iyi mi?"

"Eva okulda, Ivy. Bugün okul günü ve sen kabul etmek istemesen de hayat devam ediyor. İçinde sen olmasan bile. Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

Sözlerinin beni neden incittiğini bilmiyordum. "Abel?"

"Evet?" dedi sinirli bir sesle.

"Bu evi kullanıyor musun?"

"Daha önce de söylediğim gibi, o ev babamın."

"Gala haftasına ait gazeteler ve dergiler gördüm. Babam hastanede olduğu için buraya gelenin sen olup olmadığını merak ettim."

"Dedektifçilik mi oynuyorsun?"

“Hayır, ben sadece –”

“Unutma, hiçbir şeye dokunmamalısın.”

“Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Yani neden güvenli bir eve ihtiyaç duyuyorsun?”

“Tanrı aşkına, Ivy. Büyük bir risk alarak kışını kurtarıyorum ve sen beni sorguya mı çekiyorsun?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Sadece merak ettim.”

“Merak, insanı mezara sokar.”

“Ne?”

“Yok bir şey. Geldiklerinde hazır ol.”

Kapatmadan önce, “En azından arkadaşlarının isimlerini öğrenebilir miyim?” diye sordum aceleyle.

“Sadece hazır ol,” dedi ve telefonu kapattı.

Oturma odasında, elinde fenerle Abel'in arkadaşlarının gelmesini bekliyordum. Telefon konuşmamızdan beri kendimi gergin hissediyordum ama kendime Abel'in her zaman böyle olduğunu söyleyip duruyordum. O da baskı altındaydı. Santiago'nun, Abel'in peşine adam taktığından emindim. Acaba onu çoktan sorguya çekmiş miydi?

Telefonumun şarjı biteli çok olmuştu ama yine de yanımda tutuyordum. Zaman geçirmek için dergilerden birini alıp birkaç sayfasını karıştırdıktan sonra kenara koydum. Ayağa kalkıp odada dolanmaya başladım. Artık buradan gitmek ve bir sonraki aşamaya geçmek için sabırsızlanıyor olsam da saat daha dokuz bile değildi.

Santiago'yla konuşmam gerektiğine karar verdim. Bir şekilde beni yakalayamasa bile, hayatından öylece çıkıp gitmek gibi bir seçeneğe sahip değildim. Evangeline'i ya da ailemin geri kalanını öylece geride bırakamazdım. Onlara zarar verme riskini göze alamazdım. Onunla iletişime geçmeden önce biraz düşünmek için birkaç güne daha ihtiyacım vardı.

Vakit geçirmek için gazeteleri katlayıp istiflemeye başladım.

Sehpayı sildikten sonra çalışma odasına girip masanın üzerinde duran viski bardağını aldım ve yıkamak için mutfığa götürdüm. Bardağı kurutma rafına yerleştirdikten sonra buzdolabındaki küflü yiyecek kaplarını boşalttım. Çöp kutusu ben gelmeden önce boşaltılmadığı için, mutfaktaki çöp torbasını çıkarıp çalışma odasına götürdüm. Oradaki boş viski şişesini alıp bir kenara koyduktan sonra, çalışma odasındaki çöp kutusunu kaldırıp içindekileri torbanın içine boşaltmaya çalıştım. Ama çöplerin sadece yarısı torbaya girdi, diğer yarısı halının üzerine döküldü.

“Kahretsin” Torbanın ağzını bağlayıp yere bıraktıktan sonra, yere dökülen kâğıt parçalarını ve bir zamanlar kahve dolu kâğıt bardağı toplamak için yere uzandım. Yuvarlanan şey her neyse onu almak için kolumu masanın altına uzattım. Parmaklarım etrafına dolandığında, kolumu geri çekip bir ruj tüpüyle karşılaştım. Şaşırdım.

Elimdeki ruj baktım. Pürüzsüz mat siyah bir rujdu bu; tanıdığım bir markaya ait rujlardan. Elimde olmadan kapağı çekip çevirdim ve rujun kendisini gördüm.

Her şeyi elimden bırakıp kalktım ve ruju incelemek için daha aydınlık olan oturma odasına gittim. Bir kez daha emin olmak için...

Sadece kırmızı bir ruj. Ama altını çevirdiğimde bu özel tonun adını okudum: Rus Kırmızısı.

Galada sürdüğüm rujun aynısı.

Cebimdeki telefonu ararken ellerimin titrediğini fark etsem de telefonu çıkardığımda şarjının bitmiş olduğunu fark ettim. Abel'in evin içinde kalmam konusundaki uyarısını hatırladım.

Kapıya doğru ilerleyerek şifreyi girdim. Kapıyı çekerek açtım

ve dışarı çıkmadan önce kapının yanındaki masadan arabamın anahtarlarını aldım. Kilidi kurcalarken ellerim titriyordu ama kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçmeyi başardım. Ruju bırakıp arabayı çalıştırdığımda kapım hâlâ açıktı; arabanın çalışmasına izin verdim ve yolcu koltuğunun altında şarj kablosunun ucunu aramaya başladım. Hâlâ prize takılı olduğu için onu kolayca bulduktan sonra telefonu şarja takıp bekledim. Beklerken bir kez daha ruja baktım. Az da olsa kullanılmıştı. Aklıma gelen şey hiç mantıklı değildi. Olamazdı.

Birkaç dakika sonra telefon açıldığında Abel'in numarasını tuşladım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra arama sesli mesaja düştüğünde aramayı sonlandırıp bir kez daha denedim. Dikiz aynasındaki yansımamla karşılaştım. Kapı hâlâ açık olduğu için ışık yanıyordu. Kapatmayı düşündüğüm sırada Abel cevap verdi.

“Sana beni aramamanı söylemiştim.”

“Evdeki ruj kime ait?”

“Ne?”

“Ruj diyorum. Kime ait?”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sorsa da birkaç saniye duraksadığı dikkatimden kaçmadı.

“Ruj diyorum, Abel. Gala'da sürdüğüm rujla aynı marka ve aynı ton. Benim yerime geçen kadının, kocamı öldürmeye çalışırken sürdüğü rengin aynısı.” Tanrım! Bu sözleri söylemek hâlâ gerçek dışıydı. Biri Santiago'yu öldürmeye çalışmıştı. Ve ellerimde tuttuğum şey... Hayır. Hayır. Olamazdı.

“Ivy? Sen neredesin?”

“Sen miydin?” diye sordum kısık bir sesle.

“Sen. Neredesin?”

“Cevap ver, Abel. Bunu ona senin yapmadığını söyle. Lütfen.”

Bir araba sesi duymadan önce birkaç saniyelik sessizlik oldu. Dikiz aynasından baktığımda aslında iki araba olduğunu gördüm. Biri cadde boyunca, diğeri de doğrudan garaj yolunun sonuna park etmişti. Her arabadan ikişer adamın indiğini görene kadar olanları algılamakta güçlük çektim. Biri sigarasını telaşla çimlerin üzerine attı.

Bunlar Abel’in arkadaşlarıydı. Santiago’nun adamları olmadıklarından emindim. O, bu adamları göndermezdi. Bunu biliyordum. Erken gelmişlerdi.

Telefonu düşürüp kapı kolunu tutmaya çalışırken ruj elimden kaydı; arabayı geri vitesle takıp ayağımı gaz pedalına koyduğumda kapıyı kapatmayı başardım. İçgüdülerim devreye girdi. Adamlardan biri arabanın önüne atlarken diğeri kapımı hızla açmaya çalıştığında kanımdaki adrenalinin etkisiyle arabamı yolun sonundaki park halindeki araca doğru sürüp çarptım. Darbenin şiddetiyle alnım direksiyona çarptı.

İçlerinden biri beni kabaca çekip çıkardı. Çığlık atmak için ağzımı açsam da biri eliyle ağzımı kapatıyordu. Yerden kaldırılırken içlerinden birinin arabamın sürücü koltuğuna geçtiğini gördüm; tekmelemelerim, çırpınışlarım faydasızdı. Bekleyen araçlardan birine götürüldüğümde sigara dumanının ağır kokusunu aldım. Ellerimi arkamdan bağlamaya çalıştıkları sırada ağzımı kapatan eli ısırmayı ve çığlık atmaya başardım. O anda aldığım sert bir darbeye başım yana savruldu. Darbe öyle şiddetliydi ki kulaklarım çınlıyordu.

Şoför bir an sonra arabaya bindiğinde yanımdaki adam ağzıma bant yapıştırırken hareket etmeye başladık. Kendimi arkamızdaki arabaları görece kadar çevirdim, benimkini, diğ-

rini ve yan tarafında kocaman bir göçük oluşmuş olan arabayı. Bu, yanımdaki adam başıma bir çuval geçirip beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamadan önce gördüğüm son şey oldu; bir ayağıyla enseme sabit tutmaya çalışırken, alnım arabanın titre-yen zeminine değiyordu. Geceye doğru hızla ilerlerken o ruju düşünüyordum. Bir de Abel'in sessizliğini.

Santiago'nun nerdeyse ölmek üzere olacağını düşündüm. Dışarıda bir yerlerde hâlâ beni arıyordu. Ne kadar korkunç bir hata yaptığımı o an anladım.

Sadece bana değil, muhtemelen karnımdaki bebeğe de mal olacak bir hata...

2. Kitabın Sonu

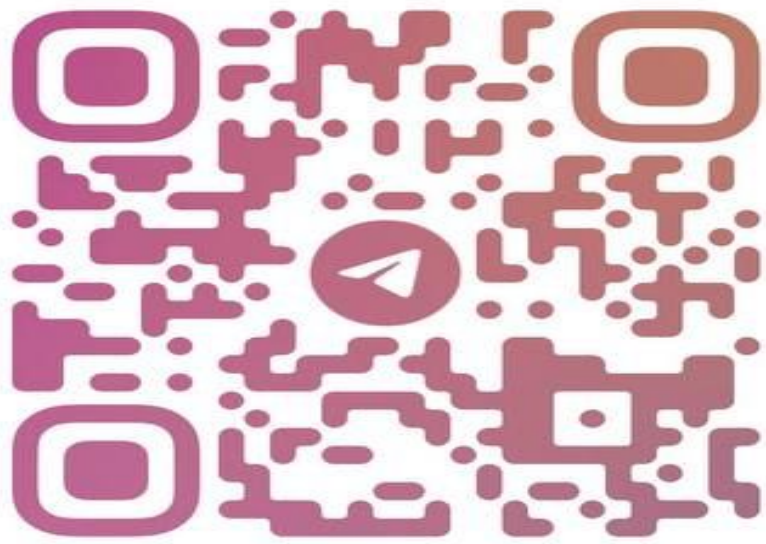

TEŞEKKÜRLER

Günahın Silinişi'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Umarız Santiago ve Ivy'nin hikâyesinin
devamını beğenmişsinizdir.

Bu ikilinin hikâyesi, serinin son kitabı
olan *Kalbin Dirilişi*'nde sona erecek.

@AYISIGIKITAP